

Nógrádi Kovács György

Asszonysirató

Autóskaland és sok véletlen

Két regény

Kiadót kereső kézirat
Kapcsolatfelvétel a jogutóddal:
bessler@freemail.hu
Szécsény

Asszonysirató

1

Miszlai Mercédesz lelombozódottan lesett körbe.

Körülötte minden helyet elfoglaltak a menzán. Teljesen elbizonytalanodva, tétovázva ment tovább a tálcájával.

Néhány lépés után, valaki feléje integetett: ide... ide!

- Az öledbe üljek? - nevetett rá Merci.

- Ne félj! Jó helyed lesz.

- A macskádnak - vágott vissza, ugyanúgy nevetve.

A mellette ülők is bekapcsolódtak. Integettek, megjegyzéseket tettek. Vaskos disznóság is akadt köztük.

Merci figyelemre se méltatva őket, tovább ment. Egyik ismerős évfolyamtársa, a tálcáját vitte vissza a mosogatóablakhoz, egy irányba mutatott:

- A falnál üres a helyem.

- Köszí! - Máris rohant a megjelölt irányba, nehogy elfoglalják.

Levese a nagy sietéstől, vészesen hullámozott, ki is loccsan, ha idejében le nem fekez. Hiába sietett, döbbsent meg ott, ugyanis legnagyobb meglepetésére, csak egyetlen személy ült az asztalnál.

- Megengeded? - választ sem várva sematikus kérdésére, az üres székre siklott. - Dugig tömve az ebédlő, itt meg...

Megtorpant. Az asztalnál ugyanis az a rendkívül csinos fiatalember ült, akivel hetek óta szemezték. Pajkosan összecücsörítette a száját, s kacéran a társára kuncogott.

- Régen szemezünk, most legalább megismerkedünk. Ideje, nem? Mozdulatai, miközben kissé sikkesen kihúzta magát erősen kecseseknek tűntek: Mellei még teltebbé, dereka még vékonyabbá, csípője még szélesebbé kerekedett. Arcára ünneplés fény ült, ami tovább finomította amúgy is szabályos vonásait.

Barna Istvánt, valósággal lenyűgözte a lány különleges, kecses mozgása, és a nem mindennapi bája. Régen megtetszett neki, most mégis csak egyetlen pillantást vetett rá a tányérja fölött.

- Ha megengeded, előbb megeszem a levesemet. - Maga is megdöbbszent közömbösségén.

Merci huncutkás fintort vágott. Nagyon jól állt neki, valósággal megbénította Istvánt.

- Jó étvágyat sem kívánsz nekem? - A fiatalember előbbi nyersesége miatti megütközése, enyhe kacérságba csapott át.

- Jó étvágyat! - István egyre félszegebben törölgette szalvétájával a szája szélét. A zöldbab minduntalan lecsúszott a villájáról. A hús megugrott a kése alatt, majdnem kisöpörte a tányérját. Nem is ügyetlenkedett tovább, keresztbe rakta az evőeszközöket, mintegy jelezve, hogy abbahagyta az evést. Tovább törölgette a szája szélét, eközben titokban minduntalan a különleges lányt méregette., aki alig kanalazott bele a levesébe, máris odább tolta a tányérját.

- Nem szeretem a krumplilevest - fitymálta, szép piros ajkát lemondón összecsuicsörítette.

- Hamis gulyáslevest - helyesbített István, most először nézve igazán szembe a lánnyal.

Merci a homlokát ráncolgatva kanalazott a levesébe, amelyet az előbb már eltolt.

- Legalábbis, ezt írták az étlapra, mert ez minden csak nem gulyásleves. Persze, írni azt tudnak! - Visszamerítette levesébe a kanalát, s újból Istvánra mosolygott. - Neked ízlett?

- Ízlett. A főzelék is jó.

- Azért hagytad meg? - élcelődött Merci.

István nem válaszolt. A lányt „gusztálta”. Mennyire könnyedén viselkedik. Olyan finom eleganciával kezeli a kését, a villáját, mint kínaiak a pálcikájukat. Vékony ujjain lakkozott körmei különös fényben úsznak.

- Ugye az egyetemen találkoztunk? - ütötte fel a fejét evése közben, váratlanul a lány.

- Mi csak most találkoztunk először.

- Szerintem az egyetem folyosóján kezdtünk el szemezni.

- A buszon - helyesbített István.

- Ühüm! - hangosan felkacagott. - A busz után futottam, mire te, nehogy becsukódjék a csapóajtó, a két szárny közé álltál, és a kezedet nyújtottad.

- Mennyire murizott a vezető!

- Én meg csak lihegtem. Meg sem köszöntem neked.

- A következő megállónál leszálltál.

Merci sejtelmesen a társára bazsalygott.

- És pusztit dobtam neked.

- Én vissza.

- Na látod - kacérkodott Merci -, már csókolóztunk is.

István feszessége még nem engedett fel, mégis sokkal könnyedében beszélt, mint kezdetben.

- Szemeztünk, pusztit dobáltunk, a nevedet meg...

- Mislai Mercédesz, Merci - vágott közbe a lány. - Netán, az életrajzomat is akarod? Adhatok egyet. Nem vicc, tegnap írtam le két példányban.

István most már teljesen felszabadultan nevetett. Egyre jobban megtetszett neki a lány. Az a könnyedség, azok a mozdulatok, amint tovább evett, ahogyan kezelte a kését, s emelte a szájához a villáját. Lénye, amely valami, egyelőre megfeythetetlen titkot üzent..., egyre inkább magával ragadta.

Merci a fele főzelékét sem ette meg, a húsához pedig hozzá sem nyúlt.

- Ez sem ízlik?- ütközött meg mesterkéltén István.

- Én nagyon keveset eszek.

- A húshoz hozzá sem nyúltál.

- Zsíros - megtörölte szalvétájával a szája szélét. István még inkább elképedt: ez még a száját is különleges mozdulatokkal törli meg. Finoman felitatja, ami nincs. - Azóta a buszkaland óta folyton szemezünk - csacsogta tovább különös bájjal a lány, majd elegánsan a tányérja szélére ejtette a szalvétáját. - Most, ha nem is ismertük meg egymást, de megismerkedtünk.

- Folyton, mondtad? Néhányszor. Így pontosabb.

- Eleinte azt sem tudtam, hogy egy s ugyanazon egyetemre járunk. Jelenleg már azt is tudom, hogy munkáskáder vagy.

- Honnét, kitől tudod? - lepődött meg István.

- Érdeklődtem utánad - arca csillogott, szeme sugara perzselte. - Focizol. Melyik csapatban játszol?

- Tartalék vagyok a Honvédban.

Istvánt a gondolat, hogy érdeklődött utána, szíve mélyéig felvillanyozta. Még jobban megnézte a lányt.

Miszlai Merci bőre tiszta, vonásai szabályosak, mint sok ezer nőé Pesten. Alakja formás, mellei hegyesek, dereka vékony volt. No de, ilyen is bőven akad Pesten! Viszont a mozgása, a tartása az átlagosnál sokkal finomabbnak, szexisebbnek tűnt. Éppen ez a kecses mozgása bájolta el már az első látásra. Most, amint itt ült előtte, amennyire arisztokratikusan tartotta a fejét, mozgatta a kezét, az a mosoly, amely az arcán fakadt, és végigömlött mindenén, azok a sugárzón világoskék, állandóan mosolygó, huncutkodón vibráló szemei valósággal rabul ejtették.

- Tehát nem vagy aktív játékos?

- Nem, de ha nem tanulnék, s többet edzhetnék, bőven beleférnék a nagycsapatba.

- Te tényleg tanulsz? Én csak simpla egyetemi hallgató vagyok. - Picike, az átlagosnál sokkal szebb ívelésű, piros ajka, tágra nyílt.

- Érettségi nélkül, néhány hónapos előkészítő tanfolyam után, szakmunkásként s gyári ajánlatra vetek fel egyetemre. Elképzeld... Nem, ezt te nem tudod elképzelni, hogy én mennyit kínlódtam. Éjjel-nappal güriztem, mert az nem tanulás volt, szenvedés. Este leültem az íróasztalomhoz, a reggel régen rám virradt, én még mindig tanultam. Nem ám egyszer, az első évben rendszeresen. Azt hittem belepusztulok. Szak- és alaplóműveltséget szereztem, mert mondtam: én nem jártam középiskolába.

- Akkor te valóságos robotember vagy?

- Miért... mondod ezt? Nem értem.

- Mert, az emberfeletti ember, szerintem csak robotember lehet. - Merci szájában még mindig benne gurguláztak a nevetés maradványai, miközben megkérdezte: - Nem néztek ki a többiek?

- Dehogyanem. Ami azt illeti, az én átlagműveltségem, mint a béka ízéje, mélyen az övék alatt volt.

- Volt, de már nincs?

- Tanulás mellett rengeteget olvastam. Különböző szak- és szépirodalmi műveket tanulmányoztam, lapozgattam, hogy felzárkózhassam. Itt, az egyetemen éreztem át igazán, hogy mi az a munkásöntudat. Ne nevesse ki, nem demagógia! Munkáskoromban, csak politikai oktatásokon hallottam róla, afféle munkás-arisztokraták előadásában. Az volt, amit ott, tőlük hallottam az igazi demagógia! Itt a saját bőrömmön tanultam meg, hogy mi az. Lábbal-körömmel bizonyítani akartam, és bizonyítottam is. Oroszt, például csak az általános iskolában, úgy-ahogy tanultam, amíg a többiek a gimnáziumban, plusz négy, összesen nyolc évig tanulták. Ennek ellenére oroszról is jeles vagyok. - Felrántotta a vállát. - Nem dicsekvésemből mondom.

- Aki ennyire képes, nyugodtan dicsekedhetik. Hol dolgoztál?

- Öntödében. Apám vitt be.

- Apukád is öntő?

- Kemenceépítő, de jelenleg más munkakörben dolgozik.

- Velünk is jártak ilyen munkáskáderek. Nem véletlenül kérdeztem előbb: Ők már a második évben kirostálódtak. Nem bírták a hajtást, és ki is nézték őket. Te biztosan szívósabb vagy.

- Tapintatból nem mondtál „okosabbat”? Nézd! - folytatta, egyetlen mukkot sem engedve a lánynak -, eddig minden egyes vizsgámat, a rész kollokviumokat, a szigorlatokat..., színjelesen végeztem el, vagy raktam le, értsd, amint akarod.

A menzán közben véget ért a déli csúcsgalamb. A székek foghíja percről percre gyarapodott, főleg hátul, ahol ők ültek, ezért nyugodtan beszélgethettek. István, egyre növekvő elragadtatással nézte a kecses mozgását, a nemes úrhölgytartású lányt. Sok nővel beszélgetett, de ilyennel soha. Azok Mercihez képest kavicsoknak tűntek, ez a lány gyémánt. Az ékszerész pedig nem sok időt veszteget a kavicsokra, amíg egy-egy különleges gyémánton napokig dolgoztat, és gyönyörködik közben benne, amint most ő is tette.

Merci megdobta egy kenyérdarabkával.

- Sok mindent tudok már rólad, ám a teljes nevedet nem ismerem. István, ennyi! - Szemei már, nemcsak fénylettek, égtek is. Leplezetlen kíváncsisága erős kacérsággal vegyült össze. E kettő összeölelkezett és egy óriási csókot cuppantott a fiatalember képére.

- Barna István vagyok. Életrajzot viszont ne kérj tőlem, mert ellenében veled, több mint négy éve nem írtam.

- Nem szállóban laksz? - érdeklődött tovább csillogtatva szép s jól ápolt fogsorait.

- A szüleimnél. Tősgyökeres pestlőrinciek vagyunk.

- Eléggé gyakran átjárok Lőrincre. Egyébként Budán lakom, Pestlőrincre az Ifjúsági-parkba járok.

- Zenét hallgatni, netán táncolni?

- Is... is! Ma is átugrok. Nem jössz el? Olyan jót rázunk, hogy no!

- Edzésre megyek, viszont utána... - tanácstalanul húzogatta fel a vállát s kezét...

Összerezcent. Csak nem szeretett bele, ebbe a különös lányba? Nemcsak vonzódott hozzá, kifejezetten vágyakozott utána. Már is ürügyet keresett, hogy miként odázhatná el a délutáni edzését, hogy minél több időt tölthessen el a lánnyal. Talán végleg elígérkezik, ha nem berreg fel a megszokott vészcsengő, amely akaratlanul Pálmát juttatta eszébe. Nem, ezt nem szabad megtennie! Illetve mindent szabad, csak nem minden hasznos! Pálmát gyerekkorától ismerte. Vele együtt nőtt fel. Félig-meddig a menyasszonya. Legalábbis a szülei kölcsönösen, a szomszédok, a barátai... mind annak tartják. Tartják, de nem az! Mert, szereti ugyan, de nem szerelmes bele. Ez a lány, sokkal jobban a szíve mélyébe fészkelte magát ez alatt a néhány hét alatt, mint Pálma az eltelt huszonvalahány évben.

István huszonhét éves volt. A szó szoros értelmében együtt nőtt fel a szomszédjukban lakó Egressi Pálmával. Együtt játszottak az utcán, a tereken, együtt jártak az óvodába és az iskolába.

Ezen túl egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Merciről. Eddig hallgatott. Most is csak azért szólalt meg, mivel hallgatása szerinte kínossá vált, amiből ki kellett lépnie.

- Szeretsz táncolni?

- Óvodáskoromtól balettozok. Élvonalbeli jégtáncos voltam. Sokat jártam külföldön, NDK-ban, Angliában, NSZK-ban, a Svédeknél, megfordultam a Cseheknél, a Lengyeleknél és Jugóban... Ja, Bukarestben is versenyeztem. Egyébként Angliában tanultam... - Hangja kellemesen csilingelt, nevetése, mintha rizs lenne a torkában, fenségesen gurgulázott. - A Pestlőrinci Ifjúsági Parkban, jó nevű együttesek próbálnak. Hely hiányában szorultak ki a perifériára. Miattuk, szívesen megengedik, szoktam rá arra a helyre, mert egyébként, tizenvalahányadik hírű park.

Keze megállt a levegőben, szemgolyói kíváncsivá kerekedtek.

- Neked melyik a kedvenc együttesed?

- Nem is tudom... Talán Illésék - habozott. Most találta ki, valójában a komolyzenét kedvelte. Együttesekben a népies, a régi zenét, esetleg az Antiquist, amit, mondani sem mert a lánynak. Félt, hogy „lekicsinyli” vagy kineveti.

- Én - vágott közbe Merczi -, Bergendiéket, a Neoton Famíliát és Omegáékat csípem, persze szívesen meghallgatom a Piramist, Fonográfékat, a Skorpiót és Fenyvesi Hungáriáját is.

- Tehát valamennyit.

- Ha jó a zenéjük, miért ne!

István tovább nézte a különös lányt. Eközben ujjai megállás nélkül jártak. Összegyűrt egy darabka kenyeret, ide-oda gurítgatta a tálcaján.

- Marha szép csaj vagy. Igazán tetszel nekem - csúszott ki akaratlanul a száján. Maga is elcsodálkozott bátorságán, meg azok a szavak is, hogy marha, meg csaj... Nem használt ő ilyen kifejezéseket mostanában, de azelőtt, az üzemükben sem nagyon.

Összeszorította az ajkát, és dacosan, némi elkeseredéssel nézett maga elé. Merczi valósággal élvezte a szép és komoly fiatalember zavarát. Sokáig csiklandozta a szemével, úgy játszott vele, mint macska az egerrel, végül, teljesen váratlanul előrehajolt, s teljesen váratlanul megcirógatta.

- Mit gondolsz, én miért szemezek veled, több mint két hete? - Tekintete felkínálkozóan villogott. Kiadós szerelmi vallomással felért.

István testén enyhe zsibbadás futott át.

- Sok fiú fut utánad? - érdeklődött suttogón, akaratlan.
 - Te sok lányt megnézel? Mert nagyon csinos fiú vagy ám!
 - Mi tagadás, de sorban kihullanak, mint pelyva a rostán.
 - Nem tudsz modernebb hasonlatot? Mi az a pelyva? A rostát se ismerem.

- Mint úrhajósjelöltek az orvosi vizsgálat után.

- Maibb.

- Előbb kérdeztem valamit, nem válaszoltál.

- Most nincs fiúm - felcacagott -, viszont van egy pincsi kutyám. Szuka. Néha öt-tíz kan kutya kíséri a parkban.

Megint lecsípett egy darabka kenyeret. Összegyúrta, és újra megdobta vele Istvánt. Az orrát érte, amiért hangosan felnevetett. Még akkor is bugyborékolta szájában a kacaj, mialatt folytatta:

- Nem bántja a munkásöntudatodat, ez a hasonlat? - István nem válaszolt, a lány tovább beszélt:

- Az én szüleim menőfejek. Legtöbb fiú csak a jó parti és a testem miatt csíp.

- Te, aki maradinak nevezted előbb, hiszel ebben, mármint, hogy a „menő” szüleid miatt, amint mondtad: csípnék, a fiúk?

- Orvos, csak orvossal. Mérnök a mérnökkel... Egyszóval: diplomás a diplomással, lejjebb soha, csak feljebb! S a vagyon s a vagyon! Mi ma a vagyon? Pazarul berendezett öröklakás, vagy kacsalábon forgó villa fenn a Rózsadombon vagy Budán. Nyaraló, nyugati márkájú kocsi, ékszerek... Nekem mindez megvan.

- Mik a szüleid? - ámult el István.

- Apu vezér...

- Gyárigazgató?

- Az egyik legnagyobb építési tröszt vezérigazgatója. Egyébként mérnök. Szerteágazó összeköttetések s kifejezetten jó kereset...

- Anyukád?

- Docens, az egyik orvostudományi egyetemen.

- István elkomorult. Olyan szemmel nézett ezen túl a lányra, mintha vastag, áttetsző üvegfüggöny ereszkedett volna közéjük. Hiába nyújtja a kezét, mentül ebbe az üvegbe ütközik. Ő törpe, itt a földön, amaz

felhőkben úszó szellemkép, ezért elérhetetlen. Önkéntelenül félrehúzta a száját. A lány azonnal észrevette.

- Miért rángatod a szád? - könnyedén felengedett hangszíne, mintha száz csengő csilingelne egyetlen aranyzsinóron lógva. - Jobb szeretted volna...

- Mindenesetre..., ha a te szüleid is... - szólt közbe zavartan István. - Szóval, suba a subával, vagy ez is régies?

- Az, de ezt értem.

Zavartan a tálcájához kapott, kezébe vette, és felállt.

- Menjünk, mert lassan teljesen magunkra maradunk, s kizavarnak! Eljössz délután?

István nem gondolkozott csak rávágta:

- Motorral megyek edzésre, hogy minél előbb odaérjek.

Merci lábujjhegyre állt, és mielőtt István feleszmélt volna arcon csókolta. Ezután sietve megfordult, és elindult. István lebénultan állt, és csak nézte... nézte. Most már teljesen megbizonyosodott abban, amit előbb még csak sejtett: Halálosan beleszeretett ebbe a különös nőbe, és ami a legfontosabb: ő, a lány is szereti. De mi lesz Pálmával? - Csendesen megcsóválta a fejét: Elkötelezett. Menyasszonya van, mert végeredményben, bármiként csúri-csavarja, Pálma az! Nem a gyűrű, mert az nincs, a becsülete fűzi őket össze! Egész ifjúsága ahhoz a lányhoz köti, ha elveszíti Pálmát, odaveszik az ifjúsága is.

Nem evődött tovább. Felkapta a tálcáját, és ő is elindult a mosogatóablakhoz. Mire odaért, Merci eltűnt: - Nem megy el, ne várja! - ezt akarta neki mondani, holott egészen biztosan tudta, hogy erős belső kényszerétől hajtva, mégis elmegy. Testét jóleső melegség járta át: Milyen kecsesen ment, haja hullámozott, és az a tartás! Ha akarná, sem tagadhatná le, hogy nem balettozott, és nem jégtáncos volt...

* * *

Egyenesen hazament. Átöltözködött, és motorra ült.

A kispesti honvéd pályán lefutotta a szokásos köröket, elvégezte az előírt gimnasztikai gyakorlatokat, dekázott, kapura „lövöldözött”,

mindenből pontosan annyit, - amennyit az állandó kondícióban tartáshoz az edzői kötelezően megköveteltek.

Az edzője kétszer is rászólt, ám ő nem törődött vele. Semmi pénzért se lehetett volna visszatartani. Egyetlen gondolat űzte most, az pedig, nem a labdarúgás, hanem Merci körül forgott...

Elsőnek érkezett a parkba. Motorját az egyik terebélyes fa alá támasztotta. Sisakját a hátsó ülésre csatolta, s nézelődött. Amióta egyetemre járt nagyon ritkán táncolt. Minden idejét a tanulásnak szentelte. Szerencséjére Pálma otthonülő típusú nő. Csak moziba, képtárakba, múzeumokba jártak együtt s nagy néha színházba. Egyedüli közös szórakozásuk a lemezhallgatás és a magnózás volt. Az is, ha hetenként egyszer-egyszer. Olykor-olykor meghívták a barátait, olyankor táncoltak is...

Merci, stílszerűen a nevéhez, fehér dízel Mercédesszel érkezett. - Teheti - gondolta elsőként István, mihelyt megpillantotta. - Apja pénzes zsák, az anyja is jól keres...

Az ő anyja egyszerű bedolgozó. Zsebeket ragaszt kézi táskákhoz, valamelyik bőrdíszműves kisiparosnak. Darabjéért egy forintot kap. Ha ő, vagy Pálma besegít neki, száz darabot készít el naponta, egyébként ötvenet, esetleg hetvenet.

Merci után még egy autó érkezett. Merci egyedül ült a kocsijában, amíg azt igen megtömték fiatalemberekkel, mivel lány nem akadt közöttük egy sem. Hatot számolt meg. Valósággal körülzsongták a szép mozgású lányt, tehát ismerik. Csak nem miatta „másztak” ki ide, de hát hatan? - ütött szeget István fejébe.

Nem maradt sok ideje a meditálásra, mert Merci, mihelyt felfedezte, mit sem törődve velük, egyenesen feléje rohant. Mint fajtiszta kanca, frissen, sikkesen futott. Hosszú haja a csikó sörényéhez hasonlón, valósággal lobogott utána. Mellei ütemesen himbálódzva kísérték mozgásának ritmusát. Vékony nyári ruhája, formás idomaihoz tapadt. Combjai hosszúaknak és szabályosaknak tűntek, amint a lábcsárai. Egyszerű, mély kivágású, mintanélküli, japánujjú, fehér ruhát, ugyanolyan színű, pántos szandált viselt. Dús szőke haját, ugyancsak fehér szalaggal kötötte át.

Csodálatos jelenség volt.

István előtt megállt.

- Nagyon örülök neked. Kösz, hogy eljöttél - lihegte, majd elkapta a kezét, és ugyanúgy, mint délben a menzán, hirtelen megcsókolta. - Motorral érkeztél? - kérdezte meg, mialatt a motor gumikerékbe rúgott.

- Akinek nem telik lóra, érje be kecskével.

Merci minden mozdulatán látszott, hogy jó kedve van. Ritmusos fenyegetése is ezt tükrözte.

- Megint régies vagy? Én csak kisgyerekkoromban, meséskönyvben, képen láttam kecskét.

- A mi utcánkban kecskének csúfolják a motort.

Merci hozzáértő mozdulatokkal lépett közelebb a motorhoz, maga után húzva Istvánt is.

- Jawa 350-es. - Megint belerúgott a gumijába. - Jobb, mint a Pannónia, vagy az MZ, viszont én a Yamahára esküszöm.

- Yamaha Magyarországon? Mutass nekem egyet!

- Nekem volt. Jelenleg is van egy Zündappom „Hai 50”-es Capa. Ha jó a kedvem, azzal megyek strandra.

- Nálad minden olyan különleges. A motor s te magad is.

- Miért lennék én különleges?

- Nem tudom, de az vagy.

- Tipikus mai csaj vagyok. Velem szemben te igen csinos - mutatta - macskaköröm, nehogy elbízd magad, antik darab... a modern szobában. - Két tenyerével egyszerre kapva el az arcát, kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. - Ezek közül - fejével a közeledő fiúk felé bökött - egyik sem az enyém. Teljesen szabad vagyok. Viszont, neked, mintha lenne valakid. Nagyon, túlságosan is nagyon visszafo-gott vagy.

Nem folytathatták, mert közben a többiek odaértek. István, mivel nem kellett válaszolnia valósággal fellelegzett.

Merci elengedve István arcát, egyik kezével belekarolt. A másikkal, nagystílusú mozdulattal körbe kaszált.

- A sleppem! - s kajánul felkacagott. - Rendszeresen kijárunk a jobb zenekarok próbáira.

- Sziasztok... Halló! - kiabálták feljűk a fiatalemberek, miközben körbeállták őket.

- Megnézem, kik próbálnak ma. - Merci elengedte István karját, és futásnak eredet.

Ketten követték. Alig tűntek el a bokrok mögött, egyik, majdnem kopasz, de annál dűsabb, bozontos szakállű fiatalember, a legöregebb közöttük, István vállára tenyerelt. Amiről neki, az a kutyás figura jutott eszébe, akit a televízióban látott egy nem régen felűjított Fernandel-filmben, amitől nevetethnéke támadt. Alig bírta visszatartani.

- Te vagy Merci legűjabb áldozata?

- Áldozata? - értetlenkedett István.

- Na jó, fiűja.

- S a legűjabb? - adta az ártatlant tovább István leplezetlen megűtűközűssel. Elűbbi jűkedve hirtelen az arcára fagyott.

- Csak nem azt hitted, hogy te vagy az első? Tizenvalahányadik, csak amióta én ismerem. - A társa figyelmeztetűn meglűkte, ezért gyorsan elhallgatott.

- Mióta ismered? - erűskűdűtt István, holott jól látta a többiek neheztelű pillantását, amellyel végigműrték a szakállast.

- Egy éve műlt - vágta rá csak azért is.

Nem folytathatták, mert Merci hófehérűn, az élűnkzűld bokrok között, visszafelű futott. István jűlesű csodálattal, és mindent elfelejtve nézte azt a finom mozgást, amely ezt a különűs lányt jűllemezte.

- Visszafordultam - kiabálta már messzirűl, a két társa éppen akkor bukkant elű -, valamelyik ismeretlen, amatűr egyűttes próbál. Nem érdemes meghallgatnunk őket.

- A többiek? Omegáék...? Mert az hírlett, űk próbálnak, ma s itt - kérdezte meg valaki.

- Foglalt a hely. Tovább álltak. - Odaért. Pajkosan a társaira sandított. - Terhemre vagytok. Legyetek szűvesek, hagyjatok magunkra!

Alig indultak el, az igen közeli utca közepén, részeg kéműnyseprű tűnt fel. A biciklijét tolta. A fiatalok, ezt látva, egymás sarkát letaposva mindannyian az út szelűre tolongtak, és vaskos rűhűgűsbe kezdtek. Eközben ilyesmiket kiabáltak:

- Fogd meg a gombod, kapsz egy libacombot!

- Szerencsét hoz, papa?

- Nekem csak akkor van szerencsém, ha szarba lépek.

- Moderáld magad, ha nehezedre esik is! - figyelmeztette Merci, a szája elé szorított tenyerébe vihogva, mert közben ők is utolérték őket, s csatlakoztak hozzájuk.

- Nacsak! Mimózálelkű lettél? Mióta? - ironizált az előbbi fiatalember.

- Befogod! - figyelmeztette valaki szinte vele egy időben, mire az illető nem vitatkozott tovább.

A többiek, mit sem adva az enyhe szóváltásra, durva jókedvüket egyetlen célpontra, az erősen imbolygó kéményseprőre összpontosították.

- Ez tényleg jól beszívott - jegyezte meg vihogva a bozontos szakállú.

- Ez nem kifejezés rá, beseggelt! - vágta rá a mellette álló társa, aki előbb Mercivel vitatkozott. Kajánul a lányra lesett, és élcelődően helyesbített. - Olyan részeg, mint a disznó, így illőbb?

- Koppj le! - vágott vissza Merci.

- Én is így nézek ki, ha bepíálok? - kiabált közbe valaki.

- Pontosan, ha ilyen maskarába bújnál, és biciklit tolnál.

A legmagasabb, kétméternyi hosszú fiatalember, akit a társai Colosnak neveztek, a részegre kiáltott.

- Csak nem keskeny az út, papa?

- Nem az út hibás. A bringája. Nyolcas van benne.

A többiek körberöhögték. Ezen túl felváltva cukkolták a részeg kéményseprőt, mígnem az előbbi, hosszú fiatalember, a szakállas zakójához kapott, a többiek mind farmert viseltek, lecsavarta az egyik gombját, és a részeg elé dobta.

- Köpjön rá, papa! Szerencsét hoz.

- Rá is huzozhat, - Mercit cukkolón kajánul ráröhögött. - Bocs. Vízeltet.

- A pofájába, fater! Ne az én gombomra - tromfolt rá a szakállas.

Egymás hátát verték, és tovább röhögtek. Előbbi durva kajánságuk még vaskosabbá fajult.

István falfehéren figyelte, felváltva őket és a kéményseprőt. Amikor Colos kilépett az utcára, nyilvánvalón valamiféle tréfát eszelt ki, hátulról elkapta a karját, és visszahúzta.

- Hagyd békén! - förmedt rá bántón.

- Megtréfálok - bámult Colos értetlenkedően Istvánra.

- Nem tréfálkozni, gúnyolódni kell, segíteni - oktatta ki István.

- Segíteni, ennek a részeg alaknak?

- A részegség pocsék dolog, az emberen viszont segíteni kell, mert mindenkit érhet baleset.

- De vicces vagy! - lépett vissza Colos.

István, a többiek legnagyobb ámulatára, váratlanul a részeg felé indult. Merci utána futott.

- Hagyd a fenébe!

István arca kissé megnyúlt. Homlokán, idegessége miatt, verejték gyöngyszemek csillogtak. Hangja mélyről szakadt hörgéssel tört fel:

- Az apám. - S a lebényt lány megdöbbenésétől kísérve visszafordult.

A motorjához sietett.

- A faterja! - röhögött fel a fiatalemberek közül elsőként Colos.

- Halló, fater! - gúnyolódott a borzos szakállú, aki első perctől kezdve féltékenykedett Istvánra.

Mást is mondtak. István azonban nem törődött velük. Lezárta a kormányzárt, visszasietett az apjához, és belekarolt.

Egészen a sarokig vezette, ahol egy taxiba botlottak. Sietve leintette.

- Hazavinne bennünket - szólt be a félig lehúzott ablakon.

- A kerékpárt nem tudom elvinni.

István apja, eddig szóttalanul, részegségétől elbambultan leste őket a „halszemeivel”, most váratlanul megszólalt.

- Tedd be a fodrászokhoz! Mondd, hogy az enyém!

A sarkon női fodrászat volt.

Miután István elment a kerékpárral, a taxis kiszállt, és a hátsó ajtóhoz vezette a részegét.

- Jöjjön, jöjjön, tata!

Az hátrahúzta a fejét, olyan szemekkel lesett a taxisra, mintha a szemüvege fölött nézné.

- Mióta vagyok én az apja? - Még inkább hátradőlt, majd hanyatt esett. - Uram, és nem fater, fene ezt a nagy demokráciát! Mindig az az úr, aki fizet, hiába van szocializmus - nyáladzott a hangja.

- Bocsánat, kéményseprő úr! - hajolt meg a taxis gúnyosan.

- Most lenézik a kéményseprőt. Gúnyolják. Bezzeg régen! - A gépkocsivezető rongyot kerített. Az ülésre terítette, majd besegítette a részegét. Nagyon nehezen ment, majdnem hasra esett. Mozgása egyre jobban elnehezült, beszéde darabokra töredezett. - Tisztos cég volt a kéményseprőipar. - Nehézkesen kaszált a levegőbe. - Tudod is te mai világ fattya, mi az a tisztesség! Csak beszélek, de minnek s kinek?

Közben megérkezett István is. Előreült. A címet akkor mondta be, miután elindultak.

Hamar hazaértek. A részeg, mégis majdnem elaludt, a kocszi zökkenése térítette magához.

Kétszer is visszaesett, mire segítséggel kikószálódott a gépkocsiból.

- Na lám! - heccelődött a taxis, Istvánra nevetve. - Nem is részeg a fater.

Az nem válaszolt. Minden mozdulatán meglátszott, akkor is, miután kifizette a taxist, és az apjába karolt, hogy nagyon szégyelli a történeteket, emellett végtelenül bosszús.

Barnáné az ajtó csapódásra riadt fel. Mire kiért, Istvánék már az udvarban jártak.

Mélyről fakadt sóhaja közben csóválta meg a fejét.

- Nem szégyelled magad a fiad előtt! - korholta a férjét, majd a fiához fordult: - Hol szedted fel?

- Néhány egyetemista társammal - hazudott, mert Mercin kívül egyáltalán nem ismerte őket - a Kossuth téren beszélgettünk...

- Szia, mama! - szólt közbe a részeg, mintha csak most fedezte volna fel a feleségét.

Az olyan szemmel nézte, amely egy nagy pofonnal felért.

- Jól nézel ki, mondhatom!

- Utoljára történt. Bizony Isten! Vége, és kész! Nem iszom többé! Bizony Isten, nem iszom többé! Minek igyak...? - Úgy beszélt, mint ha szavalna, és belesülne a versbe.

- Hányszor megígérted! - figyelmeztette bosszúsan a felesége. - István utolsó éves az egyetemen. Lassan a diplomatervét dolgozik, nyugalomra lenne szüksége. Ha az eltelt öt évben nem is gondoltál erre, legalább most ne...! - Közben beértek a lakásba. - Kivertél minket a házból, durváskodtál velünk...

A férje egy ideig nézte, azután közbeszólt:

- Mint mindennek ennek is megvan a miértje. Tudnod kellene...

- Egy egész életen át? - fortyant fel a felesége. - Miért nem váltál el, ha utálsz?

- Éppen az, hogy nem utállak. Sőt! - Nagyot legyintett, sokadszorra, majd hanyatt esett.

- Ha rám nem is, legalább a fiadra lennél tekintettel - fakadt ki sírva.

István, már gyermekkorában észrevette, hogy a szülei között valami nincs rendben. Ha az apja berúgott, mert egyébként gondosan titkolták, valamit mindig az anyja fejéhez vert. Régebbi eredetű eset, és egy másik férfi körül forog, ennyit tudott, mást nem. Az anyját fenntartás nélkül szerette. Az apjára sem neheztelt, sőt a maga módján őt is szerette, mert józanul, rendkívül korrektül viselkedett, emellett melegszívűnek, őszintének, szókimondónak, jópofának, nyílt jellemű és meglehetően logikus gondolkozású férfinak és a végtelenségig segítőkésznek tartotta. Mindenki ismerte a szorosabb és a tágabb környéken, és szerette, holott meglehetősen sokat berúgott. Néha, főleg régebben, tényleg kizavarta őket a lakásból. István ennek ellenére sem gyűlölte. Most azonban, ha nem is mutatta az anyja előtt, dühöngött, az alkalomra várt, hogy alaposan beolvashasson neki.

Az apja leült, ő sétált. Vállai rángatództak, keze megállás nélkül járt. Végre az anyja kiment, és ő az apja elé állhatott.

- Nem annyira részeg, hogy ne beszélgethetnénk. - Szavai remegtek, arca kifakult, szeme körül aprócska idegszálak vibráltak. - Meddig csinálja ezt? Nem miattam, mert én a legrosszabb esetben összededem a cókómókomat és faképnél hagyom. Jó, eddig maguk láttak, tartottak el, holott a gyártól teljes fizetést kapok, köszönöm, ámde

nem gond a megélhetésem. Ezt maga is jól tudja. Csak anya miatt aggódom. Negyvenkilenc évesen, teljesen ősz, és egyre ráncosabb és ráncosabb lesz az arca...

Dühe, mialatt teltek a pillanatok, lassan elpárolgott. Inkább könnyörgött már, mint követelt.

- Kész öngyilkosság, amit csinál. Térjen már végre észhez!

Az apja két öklére támaszkodott, amint a kocsmában szokta, és figyelt. Szája széle meg-megvonaglott, laposakat pislogott, arcának eltorzult redőibe őszinte bűnbánat foglalt helyet.

- Nem érti? - ordított rá váratlanul a fia. - Nem tudja felfogni, mennyire súlyos következményei lehetnek annak, amit tesz? Egészségileg, mirőlunk nem is beszélve. Maga... maga meg..., miért hallgat?

- Bánatot okozok anyádnak s neked - szólalt meg végre. - Mindenkinek, aki szeret. A bánat, amelyet mi okozunk másoknak, néha jobban fáj, mint amelyet nekünk okoznak. - Szavai mély érzelemmel telítődtek, és meglepően tisztán hangzottak. - Most részeg vagyok, az agyam tompa, minden mindegy, de ha kijózanodok biztosan sírva fakadok.

- Akkor miért iszik? Jó ez magának, mert nekünk nem! - Felhúzta a két vállát, kezét tehetetlenül tárta szét.

- Elkábít, mint a tarkón csapás. Letörli az ablakot, mint a puha rongy. Ismered a múltamat, sokat beszéltem róla. Talán ezért, meg más is akad, amiről te nem tudsz.

- Mi az a más? Miért nem beszélnek róla? Nem vagyok gyerek. Azt hiszik, eddig semmit sem vettem észre?

- Ha józan leszek, talán elmondom.

- Sejtem, anyu megcsalta. Mikor lehetett az, ha igaz! Miért nem felejtí már el?

- Beleköpött-e a tálba, nem - elengedte a homlokát, s legyintett -, nem terád tartozik.

István leült. Az előbbi szidalmazás helyett, ugyanis közben rájött: nem sokat ér a szidással, ezért beszélgetésre váltotta át előbbi felhevült szavait.

- Apa! Maga vezető ember volt...

- Éppen ez az! - hörrent fel. Szavaiban az értelem kergetősdit játszott a részek értetlenségével. Nézése, hol csillogott, hol bárgyún tapadt a fiára. - Azért kerültem az öntödébe, mert Rákosiék szétugratták a kéményseprő szövetkezetünket, amelynek alapítója és első elnöke voltam... Az öntödében hamarosan szakszervezeti bizalminak választottak. Onnan kiemelték a szomszédos Vörös Csillagba, függetlenített szakszervezeti titkárnak. Igen ám, csak hogy a szakszervezet a párt irányítása alatt áll. Jó, magam is párttag vagyok. Még! - Az asztalra csapott, és felordított. - De az atyáúristenit, a párt nem egyenlő a vezetőkkel. A szakszervezeti ügyekben a pártnak és a vezetőknek kuss, tartottam! Engem nem utasíthatnak. Rám nem mondhatták, hogy a „szakszervezeti titkárom”. Szó, ami szó, szembekerültem velük, és mi lett a vége? Kirúgtak. - Gúnyosan felnevetett. - Érdemeim elismerése mellett ebrudaltak ki. Hiába szerettek a melósok, mert szerettek, ugyanis én a hatalom birtokában is ember maradtam. Mit értem el a szeretetükkel? Semmit. Azóta, mint faodvába a darázs, belefészkelte magát a szívembe a harag, s a düh. Az énemben lakik, mert a harag mélyebb kútból táplálkozik, mint a megromlott idegrendszer...

- Nagyon öreg már ez a lemez - szólt közbe a fia -, serceg. Tegyen fel újat!

- Látod, ez az! Öreg vagyok. Az öregség pedig, sok mindenre ráébrésztí az embert. Arra is, hogy mennyire hiábavaló az élet. - Könnyes hangon, zaklatottan folytatta: - A szépség elmúlik, a vagyonunkat sem teszik majd a fejünk alá, ezért maradandót kell alkotnunk. Ezzel szemben mit alkottam én? Mit hagyok magam után? Semmit. Szép, nagyon szép tervekkel indultam el, hacsak egy kicsit is alkalmazkodom, most nem lent a sárban fetrengnék, fent a csúcson csücsülnék. - Szavai elnehezültek, és erős zagyvasággal telítődtek. - Élni csak azért, hogy az ember meghaljon, túl kevés. Meghalni, mert éltünk, értelmetlen. Mindig a maradandót kell keresni, fiam!

- Az itálban, apa?

- Az csak lepel, amely mögé elbújok magam elől.

- Az élet értelme, az utódlás. Nagyapa magában, maga bennem, én a gyerekeimben élek majd tovább. Ez, ami maradandó, mert más

minden elmúlik, ami fennmarad: művészet, irodalom, tudomány, felfedezések s a többi, ezek mind bennünk és velünk élnek tovább. Nélkülünk, gyermekeink nélkül nem létezhetnek. Még egyet, apa! Minél kevesebbet követelünk az élettől, annál többet kapunk tőle! Lám, én a közönséges munkás...

- Nono! - figyelmeztette az apja. - Öntő, a szakmák gyöngye.

- Egyetemre járok, holott rendes érettségim sincs. Nagy szó! Kiemeltek. Ebbe maga is közrejátszott. A múltja s az, hogy melós. Jó, rengeteget güriztem, egész éjjeleken át tanultam. Összeszorítottam, csikorgattam a fogamat és helytálltam. Nem csak magamért, azokért, akik bíznak bennem, és ha végeztem, visszavárnak az öntödébe.

Az apját nézte, és elhallgatott. Az csak néhány pillanatig követte a figyelmével, utána rá se hederített. Olyan hangon motyogott, mintha az előbb abba sem hagyta volna.

- Kéményseprő vagyok. Nap, mint nap a házakat járom. Itt is, ott is megkínálnak egy pohár borral. Igyál! Csak egy pohárral igyon, mester! Fogadja el, kérem! Visszautasítam? Megharagszanak. Cserépkályhákat rakok, pucolok, szakmám, nem? - A távolba lesett, és mosolygott. - Egyszer, régebben történt, a tanács a kéményseprők munkáját tárgyalta. Azt mondja Didek, a tanácstagunk: Barna elvtárs a legnépszerűbb kéményseprő és cserépkályhás mester, csak kissé iszik... Felállok. Na jó, mondom: a jövő héten a maguk cserépkályháját rakom át. Egy nyelet bort sem fogadok el, mert ugye, maga is állandóan megkínál. Vagy nem így van? Nevettek...

- És a klub?

- „Civilben”. Érted? Zenész vagyok, ott is helyt kell állnom. A múltkor is...

Elálmosodott. Az eddigi meglepően tiszta észjárása elnehezedett. Hangja előbb elhalkult, később suttogóvá vált, mint az álmos embereké. A már kitisztulni látszó „feje” elnehezült, majd a szépen leterített konyhaasztalra bukott, és elaludt.

István egy ideig nézte, aztán kiment, és visszaszólt az anyjának.

- Elaludt. - Az nem válaszolt, csak sóhajtott. - Visszafutok a motoromért.

- Sokáig maradsz?

- Ráülök, és hazahajtok. Segítetek apát lefektetni.
Így is történt...

* * *

Barna János másnap zúgó-zsongó fejfel ébredt.

- Megint berúgtam, a szentségit! - Felült, s maga elé révedezően bámulta a padlót. Gyomra úgy égett, mint a pokol. Szája, mint a folyó partja nyáron: kiszáradt és bűzlött.

Élesen megcsóválta a fejét.

Nem mehet így tovább! Elkövetkező gondolatai elé, vastag függöny ereszkedett. Hiába meresztgette a szemét, csak kotorászni tudott gondolatainak tegnapi limlomában, végül elkiáltotta magát:

- Magda, gyere be, légy szíves!

A felesége jóval később dugta be a fejét az ajtón. Szóvalan lebunkózással bombázta a férjét, mire az önkéntelenül összehúzta magát. A gyomrához kapott, mintha fájna. Tekintete bűnbánón esedezett, mint a gyereké, ha rossz fát tesz a tűzre. Arckifejezése ahhoz a kutyáéhoz hasonlított, amelyet majdnem agyonvertek.

- Kávét, ha lennél szíves! - suttogta. Fejét elfordította. A változottság kedvéért, most nem a padlót nézte, hanem a körmét. Gondolatai, amelyeket azelőtt szerteszét tagolt, most összefüggő láncszemként összetagolódtak, majd szép sorban újra széthullottak...

Arra riadt fel, hogy a felesége újra belépett. Egyik kezében kávéscsészét, másikban rumosüveget szorongatott.

- Máris? - lepődött meg, bocsánatkérő bámulása közben.

- Számítottam rá. Félórája főztem, azóta a melegen tartom. A rum pedig... Mindig ezt iszol ilyenkor...

- Ebet a szőrével! Önts bele egy kicsikét, légy szíves!

A felesége nem sokat töltött bele, a csészécske mégis majdnem színtülig megtelt.

Barna János, az első korty után, jóízűen összehúzta a száját, megelégedetten rábólintott, és többször megnyalta a szája szélét.

Mialatt tovább szürcsölte a kávéját, felesége az asztalhoz ült. A terítőt nézte, kapargatta egy ideig, majd elszántan a férjére emelte fáradt tekintetét.

- Beszélni szeretnék veled Jani!

A férje várakozón a felesége arcába fúrta lehangolódott tekintetét. Szeméből a kisugárzó kutyahűség összekeveredett azzal a felfokozott bűnbánattal, s mély levertséggel, amely egész testét átjárta.

- Kezdjed! - kérte sóhajszerűn.

- Huszonöt éve élünk együtt. István pontosan annyi idős. Te hét évvel ezelőtt, István tizennyolcadik születésnapján, itt akartál hagyni bennünket.

- Felneveljük, megvárjuk, amíg eléri a tizennyolcadik évét, és elvállunk. Így egyeztünk meg, nem?

- Pontosabban, így kötötted ki! Egyoldalúan döntöttél, ezért semmiként sem beszélhetünk egyességről.

- Mért akartalak itt hagyni, mit gondolsz?

- Annyiszor megbeszéltük már! Ne kezd előlről!

A férje nem hallgatott rá, tovább turbóztatta agyának felcsigázott motorját.

- Nem én léptem félre, hanem te. Azt vártad, hogy áldásomat adom rátok? A házasság bizonytalan időre szóló szerződés. Te megszegted, ezért a bizonytalan időt, közös megegyezéssel, meghatározott időre, fiúnk tizennyolcadik évére, hó, nap módosítottuk.

- Kegyetlen voltál, s embertelen. Történt, ami történt, ne részletezzük, újat úgysem mondhatunk! Feri, annak idején a szemedbe mondta, én pedig megválaszolatlan, ismétlem: megválaszolatlan levelek tucatjával bizonyítottam: bármikor elvesz, feleségül vesz. Még ma is elvenne, így, amint vagyok, negyvenkilenc évesen, viszont én a tragikus végű, rövidke kapcsolat ellenére is csak téged szerettelek. Ezt is jól tudtad. Az érzelmeimmel éltél vissza. Van elképzelésed, hogy mit éltem át, amíg István be nem töltötte a tizennyolcadik születésnapját? Jobban féltem e naptól, mint a ráktól. Te eközben ittál. Éjnek idején kizavartál a házból...

- Négyyszer..., hanem csak háromszor, de utána mindig megbántam, és bocsánatot kértem tőletek.

A felesége nem figyelt rá. Ugyanolyan hévvel beszélt tovább, mint előbb.

- És eljött az a nap is. Nem szóltam, reszkettem, hogy te se szólj! Már-már azt hittem, hogy elfelejtetted. Volt alapom rá, mert közben rendszeres házasesetet éltünk. - Szeme szúrt, hangja színt váltott. Ed-dig sem simogatott, most egyenesen mart. - Hogy lehetél ennyire kegyetlen, és szívtelen? Előtte simogatsz, ölelgetsz, forró szavakat duruzsolsz a fülembe. Én minden női furfangomat beleadtam, hogy megtarthassalak... Eljött az a bizonyos nap, te elém álltál, és belém döfted a késedet: Nem válok el, ereszkedtél le hozzám a fellegekből, de ez csak hosszabbítást jelent.

Maga elé nézett, a fejét csóválgatta, és sóhajtozott.

- A poklok kínjait álltam ki. Ezerszeresen megszenvedtem azért a bűnért, amelyet elkövettem ellened. A mai nők modernabb felfogásúak, én maradi vagyok. Mindent elnéztem neked. Annyit szenvedtem melletted, mint egy ló. Miattam iszol, mondogattam, és türtem. Cipeltem, évről évre cipeltem súlyos terhemet. Igaz, megszegyenítettelek, férfiúi hiúságodba gázoltam, de te százszorosan visszaadtad. Átvirrasztott éjszakák özöne, vörösre sírt szemek, napról napra több ősz hajszál, ahány ittasság, annyi új ránc az arcomon. Lehet ennél nagyobb büntetést elkövetni egy valamirevaló, szép nő ellen? - Mély lélegzetet vett. - No de, hagyjuk! Hosszú a lajstrom, estére sem érnénk a végére. Maradjunk azon a logikai síkon, amelyet te rajzoltál fel, azzal a bizonyos egyoldalú döntéseddél: váljunk el törvényesen is, mert lélekben, ha testileg még olykor-olykor házasesetet élünk is, régen különváltan tengünk. Élet a miénk? Nem, csak kínlódás! Ha engem tönkre is tettél, legalább a fiúkat nézd! A ház az enyém, meg itt lakik István is! Hová hozhatná Pálmát, ha nem ide? Ezért neked kell elmenned innen, Jani!

Elhallgatott. Mozdulatai, amint tovább kaparászta a terítőt, elvesztették régebbi nyugalmukat: idegesekké, zavartakká váltak.

A férfi abbahagyta előbbi hümmögését.

- Csúnya viselkedésemnek, ezt te is elismerted, nyomós oka volt - válaszolta. Keze, feje egyszerre mozgott.

- Már nincs, elismerem, hogy régen nincs. Te kezdted el, bár alaposan lekicsinyítetted, mert igenis nagy bünt követtél el ellenem. A házasságtörés a mai világban is válóok. Én nemcsak szerettelek, imádtalak. Te is, így meg úgy szeretsz, suttogtad a fülembe, amíg az egyik szép napon, ráadásul a legjobb barátommal, rajtakaptalak... Egy egész világ omlott össze bennem. - Egy ideig hallgatott, utána nagy ívben a levegőbe csapott. - Na jó, én is azt mondom, ne részletezzük! Dühöngtem, persze hogy dühöngtem. Hosszú évekig evett a fene miattad.

- Ha jól összeszámoljuk, volt ez két évtized is.

- Sokáig tartott, az biztos, mire túltettem magamat...

- Túl... vagy rajta?

- Hacsak annyit mondok, hogy nem bántam meg, amiért nem váltunk el, elhiszed?

Az asszony felállt. Két kezével a székkarjára nehezedett. Régebbi szépségéről árulkodó szemei villogtak, még manapság is szabályos s tiszta arcának idegszálacskái táncolni kezdtek.

- Én viszont, nem azért mondom, mivel most nagyon el vagyok keseredve, igenis megbántam. Mert én is beadhattam volna a válókereget. - Élesen szembefordult a férjével, s rövid ideig hallgatott.

- Nézd, Jani! Mi gyakorlatilag, csak néhány évig éltünk maradék nélkül szépen az eltelt huszonöt évből...

- Nagyon szépen éltünk, Magda, te mégis... - nyelt egy nagyot. - Látod, ez mart engem, ez fáj nekem.

- Valójában nem én - az asszony lassú mozdulatokkal csóváltgatta a fejét -, te vertél mindent tönkre Jani!

- Én sem voltam mindig részeges, sőt mostanában sem vagyok sokat részeg. Ha pedig nem iszom, kizavartalak-e egyszer is a házból? Akadt tőlem rendesebb férj?

- Általában kéthetenként berúgsz. Ez nem elég?

A férfi kiszállt az ágyból, és a felesége mellé lépett. Pizsamáját tegnap a felesége húzta rá, előtte megmosdatta. A férfit erre gondolva, mélységes hála járta át a felesége iránt, ami nemcsak a nézésében, hanem a mozdulatában is beleívódott, mialatt a felesége vállára rakta a kezét.

- Ha tényleg ezt akard... elmegyek. - Szemében könny buggyant, az öklével törölte le. - Azt viszont a szemedbe mondom: valójában én sohasem gondoltam komolyan a válásra. Ezt te is tudtad, legalábbis megérezted. Mi lett volna, és mi lenne belőlem! Mihez kezhetnék nélküled? Mindig szerettelek, ma ötvenhárom éves fejjel is szeretlek. Én nem ismertem más nőt, csak téged. Amit tettem férfiúi önérzetem, hiúságom diktálta. - Tudod, mennyire nehezemre esett kimondanom ezt? Százszor elhatároztam, és mégis csak most höttyentettem ki magamból.

A felesége felnézett rá. Az ő szemei is bepárásodtak, arca ünnepélyessé vált, és ragyogni kezdett.

- Mindig levettél a lábamról, most is.

- Ugye, történt, ami történt, te is szeretsz még, Magda?

Az asszony szép lassan átkarolta a férjét, és a mellére hajtotta a fejét. A férfi a felesége hajához nyomta az arcát.

- Szeretsz? - sürgette.

- Menj már te vén szamár! - Elengedte a férje derekát, s úgy folytatta. - Melyik nő tűrte volna el azt a sok mindent: zaklatásokat, véréssel, megöléssel fenyegetéseket, ha nem szereti a férjét. - Mind a ketten leültek.

- Nézd Jani! - folytatta váratlanul az asszony. - Feri a legjobb barátod volt...

- Fátylat rá! Vége!

- Viszont én akarom, hogy most beszéljünk róla! Szóval te hoztad ide...

- Ráadásul egész napokra magatokra hagytalak. A munka, a gyár, a sok vidéki üzem, mert mindenütt akadt szakszervezet s gond. Egyszer-egyszer csak le kellett utaznom ide s oda. - A felesége haját simogatta, szeme a távolba révedt. - Rosszul esett, majd a sírba vitt, de régen elfelejtettem. Ezelőtt, ha rágondoltam majd megevett a fene. Marta a bensőmet, mint a lúg, csak az ital csillapította le. Szerencsére ez is elmúlt.

- Akkor miért iszol mégis?

- A múltam bánt, amiért ennyire lecsúsztam. Az elmulasztott nagy lehetőségek, az a sok... sok alkalom! Meg itt is, ott is megkínálnak

itallal. Az utcán régi haverokba botlok. Italbolt, presszó pedig, hála Istennek minden sarkon akad. Jól keresek... - Eddig maga elé nézve beszélt, most hirtelen felcsapta a fejét. - Nem küldesz el?

- Ismered Rózsa bácsit? A szomszéd utcában laknak.

- Évente kétszer pucolok náluk kéményt. Én raktam át a cserép-kályhájukat is néhány éve.

- Kisebb szóváltás után az asszony daczból otthagyta. Szerették egymást, az öreg mégis megmakacsolta magát: Ő ment el, jöjjön vissza magától! A felesége pedig: hívjál! Teltek-múltak az évek, végül megöregedtek, és minden maradt a régiben. Rózsa bácsi saját maga mesélte el a temetés után, amelyen te is ott játszottál a zenekarotokban.

- Ezért sírt annyira a felesége temetésén?

- A saját szájuk kötötte meg őket.

A férfi lehajtotta a fejét, s magába nézett. Ha pedig magunkba nézünk, könnyen elcsüggedünk, ha elcsüggedünk, gyakran el is keseredünk. Ő most nemcsak kesergett, hanem az asztalra dőlt, s felzokogott.

Hirtelen szakadt rá, mint nyári zivatar a jegenyefa hegyére.

A felesége megdöbbenet nézte, a férje ugyanis nem tartozott józanul a könnyen elérzékenyülő férfiak közé. Most mégis zokogott.

Együttértőn nyújtotta feléje a kezét, és simogatta meg a fejét.

- Mi is majdnem így jártunk, Magda! - A férje felnézett rá, potyogó könnyeit az öklével kente, maszatolta szét az arcán. Hangja elfulladt. - Maholnap öregek leszünk, és mi még mindig csak toporgunk, csak toporgunk egymás körül, mint a kikötött szamarak.

- A leghosszabb út is az első lépéssel kezdődik el. Mivel én léptem félre, most annyi, de annyi év után ismét bocsánatot kérek tőled. Felejtsd el, és többé ne beszélj róla! Minek kínozzuk egymást az árnyékban, ha az őszi napon sütkérezhetünk, mert nemcsak a nyár, a vénasszonyok nyara is lehet szép.

A férfi letörölte maradék könnyét.

- Nem iszom többé! - nézett fel megint a feleségére. - Becsületszavamra fogadom, hogy nem iszom többé! Otthagynom a mesterségemet, bemegyek a gyárba. A klubba sem járok el ezen túl...

- Ne tedd, Jani! Így, ilyen körülmények között változzál meg, amint vagy! A helyeden maradsz, és a klubba is eljársz! Az italról sem mondhatsz le teljesen. Igyál, de ne rúgjál be! S te leszel a világ legjobb családfője s férje. Eljünk le a hátralévő éveinket szépen s békességben.

- István nem tud semmit, vagy szóltál róla neki?

- Én senkinek sem beszéltem róla, egyébként is szégyellem.

- Akkor ezen túl sem tudja meg. - Tekintete ellágyult, már-már elolvadt. Arca ragyogott. Szemei csillogtak. Szája széle remegett. - Magda! - átölelte a felesége derekát, és szorosan magához húzta...

2.

Egressi Pálma, ez a kissé molett, viszont jó alakú, élénk fekete szemű, hosszú, barna hajú lány, Istvánék közvetlen szomszédjukban lakott a szüleinél. Picinykoruktól ismerték egymást, s igen laza szerelem szövődött közöttük. Azért laza, mert csak Pálma szerette igazán Istvánt, a fiatalember csak kedvelte őt. A szerelem és a kedvelés pedig, két teljesen különálló szekrényhez hasonló. Egyikbe azokat a ruhákat tartjuk, amelyeket csak ünnepi alkalmakra öltünk magunkra, a másikban a hétköznapit... István kezdetben szentül azt hitte, hogy ő is szereti, ám később, amint egyre jobban a „maga lábára” állt, félreérthetetlenül felfedezte, hogy amit Pálma iránt érez, egyszerű rózsaszínű délibáb. Felfedezte, de csak most döbbsen rá igazán, amióta megismerte Mislai Mercit. Mert István végérvényesen beleszeretett abba a különös lányba. Nagyon váratlanul érte, valósággal a fellegekbe repítette... Kis híján feleségül vette Pálmát. Azért maradt el a házasságkötésük, mivel szakmunkásként egyetemre „küldték” tanulni. A két családból, mivel a szülők régebről erőltették az esküvőt, csak Pálma értett egyet igazán egybekelésük elhalasztásával. István azzal érvelt, hogy a tanuláshoz, főleg neki, akinek érettségije sincs, teljes nyugodtságra, kikapcsolódásra lesz szüksége, hogy eleget tessen a magas követelményeknek, amiben a család zavarná... Ezzel, ha nem is végleg, évekre lezárták ezt az ügyet, amelyet István most, miután megismerkedett Mercivel s bele szeretett, végérvényesen irattározni akart.

Pálma nem világszépe, egyszerűen csinos nő volt, viszont az átlagosnál sokkal odaadóbb, háziasabb, anyáskodóbb, igazi feleségnek valónak tartották az ismerősei. István egyre határozottabban rájött, hogy érzelme, amely Pálmához fűzi kevés a házassághoz, nem beszélve róla, hogy ő mindig olyan nőre vágyott, mint Mercit, amelyre ugyancsak akkor döbbsen rá, miután összeakadt vele. Pálmával kötendő házasságuk elmaradását követően azt hitte, hogy az elkövetkezőkben jobban összemelegedik: beszüggerálja magának, hogy Pálma igenis hozzá illő feleséggé, olyan asszonnyá válik, akire kamaszkorá-

tól vágyott, azonban hamarosan, már „Mercit megelőzőn” rá kellett döbbsennie, hogy ez a legnagyobb igyekezete ellenére sem sikerült.

Ha szerelmük nem is, testi kapcsolatuk, mint kimerülő szénbánya, egyre mélyült. Istvánt, a minden férfiban meglévő szexuális vágya s a küszködése, hátha mégis megszereti Pálmát, s a lány lángoló szerelme készítette az újabbnál újabb testi kapcsolatra.

Hogy, miként kezdődött el? Közvetlenül az esküvőjük elhalasztása utáni napon Pálmáéknál senki sem tartózkodott otthon, ezért a nagy csábász: az alkalom, szinte tálcán kínálta magát. Megszokott szobájukban tartózkodtak: csókolóztak, ölelgették, fogdosták egymást, mi alatt Pálma valósággal elalélt. Hangja, erre István azóta is sokat gondolt, mégis egyszerű duruzsolásnak tűnt, mintha arról beszélgettek volna, hogy mit nézzenek meg a televízióban.

- Egyszer úgyis el kell kezdenünk, azt amire általános iskoláskoromtól vágyok, vágyunk, - rebegte hevesen. S mire István feleszmélt, teljesen meztelenül feküdt az ölében, arra ösztökélve, hogy ő is vetközzön le!

Ettől függetlenül felejthetetlen estéjük volt, csak hogy a testi kapcsolatot szerelemmel kell elkezdni, nem csupasz szexualitással, mert a szerelem ajtó: be is lehet lépni rajta, ki is, amíg a szexualitás sokszor nem várt következményekkel járhat, főleg az ő esetükben, mivel egyáltalán nem készültek rá! Védekezni meg, ugyan ki törődött azzal!

Ez után az este után, a testi kapcsolatuk rendszeressé vált, már-már szabályos házaseletet éltek. Hol Pálmáéknál, hol Istvánéknál találkoztak, attól függően, melyik helyen nem tartózkodtak éppen otthon a szülők. Végül semmivel sem törődve, magukra zárták a szobájuk ajtaját... Pálma - olyan váratlanul szakadt rájuk, amint a beázott plafon lezuhanása a padlóra -, már az első „együttlétüket” követő hónapban teherbe esett. A gyereket, hosszabb töprengés, mérlegelés és némi vitatkozás után, egyenesen Pálma javaslatára „elvetették”. Könnyen ment, ugyanis Pálma ápolónőként dolgozott a MÁV Kórházban...

István, az udvaron akadt össze Pálmával, aki éppen hozzájuk igyekezett. A lány elkapta a kezét, arcán játékos mosoly futkosott fel s alá.

- Olyan mehetnékem van..., te nem jártál még így? - Nem várt választ, folytatta: - Hirtelen tört rám, majd megfojt. Ez a meleg is! Gye-

rünk ki a hegyekbe! Lőrincen se hegy, se erdő, mondjuk a Gellért-hegyre!

- Sok a tanulnivalóm - habozott István ügyetlenül. Pálma kihasználva ezt a megingását, átölelte, és szorosan hozzásimult.

- Csókolj meg, és induljunk! - kérte az elkövetkezendő élményektől lángra gyúltan. Arcán a tüzes szerelem rózsabimbócskái virágba borultak.

- Itt? - vonakodott István. - Az udvar közepén?

- Mások, a villamoson, a buszon, mindenütt csókolóznak, te a saját udvarotokon is szégyenkezel?

- A mai fiatalokból, ránk vonatkoztatva, csak a mai szócska igaz.

- Még, hogy én nem vagyok fiatal! - fortyant fel műharaggal Pálma. - Te se lehetsz öreg - belesípelt, mosolya kacér hunyorgásként csipkelődött -, nap s mint nap tapasztalom, szerencsére! Én..., nézz csak rám!

Pálma, most eredeti koránál is fiatalabbnak látszott. Alakja töreke-nyebb, arca habszerű, hófehér és tiszta volt.

- Huszonhét évesek vagyunk - húzkodta homlokán a bőrt István.

- Te érzed, mert én nem!

- Másoknak ilyen korban már nagy gyerekei vannak.

- Nekünk is lehetett volna.

Nem folytathatták, mert István anyja váratlanul megjelent az ablakban.

- Csókolom, Magda néni! - Üdvözölte Pálma.

- Szervusz! Ti vagytok azok?

- Nem sokáig zajongunk. A Gellért-hegyre megyünk! - Cinkosan megrángatta István karját, s huncutkodón rámosolygott.

- Ennyire melegben a hegyek között a legjobb. Menjetek csak! - válaszolt helyette az asszony. Búcsút intett nekik a kezével, és eltűnt...

Motorral mentek, ezért hamar kértek. Motorjukat a Gellért Szállóda melletti parkolóban hagyták. Onnan gyalog kapaszkodtak fel a hegyoldalra. Pálma szerelmesen ölelgette Istvánt a sétányon, később a vállára hajtva a fejét, s szerelemre éhesen andalgott mellette.

- A szerelem nem bírja el a fényt - duruzsolta eközben -, a rózsaszínű homályt kedveli, olvastam minap. Látod azt a bokrot? Gyorsan csókolj meg, és húzódjunk alája...!

Csókra csücsörítette az ajkát, hogy fogadja a szerelme pusziáját.

Pálma nagyon érzékenyen csókolózott. Valósággal rátapadt húsos ajkával István szájára, s mint a pióca, alig engedte el, viszont István ezekben a „forró” csókolózásokban, se színt, se változatosságot nem érzett. Ilyen volt tegnap, ilyen ma, és ugyanolyan lesz holnap is. Ennek előtte, a lány ajka, erős szexuális ingert váltott ki felhevült idegrendszerében. Mostanában, amióta megismerte Mercit, ezekben a hosszú, „tapadós” csókolózásokban, már nem a méz csípős édessége, hanem a pemetefű kellemes keserősége érződött. Merci csókja, noha nem sokat ízeltette, játékos és mindig egyensúlyban volt testének harmonikus mozgásával. Színesen ragyogott, mint a hangulatvilágítás. Megpezsdítette a vérét, mint a sztriptíz táncosnők vetkőzése. Akként változott, amint az alkalom megkívánta, és olyasféle sejtelem vegyült bele, mint hegy körül a kora nyári napkeltébe.

Pálma megérezte valamit István néma vergődéséből, mert a szerelmesek szíve olyan érzékeny, mint a legmodernebb adó-vevő készülék, ezért most, a szokotnál előbb abba hagyta a csókolózást, és kissé elhidegültlen lesett a „fiúja” szemébe.

- Mostanában sohasem mondod nekem, hogy szeretsz. A csókod is hidegebb. - Hozzábújt. - A nők olyanok, mint a kiscicák. Azt akarják, hogy mindig simogassák. Ezzel szemben te... Talán már nem is szeretsz - nyűgösködött.

István legszívesebben azt válaszolta volna, hogy sohasem szerette igazán. Egy időben ugyan bebeszélte magának, ám valójában csak hitegette önmagát, és őt. Csak a teste kellett, férfiúi „szükségként”. Így: kellett, múlt időben, mert mostanában valamennyi szeretkezés bűn. Nem élvezet többé, hanem vezeklés régebbi bűneiért.

- Egymás mellett nőttünk fel. Hozzám tartozol, mint a fiatalságom, ezért én nem gondolhatok úgy a múltamra, hogy te ne lennél benne. Tehát, én állandóan rád gondolok Pálma. - Felhúzta a vállát. - Egyébként ismersz: nem szeretem a nagy szavakat.

- A kórházba virágot hoztál nekem - nevetett fel célzatosan. - Más a kezében tartja, te a táskádba rejtetted. - Hirtelen elkomorult. Maga elé révedt s gondterhelten lépdelt a férfi oldalán. - Hű, de kellemetlen volt - borzongott össze. - A műtét, meg előtte az a sok hercehurca. Ezt még nem mondtam el neked: egyszer kijött a védőnő. Az én nevemet emlegette, anyu majd lenyelte: Terhes, az ő lánya! Ugyan! Ő, ugyanis semmit sem tudott. Tévedés, ütöttem el, amikor kérdőre vont. Nem vette be könnyen. A kétszer huszonnégy órás ügyeletet is gyanúsna vélte. Mennyire, de mennyire fogadkoztam, soha többé nem fekszem le veled, csak az esküvőnk után, mégis alig vártam, hogy meggyógyuljak, mint most - nevetett fel kaján kéjtelgessé - , hogy behúzódhassunk az alá a bokor alá. - Megcsípte. - Ugye nem vagyok rossz nő? Forró s érzéki. Te is, kívánsz?

- Rengetegszer elmondtam. Ismétljem meg ezeregyedszer? Nem az én egyéniségemhez illőek ezek a nagy szavak: Pálma, én...

- Tudom - engedett le a lány.

Nem neheztelt. Megszokta. Eszi nem eszi, nem kap mást! Ennek ellenére a férfi rendkívüli komolysága egyenesen tetszett neki, noha az utóbbi időben, mintha a szokottnál is mogorvább lenne. Miért?

Istvánt korához és környezetéhez viszonyítva, tényleg nagyon komoly fiatalembernek tartották az ismerősei, mert az emberek rendszerint aszerint ítélnék, hogy ki, mire figyel fel, mit vesz, mit nem észre. A szép tájakat, vagy csak a gombaszerű bódékat, ahol a sört mérik? A csábító, a vonzó szépséget, vagy az arcsarkában egy enyhe hegedést? Az ifjúságot, a magakellettő kacérságot, vagy a ruhaanyagot? Istvánt a tartalom, a nő mélyén rejlő „kincs” érdekelte inkább, mint a felszín. Nemcsak a külső, bár a szép őt is magával ragadta, hanem a benső. Nem csupán az arc szépsége, a mögötte rejlő gondolat... Most mégis, a „léha” Mercire vágyott, ő járt az eszében, holott mindent összevetve: Pálma különb, ráadásul az elkötelezettje, és Mercit valójában csak a felületesen ismerte.

De szerelmes bele!

Erős lelkiismeret-furdalás kínozza. Legszívesebben mindent elmondott volna Pálmának, holott végeredményben semmi sem történt... Semmi, amikor beleszeretett? Szinte megrémült. Mert, miként

mondaná el ezt annak a nőnek, aki őt egyenesen imádja, akit ráadásul évektől hiteget, akivel a lehető, emberileg legszorosabb, testi kapcsolatot fűzi össze? Sutba dobva mindent, nap s mint nap odaadta és adja, nemcsak a testét, a lelkét is? Aki lány fejjel képes lett volna gyereket szülni neki? Érdekében a fájdalmas és a veszélyes abortusznak is alávetette magát? Mindent megtett s tesz érte. Bármiként is törté a fejét, nem talált kiutat. Aki pedig nem talál kiutat, menekül. Sokan az italhoz, sokan a mindent túlbömbölő zenéhez s az ezzel kapcsolatos tánchoz, a mulatáshoz vagy az öngyilkosságba...

Ő önmaga elől menekült.

Istvánt, ugyanis a maró lelkiismeret-furdalása közben, kivédhetetlen nyugtalanság lepte meg. Valamit csinálnia kellett: futni, ordítani, ágakat törni, füvet tépni, kavicsokat rugdalni... Vergődő lelke egyre nagyobb erővel ostorozta remegő öntudatát: Bűne a jó erkölcsi érzékét, az énjét, énje, pedig a felbolydult idegrendszerét...

A kiszemelt bokor közelében jártak, amikor teljesen váratlanul megállt.

- Most... ne ide... - hebegte zavartan, miközben szorosan Pálmába kapaszkodott, hogy visszatartsa - menjünk el előtte valahová... zenét hallgatni.

- Operába, Bartók-terembe vagy a Zeneakadémiára? Válasszak, mi? - nevette ki ő.

- A Budai Diszkóba. Közel van. Egyetemistatársaim kedvenc szórakozóhelye. Gyakran emlegetik...

Pálma olyan nézéssel bámult rá, mintha azt vizsgálná, hogy nem lázas-e. István, ugyanis az utóbbi időben, azelőtt csak-csak, hallani sem akart a könnyűzenéről, sőt a szomszéd rádiója is idegesítette, ha hangosan szólt.

- Te szereted a diszkózenét - magyarázkodott együgyűn István. - Nekem is jót tenne most egy kis kikapcsolódás. Fáradt vagyok. A fejem nehéz, tudod, a sok tanulás! Valahogyan kívánom a zenét. Utána hazamegyünk, s bebújunk az ágyba! Nem itt, ahol bármikor meglephetnek bennünket az erre járók.

- Ezt, mármint a diszkózenét - bohón megcsípte az arcát, és „azt” is komolyan mondd? - csodálkozott rá a lány.

- Ühüm.

- Juj! - örvendezett Pálma. A nyakába ugrott, és megcsókolta. - Gyerünk gyorsan, mert visszavonod...!

A Budai Diszkóban, Pálma szerint Neotonék játszottak, mert István egyetlenegy együttest sem ismert volna fel.

A fiatalember akaratlanul Mercire gondolt. Mintha említette volna egyszer, hogy a Neoton famíliát szereti, mindenüvé elkíséri őket. Hátha itt van! Szíve erre a gondolatra hangosan megdobbant. Toroka összeszorult, s kiszáradt. A gyönyör és a fájdalom keveréke kínozza, amelybe némi keserűség is vegyült saját helyzete miatt.

Fesd az ördögöt falra és megjelenik - tartják.

Most bevált.

Merci teljesen váratlanul toppant be. Most is, mint mindig többen kísérték. Egyébként Merci azután a bizonyos ifjúság parki „kaland” után, ha futtában összetalálkoztak, változatlanul melegen integetett és „dobálta” feléje a puszikat. Mintha mi sem történt volna. Holott történt: megismerte az apját, a részeges, a kéményseprővé lecsúszott szakszervezeti vezetőt.

István valósággal rátapadt a tekintetével a helyet foglaló, kecsesen mozgó lányra. Ha Pálma nem szólal meg, ki tudja, meddig bámulja.

- Felismerted valamelyik évfolyamtársadat?

Odaért a pincér. István süteményt és Coca-colát rendelt. Miután elment visszakérdezett:

- Miért mondd ezt?

- Felcsillant a szemed... - Azt az asztalt figyelte, ahová István bámult az előbb. Azonnal felfedezte a sikkos lányt, mint az új vetélytársát.

- Csak nem azt a nőt...? - vont a féltékenyen, azonnal felelősségre. Mielőtt István válaszolhatott volna, Merci ugyancsak felfedezte őket. Hirtelen felemelkedett, és mit sem törődve a körülötte ülőkkel és az István melletti Pálmával, kihívón átintegetett.

- Hello!

Pálma nem akart hinni a szemének. Megütközve nézte, majd hirtelen lobbant féltékenységetől hajtva, Istvánra förmedt.

- Mégis lány! - Szemében különös fény lobbant. Arca megrándult, s elsápadt. - Ezért akartál idejönni! Ezért nem bújtál be velem a bokor-

ba? Ezért szeretted meg egyszerre a diszkózenét? - Maga is megdöb-bent hirtelen dühkitörésén. Nem tehetett róla, a maró féltékenysége pillanatokon belül felkorbácsolta az idegrendszerét, fellobbantotta a tüzet, amelyet az ellenfél váratlan feltűnése és felismerése táplált. Arra sem futotta egyre fogyatkozó erejéből, hogy magába nézzen, és uralkodjék fekete szegélyű féltékenységén.

- Ugyan! - nyugtatta meg István, teljesen feleslegesen az idegességétől remegő lányt, ugyanis Merci ezentúl állandóan őt bámulta, hiába nem nézett rá többé. Ha véletlenül mégis odapillantott, a lány azonnal feléje integetett: Csaó! Szíó! - amiért is Istvánnak most már mindenképpen magyarázkodnia kellett Pálmának.

- Egyetemista. Az ebédlőben ismerkedtünk meg... Tudja, mennyire félszeg vagyok, s húz... - Pálma erősen feldúlt arcára pillantott. - Vedd már magad észre! Nevesd ki! Cukkol...

Mialatt beszélt, Merci az egyik fiatalemberrel táncolni indult a villogó fényekkel övezett táncparkett felé. Olyan helyen ültek, hogy nem tudták kikerülni sem őket. Merci megállt mellettük, és mintha Pálma ott sem lenne, István vállára rakta a kezét.

- Folyton leslek, kereslek az ebédlőben, te sehol...

- Elkerültük egymást. - István közömbösséget színlelt, azonban Pálmát nem lehetett többé becsapni. Úgy olvasott a férfi seszínüségé alá rejtett arcából, mint a nyitott könyvből.

Merci Pálmára sandított. Istvánnak úgy tűnt, mintha miatta élezné tovább a tűhegyen táncoló helyzetet.

- Az ifjúsági parkba se jársz, holott az óta, szinte mindennap ott vagyok. Nagyon vártalak, s várlak...

Táncpartnere megérintette a kezét.

- Keress másik csajt! - mordult rá Merci leplezetlen zordsággal.

Pálma először arra gondolt, hogy jól beolvas a lánynak, mégis más megoldást választott. Felállt.

Merci kihasználva a kínálkozó alkalmat, bizarrul közelebb hajolt Istvánhoz, és semmivel sem törődve, hátulról átnyalábolta, és arcon csókolta.

- Nagyon sokat gondoltam rád - tette hozzá túlharsogva a minden zeget-zugot betöltő zenét, kétségen kívül Pálmának szánva.

Az a mozdulat, az illat és az a tűz, amely ebben a füstös helyiségben is a nőből áradt, valósággal megszedítette Istvánt, ám nem maradt ideje a szerelmes elmélázására, mert Pálma hirtelen kifakadt:

- Hazamegyek! - majd, faképnél hagyva őket az ajtó felé rohant.

István, mintha csak ekkor eszmélt volna fel, elnézést kérően Mercire sandított, aztán sietve utána futott.

Kint a járdán érte utol, ahol Pálma élesen szembefordult vele:

- István! - jajdult fel a fejét rázva, majd a vállára dőlt, és sírva fakadt.

Jóval később szipogva folytatta: - Mondd, mondd, hogy nem igaz!

- Nem úgy, amint te gondolod...

- Ezt én nem tudom másként mérlegelni..., vélni!

István nem felelt. A lány haját simogatta, mire Pálma sírása kissé elapadt. Előbbi mély bánata, hirtelen kitörő dühébe botlott. Elkapta az ingét, és megrázta.

- Ezért támadt egyszerre kedved a zenére? Ezért hoztál engem ide? Hogy tehetted meg ezt velem? - Továbbbrázta az ingét. - Szeretót tartottál mellettem? Én nem vagyok elég neked, vagy már meguntál?

Mániákusan, tágra meredt szemmel bámult Istvánra. Öntudata a feleszmélés és az elalélás határán lebegve, mint aki eddig semmit sem tudott, ám most egyszerre mindent megértett, leleplezett. Mindez, annyira rémesnek tűnt a szemében, hogy már nem is lehetett igaz.

István nem válaszolt.

- Miért nem mondtad meg nyíltan - kiáltott rá Pálma. - Miért alakoskodtál velem?

- Mit mondjak? Semmi sincs közöttünk. Ismerem, csak ennyi!

- Megcsókolt! - mart bele szavával és a szemével egyszerre, mint harciasabbá válva. István nem ismert rá, igaz a lány sem sajátmagára.

- Ez a szokás. Ezt te is jól tudod - védekezett végre a fiatalember.

- A csitrik, a csövesek között az aluljárókban, csakhogy te felnött, komoly férfi vagy. Emlékezz, mit mondtál nekem otthon, amikor az udvaron meg akartalak csókolni? Nem István, ezt nem tehetted meg veled, előzmény nélkül. Ennek, igenis előzményei vannak. Nővel ülsz, s ő csak úgy... - színpadiasan utánozta: - csaó, hello! Ezután odapofátlankodik, és miket mondott! Együtt ebédeltetek...

- A menzán rengetegen ebédelünk...

- És az ifjúsági park? Mondd, engem mikor vittél el oda? Ne törd a fejed! Soha! Ha szórakozni akartam, neked mindig tanulnod kellett. Én a hülye, hűségesen vártam rád! Mindenről lemondtam érted és a tanulásod miatt. Úgy telt el az ifjúságom, hogy nem szórakoztam. Miattad nem szórakoztam. Most kifizettél! - István közbe akart szólni, Pálma nem engedte. - Mialatt én otthon kuksoltam, ti találkoztatok. Többször is találkoztatok.

- Egyszer. Tucatnyian voltunk egy baráti összejövetelen.

Pálma maga elé révedt, és az előbbinél sokkal lejjebb eresztette a hangját.

- Nem megszokásból csókolta meg. Régi kapcsolat van közöttetek. - Újra jajongani kezdett. - Ágyba vinni, fetrengeni rajtam, csókolózni, hitegetni, arra én is jó vagyok, vagy már arra sem kellek? Új nőt kívánsz, mivel én csak egy egyszerű ápolónőcske vagyok? Arra, hogy ágyba vigyél, megfelelek, eddig. Most végzel, diplomás hölgy dukál melléd, mert te fejlődted, én lemaradtam? Gondolhattam volna. Meg ő biztosan jobb parti, mint én, igaz? - Még mindig István kezét fogta, most harmadszor is megrázta, szemét esedezően az arcába fúrta. - Szereted legalább? Vagy ő is csak ugródeszka lesz, mint én voltam?

István odébb húzódott, és nekidőlt egy vasoszlopnak. A lány nem mozdult. Mint két vadidegen személy álltak egymással szemben.

- Akad idő, Pálma - kezdte István valamivel később, lehajtott fejjel -, amikor az ember nagyon mocskosnak érzi magát, holott nem fetrengett sárban. Becstelennek véli magát, holott semmi oka rá. Semmi alapja, mégis szeretne bocsánatot kérni, mint most én tőled.

- Nincs szükség rá! Menj vissza hozzá! - vágta rá. Azzal se szó, se beszéd több, hirtelen megfordult, és elfutott.

István nem szaladt utána. Mozdulatlanul nézte, a távolodó lányt, és a most kigyúló utcai fényeket.

Léptekre riadt fel.

Felnézett: Miszlai Merci állt előtte.

- Azt hittem elmentél. Ki volt az a csaj? Úgy felidegesített.

- A szomszéd lány. Megkért, hogy hozzam el, én elhoztam - lódította.

- Egy kis hazugság sohasem árt! - ironizált gúnyosan nevetve. - Elment?

- Na hallod - vette át a modorát akaratlan István -, ezek után, amint viselkedtél! Átöleltél, megcsókoltál, s miket mondtál!

- Gyere! - belekarolt. - Szüntelenül téged vártalak. Állandóan te jártál az eszemben. Majd megevett a fene, amióta megláttalak azzal a csajjal. - Éles kacérsággal fúrta bele csábos tekintetét. - Viszont, ha csak a szomszéd kislány! - Ironizált. - S közel sem oly fiatal, mint én, az más!

Hozzábújt, és megcsókolta.

Istvánt jóleső bizsergés járta át: Micsoda kemény test, és ez a csók! Ennek nemcsak színe van, hanem íze is, mint valami különös recept alapján készült édességnek. Zamata, mint a nemes bornak. Ebbe bele kall harapni, ettől meg kell veszni.

S ő máris megveszett. Azt tehetett vele a lány, amit akart. Követte, mint a hűséges dakszlija.

Ezekben a percekben döbrent rá, hogy mennyire mélyen szereti, mégis az újonnan feltörő szerelmét most, inkább keserűnek érezte, mint édesnek.

Pálma szóta el.

Ez a keserű érzés egész este elkísérte. Nem is maradt sokáig. Egyébként is a szép, a sikkes lányt minduntalan lekérték, körülzsongták az ismerősei, mint édes szirmú virágot a szorgos méhek. Ezenkívül István nagyon ügyetlenül táncolt.

Fáradtan és leverten tért haza. Motorját kint hagyta az udvaron.

Az este még nem cserélte fel szürke leplét az éjszaka fekete bársonnyával. István örült neki, legalább lesz ideje tanulni. Besietett a lakásba, ám alig ült le, máris kinyílt az ajtó.

Az apja ért haza, és megint részeg volt.

István lába a földbe gyökerezett. Megátalkodottan leste az apját: Nem volt elég, ami történt, most ez is!

- Jó estét! - köszöntötte az apja részegségéből adódón nyáladzón. A fia mellé lépett, és bizarrul átölelte. - Fiam, édes fiam!

Istvánt leküzdhetetlen undor öntötte el. A büztől pedig, amely megütötte az orrát, kifejezetten hányingere támadt. Beléivódott fé-

lelme, hogy az apja mikor tér haza részegen, reflexként alakult ki benne, s vált erős undorrá. Undora gyötrelmes keserűséggé, keserűsége mélységes haraggá, haragja felborzolódtól dühhé fokozódott a bensőjében. Most, mindez egyszerre a torkába szorult, mintha az eltelt fiatalsága összes elkeseredését, amelyet az apja okozott egyetlen torz ordításba préselné, olyanná fajult el a hangja:

- Undorodom magától! - Felugrott. Ökölbe szorította a két kezét, és a levegőbe csapott. - Elég volt!

Az apja megrogyantan dülöngött a fia után.

- Ne a levegőbe, a pofámba üss! Úgyis ez a divat manapság. - Megrázta a fejét, majdnem hanyatt esett. - Megérdemelném!

Istvánt, ez a szó leszerelte. Ha nem mondja ezt, talán nekiugrik, és tényleg összeveri. Közben az anyja is benyitott. Látva részeg férjét, magából kikelten dőlt a falnak. Arcán a bánat redői harmonikázni kezdtek, szemében a kétségbeesés lángja lobogott.

- Máris kitelt a becsület, Jani?

- Bocsáss meg, mama!

- Ez, mindig csak ez! Bocsáss meg - jajongta.

István az anyjához fordult, mire az elhallgatott.

- Szeretlek benneteket, szeretem az otthonomat. Mindig örömmel jöttem haza, de ami sok az sok! Szia anyu! Péterhez megyek. Nem jövök többé haza, csak, ha egyedül leszel. Mert téged meglátogatlak. - Mutatóujját, mint rúgóskést az apja felé pattintotta. - Ő viszont nem érdekel többé!

- Én, az apád! - dohogta részegen, nyáladzón. - Nem érdekellek...

- Nekem nincs apám! - vágta rá István, mialatt megfordult, és kirohant a házból.

Úgy érezte magát, mint akit kifosztottak és cserbenhagytak. Feje kóválygott, friss szerelme..., minden, minden a kútba veszett.

Az anyja utána futott. Valamit kiabált neki, ám István nem hallotta mit. Teste remegett. Idegei elszibbadtak. Valósággal kimenekült az udvarukból: Itt az apja, szomszédjukban Pálma! El... el innét, minél előbb...!

Faragó Péter festőművész, valamikor egy utcában, Istvánéktól az ötödik szomszédban lakott a szüleinél. A két fiú, nemcsak együtt nőtt fel, játszottak naphosszat, jártak óvodába, iskolába, hanem egy életre szóló barátságot kötöttek. Péterék öt éve költöztek el. Szép, nagy családi házukat, két kisebbre cserélték el, ezért most a szülei és ő külön éltek. Szülei az Üllői úton, ő a tágas belvárosi Báthory utcában lakott. Rajztehetsége, egészen kicsiny korában előbújt fejlődő zseniségének egyre erőteljesebben kibontakozó fészkeből. Mégsem tanítták tovább. Az általános iskola elvégzése után, a Csepeli Vas- és Féművekbe került, ahol mintakészítőként szabadult fel. Szerencséjére itt, talán azért is ment oda, és nem a Lőrinci Hengerműbe, ahol István tanult s dolgozott, jó nevű, munkás festőiskola működött. Azonnal beiratkozott, és szorgalmasan képezte magát. E festőiskola javaslatára, a szakmunkásvizsga letétele után, azonnal felvették a képzőművészeti szakközépiskolába, onnan, később a főiskolába. Már az első bemutatkozásakor sikert aratott. A kiállító fiatalok közül a sajtó és a szakkritikusok, a műbírálók egyöntetűen őt kiáltották ki a legjobbnak. Azóta kettesével ugrálva haladt felfelé a siker lépcsőfokain. Két éve külföldön is állított ki képeket, nagy sikerrel, kapott megrendeléseket Angliától kezdve, fel Svédorszáig...

Péterék elköltözése, mit sem változtatott addigi testi-lelki jó barátságukon. Péter ösztönözte Istvánt arra is, hogy használja ki a kivételes lehetőséget: fogadja el a gyára ajánlatát: jelentkezzen egyetemre, illetve, az ezt megelőző, előkészítő tanfolyamra...

Az egész lakásban égtek a villanyok. A műterem ajtaját tárva találta. Péter a festőállványa előtt dolgozott. Rövidnadrágot viselt, felső teste a sok festéktől összemaszatolódott. Miután észrevette Istvánt, lecsapta az ecsetét, és eléje sietett.

- Éppen az előbb festettelek le. - Közelebb húzta a festőállványhoz.
- Nézd -, mutatott rá -, ez az alak te vagy.

István egészen közel lépett, s hajolt a képhez, majd mereven a barátjára bámult.

- Ez? - révüldözött, gügye homlokráncolatát közepette, a képre mutogatva.

- Úgy, amint én látlak. A barátom vagy, s a bizalmasom, ezért élénk pasztellszínektől kezdve, valamennyi főszínt felraktam. Ez a koromfekete a közös titkunkat jelképezi. A fejedet szabálytalan négyzetekből állítottam össze.

- Olyan, mint Ausztrália a térképen.

- Valamennyi darabjának külön jelentősége, mondanivalója van, akár a te életednek. - Kezébe vette az ecsetét, néhány vonást igazított, azután visszarakta, és a legközelebbi fotelba ült.

István is helyet foglalt. Péter megint a képre mutatott.

- Asszonysírató. Ezt a nevet adtam neki.

István kissé összerezett. Hogy leplezze a képet bámulta.

- Te..., ez az alak, tényleg én vagyok? - hitetlenkedett később. - Baár! Mintha, így vagy úgy, azért hasonlítana hozzám. Az arcom, az alakom...

- Magas, amint te, széles vállú, mint te. A mosolyod, a szemed...

- Addig-addig, amíg végül tényleg magamra ismerek - nevette ki.

- A fősíkban te állsz. Melletted halványabb tónusban Pálma. Mert a férfi és a nő, főleg, ha szerelmesek egymásba..., egygyé olvadnak.

- Az - mutatott a rajzra István - szerinted, egy nő?

Péter válasz helyett felugrott.

- Kérsz egy hideg italt? - Nem várt választ. Az ajtóhoz sietett, onnan kiabált vissza. - Gyere, kényelmesen beülünk a zöldterembe! Úgyis beszélni szeretnék veled!

Zöldteremnek azt a kis szobát nevezte, ahol a padlótól fel a mennyezetig mindent növény borított. A mennyezetről, mint őserdők indái, felfüggesztett szobanövények lógtak alá.

A lakást két ajtó választotta el a műteremtől. Egyik a szobába, másik a zöldterembe nyílt. Péter a konyhába sietett. István utána kiabált:

- Nekem kólát hozzá!

- Elsőrendű Kőbányai Világos söröm van. Esetleg Tonikot...?

- Kólát kérek! Ha nincsen...

- Van, ráadásul lehűtve - vágott közbe lelkesen. - Igaz, nemrégén raktam be a hűtőbe.

- Még mindig sokat iszol? - fedtte meg enyhén István, miután a barátja megjelent az ajtóban.

Két üveget: kólát és sört hozott.

- Se többet, se kevesebbet.

- Akkor, miért panaszkodott anyád?

- Szegény mama! Amiért megiszok, naponta öt üveg sört, szerinte iszákos vagyok.

- És a puncs, amivel az előbb kínáltál?

- Tévedsz, nem punccsal kínáltalak meg, hanem tonikkal, mert az is van: a növendékeimé. Szerencsére egyre kevesebben jönnek. - Körbejárt a feje. - Hová a fenébe tettem a sörnyitót?

Egy ideig kereste, azután egyszerűen az ajtófélfához lépett, és a sörösüveg recés zárókupakját beleakasztotta a zárvas mélyedésébe.

- Van neked egyáltalán sörnyitód? - nevette ki István. - Állandóan ott nyitod ki.

- A nagy s műanyag virágtartó szélén van - kacsintott rá Péter.

- Akkor, miért keresed? Mert mindig szétnézel előtte.

- Illetlenségemet leplezem, ugyanis nem valami felemelő látvány, lám te is szóvá tetted, ahogyan kinyitom a sört.

A sör habja kicsapott az üvegből, és végig folyt a kezén, ezért gyorsan a szájához emelte az üveget, leivott két-három kortyot, sörös kezét a festékes nadrágjába törölte.

- Te miért nem iszol? - Maga mellé tette az üveget a padlóra, és várt. István nem válaszolt, mire fel Péter kifakadt: - Mintha feldúlt lennél. - Ő is leült, és jobban szemügyre vette a barátját, eközben a sörösüvegét, amelyet előbb az egyik virágos láda mellé rakott, alig érte el, ismét a kezébe vette.

- Adnál szállást? Csak néhány napra kellene, amíg... - habozott.

Péter keze a sörösüvegére dermedt, mialatt válaszolt.

- Ameddig akarsz, itt lakhatsz nálam. Csak nem az öreged miatt?

- Is... is.

- Beleestem egy szőke csajba.

Péter szemmel láthatóan megdöbbsent. Értetlenül nézte Istvánt: szemét mélyen befúrta, s millió kérdőjellel bombázta az arcát. István önkéntelenül félrefordította a fejét, és néhányszor megcsóválta. Nemcsak a feje, Péter egész teste, lábától fel a feje búbjáig tiltakozott, miközben beszélni kezdett:

- Festészetem, egyes bírálóm szerint ultramodern, mások avantgárdnak tartanak, viszont a magánéletemben maradi vagyok. Nem szeretem, ha a nőt lecsajozzák. Ne is haragudj, de úgy fordult ki a szádból ez a szó, mint a hányás. Nem megy az egyéniségedhez! - A felfedező izgalmaival kutatta a barátja arcát. - Beleestél a szökébe. És Pálma? A... a - hebegett - a menyasszonyod.

- Szakítottunk. Az a nő teljesen más. Hihetetlen, mennyire más! Az a mozgás! Az a sikk! Az alakja! - áradozott.

- Tökéletes harmónia - ironizált Péter átvéve a barátja hangnemét -, s miegymás! - Úgy szúrt a szeme, mint a késhegye. Szájához emelte a sörösüvegét, és ivott. Utána hosszan kinyújtotta a nyakát, és megint Istvánra bámult. - Szakítottatok. Nekem persze csak most szólsz róla. Titkolózunk? - evődött. Száját félrehúzta, arcára a csodálkozás és az értetlenség vegyes érzelmei vontak árnyat.

- Nem régi a dolog - öltött István védekező pózt magára. - Háromheti szemezés, rövidke találkozások a tizenkettes buszon. Integettet, csókot dobált, végül összefutottunk a menzán, és együtt ebédeltünk. A rákövetkező napon találkoztunk a Pestlőrinci Ifjúsági Parkban, pontosabban előtte a járda szélén. Már-már bemegyünk az egyik zenekari próbára - híres, felkapott zenekarok, hely hiányában kedvelt „gyakorlóterepe” ez az egyébként jellegtelen ifjúsági park -, ha közben apám bele nem köp a tálba. Tökrészezen bukkant fel az utcán. Elképzelheted, milyen puff lettem. Mint afféle részeg szokás, húzták, cukkolták, kriminális helyzet alakult ki. Mit tehettem mást, hazavittem.

- Ezt értem, viszont... - húzta a szót. Gondolkozott, végül lemondón legyintett. - Ha ezt összekapcsolod a szakítással, összezagyválsz bennem mindent. - Fanyar mosoly suhant át az arcán. - Még ha kamaszok lennénk, de felnőttek vagyunk! Te huszonhét, én huszonkilenc éves vagyok. Ne gyerekeskedj tehát!

István a körmét rágta. Tekintete a távolba révedt. Péter ez alatt újabb sört hozott. Azt is ugyanúgy nyitotta fel, mint az előbbi két üveget. István felvette a padlóról a kóláját, meglötyögtette, majd ugyanolyan mozdulattal visszarakta a helyére, és továbbbeszél:

- Rá, néhány napra sétáltunk...

- Kivel? Mert ugye most két nőről van szó.

- Pálmával és betévedtünk a Budai Diszkóba.

- Diszkóba, te! - csodálkozott rá a barátja. - Egyszerűen nem ismerlek rád. Pálma vitt el?

- Jól fogódkodj meg, én kezdeményeztem.

Péter hallva ezt, elkapta szájától az üvegét. A sör a mellére folyt, onnan le a hasára. Nem törődött vele.

- Tudod, kivel akadtam össze?

- Te? Vagy Pálma is ott volt?

- Ketten, Pálma és én.

Péter váratlanul eléje állt, és színpadias pózba vágta magát.

- Azzal a harmonikusan sikkes nővel, aki az utcán szemez veled, meg pusztit dobál a buszból. Hogy hívják azt a „csajt”? - gúnyolta.

- Miszlai Mercinek.

- Miszlai... Ipszilonnal, vagy i-vel a végén?

- Sima i-vel.

- Micsoda név! Mint az a bizonyos nyugati márkájú autó. Elképzelem milyen, lehet! - gúnyolódott újra.

István nem adott rá, ha kissé tagoltabban is, tovább beszélt:

- A szemben lévő asztalnál ült, és hevesen integetett. Később oda-jött, célzásokat tett a találkozásunkra, és meg is csókolt.

- A mindenit! Most aztán tényleg összezavartál! Az előbb, még csak szemeztetek. Csókot csak azokkal a kis, finom kacsója ujjacskáinak hegyével dobott, most meg... Mondd, már le is feküdtetek...?

István továbbra is úgy tett, mintha semmit sem venne észre Péter, több mint gúnyolódásából, kifejezett kötekedéséből..., tovább beszélt.

- Mire fel felkapta a vizet s elrohant. - A térdére csapott. - Vége!

- Előbb azt mondtad: szakítottatok, holott csak elrohant.

- Ismered Pálmát. Odaadó, hűséges, mondhatni szolgálalkú, viszont a végtelenségig makacs. Ha egyszer elrohan, nem jön vissza többé, az biztos! Én pedig, nem hívom, mert nem érdekel.

Péter visszaült a helyére. Szemében különleges fény gyúlt. Furcsán leste Istvánt, mert a szemét egyetlen pillanatra sem vette le ezekben a percekben a barátjáról. Nézésében az értetlenség szikrái közé, némi gyűlölet s enyhe bánat vegyült, amit István azonnal észrevett. Arca megnyúlt és megdermedt, mintha a méreg, amellyel nem régen

megmérgezte magát, hatni kezdene. Hirtelen felugrott, és vissza sem nézve a másik szobába rohant. A széles s magas régimódi ajtót nyitva hagyta, azon át kiabált vissza.

- Barátod vagyok, te mégis titokzatoskodtál. Alig pár napja találkoztunk, s te egy szó nem sok, annyit sem mondtál, holott nem holmi apróságról van szó. Beleestél egy másik nőbe, holott menyasszonyod van, akít most otthagytál miatta. Egyszóval nem szép tőled!

A hangján érezte, hogy átöltözködik. Nem csoda, valósággal ragadt a nadrágja a sok festéktől, és sörrel is lelocsolta előbb.

- Először is - kiabált vissza István -, ő hagyott ott, másodsor, meg nem volt a mennyasszonyom.

Ő is felállt.

- A menyasszony fogalmát sokan a gyűrűvel kapcsolják egybe, holott az csak forma. Melyik az értékesebb, vagy ha úgy tetszik fontosabb: a kép kerete vagy a festmény? - Nem öltözködött át, könnyű, házi köntösebe bújt. István még mindig nem látta, csak továbbra is a hangján érezte, hogy belebújt. - Gyerekkorotoktól szeretitek egymást. Összetartoztok, mint képeimen a színek. Most mégis mit hallok! Mondd, nem viccelsz?

- Részemről halálosan komoly az ügy.

- És, ha ő, az a bizonyos nyugati márka, Opel vagy mi...

- Mercedesz.

- Merci, mint afféle nagyvilági nő, csak flörtöl veled?

- Meglehet, viszont a szakításunkon ez semmit sem változtatna. - Péter visszatért a zöldsobába. - Valójában én sohasem szerettem Pálmát.

- Ha ez igaz, akkor te vagy a világ legnagyobb szélhámosa.

Szemei égtek, szája széle idegesen vonaglott. Nem ült le, szemben állt Istvánnal. - Én mondom ezt, a legjobb barátod! - További szavainak kinyújtott mutatóujjával adott élt. - Nagyon komolyan mondom! - Az egyik nagy filodendronhoz lépett s morzsolgatni kezdte a levelet. - Palma évekig várt rád. Te hitegetted...

- Soha, semmit sem ígértem neki.

- De azt sem mondtad, hogy ne várjon, mert nem veszed el - emelte fel a hangját Péter. - Közben, finoman mondva használtad is. Ő jóhi-

szemüen adta oda magát, mert Pálma nem kurva. Szeretett. Abban a hiszemben élt, joggal, hogy feleségül veszed. Hogy, miket ígértél neki, ígérhettél ölelkezések közepette, csak te tudod, és ő. Mondd, nem bánt a lelkiismereted? - Megfordult, és István elé állt. - Nem értek veled egyet. Mercit nem ismerem, viszont Pálma ragyogó nő volt még..., ha már a nyelvemre jött kimondom: ha nem is tetted tönkre, általad sokat veszített az értékéből. Erkölcsileg, a szó hétköznapi értelmében, kissé leértékelődött miattad. Abortuszon esett át. Ki tudja, lehet-e még gyereke? Ráadásul, hány de hány, hosszú évet várt rád. Most huszonöt éves. - Ökölbe szorította a kezét és a levegőbe csapott. A fikusz levelei táncolni kezdtek. Árnyékuk hosszú, szaggyatott vonalakat írtak a falra. - A legszebb éveit raboltad el. Ki tudja hány kérőt, leendő férjet ugrasztott el ezen évek alatt miattad. - Belevetette magát a fotelba, valósággal nyekkent. Szőrös lábait keresztbe rakta. Egyik papucsja leesett. Nem törődött vele. - Amellett, hogy azt tehetted vele, amit akartál, Pálma jó parti. Ápolónő. A borraival együtt szépen keres. Egészségügyi szakközépben végzett. Persze te diplomás leszel. Nagyon szép karrier előtt állsz, viszont ő egyszerű ápolónő marad továbbra is, ezért a jelenlegi - kihegyezett ujjjaival macskakörmököt rajzolt a levegőbe - státuszszimbólumod szerint nem hozád való. Most egyedül Pálmát dobod, utána megtagadod a melósokat is, az összeset. Felfelé könyökölsz majd, közben szépen gyökérnélkülivé válsz. Felsőbb körökben, a mai munkás arisztokraták között keresed a boldogulásodat. Az előléptetésedet. Az újjgazdagokhoz dörzsölődsz, holott neked nem ott van a helyed. Kissé lejjebb!

István összeszorította az öklét, és a homlokához szögezte.

- Sok igazság van abban, amit elmondtál - lassan megfordult -, én mégis Mercit szeretem. Új korszak kezdődik el az életemben. Mercivel vagy nélküle, ebben a pillanatban még nem tudom, de hogy Pálma nélkül az biztos! Igazad van, hitegettem, de nem szerettem, ezért nem hitegetem tovább! Ami pedig a felfelé való dörzsölődést illeti... Nem igaz. Jól tudom, hol lesz a helyem.

- Serceg a lemez, tehát megfordítottad.

István nem válaszolt azonnal. Szemsugarai áthatolva a barátja arcán belefúródtek a háta mögött álló hatalmas datolyapálmába.

- Az életnek nincs szilárd sarka - folytatta valamivel később -, mert az élet nem áll meg, pillanatról pillanatra tovább halad. Minden változik. Te is, én is, mindenki. Alakul, fejlődik, satnyul, hanyatlik. - Szeme újra élt. Felvillanó értelme Péter arcába mart. - Ha így változásában nézed az eseményeket, másként beszélsz. Másképpen megközelítve: ha ezt betegségnek neveznék, én gyógyíthatatlan beteg lennék, okvetlenül belepusztulnék.

Péter felvette a sörösüvegét, akkor tette le mielőtt bement a szobába, kiitta a maradék sörét, utána újabb üveget bontott. Ám ennek már csak a habját szüröcsölte le. István megvárta, majd tovább beszélt:

- Ezek a konfliktusok, sokat gondolkoztam rajta, csak fiatalkorban áthidalhatatlanok. Később megszélidülnek. Pálma csupán szép, fájó emlék marad a számomra, és ha igaz, hogy az emlékek, egy bizonyos... híddal összekötnek majd bennünket, én továbbra is, ha nem is annyira szorosan s közvetlen kapcsolatban maradok Pálmával. Ilyen emléke mindnyájunknak van. Neked is. Az első szerelem, esetleg egy hűséges kutya, vagy mit tudom én kicsoda-micsoda! - Elkapta a barátja köntösét. - Meg akarok szabadulni a régi énemtől. Ezt pedig, csak egyféleképpen lehet: fel kell lázadnom! Én most fellázdattam. Csak erről van szó, Péter! Vagy baj, ha a gyerek felnő és a saját lábán akar járni?

Péter addig nem vette le az üveget a szájáról, amíg, utolsó cseppig ki nem itta a sörét.

Újabb üvegért indult.

- Nem lesz sok? - szólt utána István.

Nem válaszolt. Kivette a hűtőből, behozta, kinyitotta és azt is megitta. Az üveget az ajtófélfánál, ahol éppen állt egyszerűen a padlóra ejtette. Eldőlt. Maradt benne valamennyi. A kifolyó sör méltóságteljesen kapaszkodott, hízott tovább és tovább a csupasz, a kopott fényű parkettán. A lakk egyik helyen felpattogzott. Megtorpant, és csak gyűlt, gyűlt, körülvette mint egy szigetet.

Péter rövid habozás után, hirtelen István elé állt.

- Előbb azt mondtad: adjak szállást. Én örömmel beleegyeztem, most viszont, éppen a te elméletedre hivatkozva: minden mulandó, változik, és ez igaz is, visszavonom. Menj haza!

- Miért zavarasz el? - ütközött meg István.

- Mert közben berúgtam, és ha itt maradsz megfojtalak.

Istvánt bensője mélyéig megdöbbsentették ezek az egyáltalán nem várt szavak. Mint rossz vicc poénja után, kínosan Péterre mosolygott, ám alig nézett rá, máris megdöbbsent. Péter arca ijesztően eltorzult, szája szélén vert nyál fehérlett, szemében gyűlölet izzott. Ráadásul megmozdult, és fenyegetően feléje közeledett.

- Menj! - ordította magából kikelten. - A legjobb barátom vagy, de most menj! - Nyála fröcsögött, szája széle még jobban habzott, miközben torkaszakadtából ráordított: - Menj!

- Csak azt mondd meg - vonakodott István -, hogy miért zavarasz el?

- Mert gyerekkoromtól szeretem Pálmát. Most már tudod, tehát menj! - Újra ráordított. - Gyorsan menj!

A fotelnak esett, és verni kezdte. Köntösének kötője kioldódott. Arca a felismerhetetlenségig eltorzult. Haja a homlokába lógott, s beragadt. Olyan suta mozdulattal esett bele a fotelba, mintha összerogyott volna.

István az ajtóból leste, és hallgatta részeges motyogását.

- Eleinte azt hittem, rólad ragadt rám a szerelem. Miért ne? Elvégre a barátom vagy, gyakran megtörténik az ilyen. Később rádöbbsentem: szó sincs erről, Pálmát önmagáért szeretem. - Nagyon meglátszott rajta, hogy lerészegedett. Szemgolyói egyre jobban megüvegesedtek, nézése elbambult, mozdulatai sutákká váltak. - Te eldobtad, én eléje térdelek, és elmondok neki mindent! Ezt a beszélgetést is. Eddig az őrangyala voltam, óvtam, vigyáztam rá, most feleségül kérem. Tejbévajba fűrésztöm, és inni sem iszom többé! Ígérem!

Tovább motyogott, ám István ezeknek a nyáladzó szavaknak, már nem bogozhatta ki eredeti értelmüket, az egyre jobban elhatalmasodó mámorba fulladó mondatainak tömegéből. Sokáig nézte. Részvétellel telített tekintete erősen elgondolkozóvá vált: hát ezért volt azoknak a különös fényeknek, amelyek nemrégén még az arcán ültek, annyira hamis a játéka? Az előbbi keresztretjvény két fő sora máris a levelezőlapra vésődött. Nem kellett tovább törnie a fejét.

- Sosem mondtad. - Visszalépett az ajtóból két lépést. - Miért nem szóltál?

- Te teljesen hülye vagy? - Ahány szó, annyi vert nyálcsomó a szája szélén.

- Én Mercit szeretem. A többi a ti dolgotok.

- Felhúztad az orrod, vagy te talán mindent elmondtál nekem.

- A mai nappal mindent.

- Akkor kvittek vagyunk. A képet: az Asszonysiratót, amelyet rólad festettem, neked adom, mert ne feledd: megsiratod te még Pálmát! Munkáskáder vagy. Érettségi nélkül vettek fel az egyetemre, ha végzel, vezető ember leszel, az eredeti gyáradban vagy máshol. Köpök az ilyen vezetőkre! Részeg vagyok... A barátom maradsz, maradhatsz, de most menj!

A feje lekókadtt, mintha elaludt volna, pedig csak bambán leste a padlót.

István, szép csendesen csukta be maga után az ajtót.

* * *

Miszlai Merci és Barna István legközelebb ismét a menzán futott össze.

- Hello! - üdvözölte, örömtől duzzadón a lány, és hevesen megcsókolta. - Miért bujkálsz előlem?

- Négy napig nem ebédeltem bent, az egyetemen meg elkerültük egymást.

Merci a táskájába nyúlt. Névjegykártyát vett ki.

- Papáé, a cím viszont azonos - a kezébe nyomta.

Mozgása megint elbűvölte Istvánt. Micsoda sikk! És azok a finom ívelésű szép ujjak! Hosszú nyak, kecses, finom vonású, bájos arc... Akaratlan Péter szavai jutottak eszébe: harmónia. Igen, igen tökéletes harmónia! Dús, aranszőke hajzuhatagának egy része az arcába omlott. Piros, pici ajkai, ha nevetett, mint a rózsza szirmai reggel, üdén szétnyíltak. Hangja muzsikált: egyszer csilingelt, máskor fuvolázott. Élénk kéken sugárzó, kék szemei ingerkedőn, kacéran ültek a szerelem mély tavának pajkosan ringó csónakjában.

- Ezentúl gyakrabban találkozunk? - szegte neki a kérdését István.

- Gyakrabban? Gyakran! - Közelebb hajolt s bizarrul a szemébe nevetett. - Nagy különbség! Mindennap. Akarod?

- Oké! - ez sem az ő szava volt. Nem is lehetett az, mert régebbi egyénisége nem létezett többé. Valaki más állt a helyén. Kifordították, mint régen a kopott zakót.

Merci megérintette a karját.

- Gyere, kihozzuk a kaját! Félrevonulunk valamelyik sarokba, és szépen elmeséled, de az igazat mondd ám, hogy ki volt az a csaj!

István maga elé engedte Mercit, és elindultak. Milyen szépen jár! Nem lép, tipeg, mint az őzike - vélte gyönyörködve benne. Később rájött. Ez a szó sem kifejező, mert nem tipeggett, siklott, mint a szárnyashajó a víz felszínén.

Merci finoman hátralökte hosszú, szőke haját, és hátraszólt.

- Csak a viszonyotok érdekel.

István lehorgasztott fejjel követte. Közben arra gondolt, ami kissé bántotta is, hogy Merci lekezelte, kérdőre vonta, beszámoltatta... Mégsem sértődött meg, még csak nem is neheztelt rá. Kíváncsi, ha pedig kíváncsi, érdekli. Miért érdekelné, ha nem lenne célja? De mi lehet a célja? Mercinek sok fiúja van, csak nem játszik vele is, mint azokkal?

Elűzte mélyen a lelkébe maró gondolatait, és az előbbi savanyú ember helyett mézet nyalogató érzékekkel haladt a különös lány után.

Tojáslevest, sült húst krumplival, melléje céklát kaptak ebédre.

- Félreeső helyet keress! - figyelmeztette ismét Merci Istvánt, miután túlértek a terelőkorlátok szűk sikátorán.

- Oda! - mutatott István egy helyre.

Merci előrelódult. Dús, szőke haja úszott, karcsú dereka majdnem „eltört”, telt csípői ringtak. István csak most nézte meg a lábát: hosszú, formás s izmos. Éppen olyan, amilyen neki tetszett.

Üres asztalhoz ültek, ahol Merci azonnal Istvánnak esett.

- Mesélj nekem arról a csajról! - Istvánra babsalygott, akinek a testen máris erős zsibbadás futott át. - El sem képezed, mennyire érdekel, s izgat. Izgat? Ez nem kifejezés rá.

István, abbeli tudatában, hogy Merci is szereti, örömeiben majdnem felkiáltott. Arca ünnepélyessé és sokatmondóvá vált, gondolatai mégis oktávot váltottak érzelmeinek túlhangolt hegedűjén. Pálmára gondolt, és máris erős bűnbánatot érzett, ami, ha nem is fojtotta torkába a szót, de hebegésre késztette.

- Majd..., miután megebédeltünk! Jó étvágyat! - ezzel, mintegy pontot téve a kérdésre, belekanalazott a levesébe.

- Tudod mit, szólalt meg Merci -, kocsival vagyok. Elviszlek... Útközben szépen elmesélsz mindent! - Ő is belemártotta kanalát a levesébe.

- Rendben van? - lesett fel eközben rá.

- Rendben.

Gyorsan megebédeltek. Visszavitték a tálcájukat, kimentek a parkolóba, és sietve beültek az autóba. Merci azonnal Istvánhoz simult. Felkínálkozó nézése, erotikusan tolakodó ajka valósággal kicsikarta a csókolózást. Istvánt teljesen elkábította a lány forró, ízes csókja, vadul követelődző kéjes mozdulata, amint érzelemdúsan, mind közelebb és jobban tapadva hozzá, majdnem az ölébe bújt. Még sohasem ölelt magához ennyire kemény testű lányt.

Egy kamasz fiú megverte az autójuk ablakát, kajánul rájuk vigyorgott, mire hirtelen szétrebbentek. István utána akart futni, hogy felpofozza, ám Merci visszatartotta. Így a pajkos gyerek végig röhögve az utat, büntetlen ellóghatott.

Merci mit sem adva rá, ismét Istvánhoz fordult:

- Beismerem: igenis féltékeny vagyok arra a kis nőre. Mesélj róla valamit!

Mire István, Palma abortuszán kívül, mindent elmondott neki.

- Tényleg nem szeretted? - vidult fel Merci, az ötpercnyi elbeszélés után, kissé hitetlenül.

- Szerettem, de a szeretet és a szerelem között nagy a különbség. A szerelem magánügy, a szeretet nem, hacsak nem önmagunkat szeretjük.

- Ilyen értelemben a szerelem sem magánügy. Két ember ügye.

- Pálmát végérvényesen kiszorítottad az életedből. Vajon te...?

Merci szemei azonnal lángra gyulladtak. Lehelete ugyanolyan forrón égette a társa arcát, mint a szeme.

- Nem vajon, igen! - Ahány hang, annyi parázsdarabocska égette, ahány szó, annyi dallam vert tanyát István fülében.

- Én nagyon régen szeretlek.

- Két hete. Ez neked régen? - Pajkosan csókra csücsörítette az ajkát, majd kéjesen István szájára tapasztva, hosszú csókolózásra kényszerítette. Mozdulataik egyre szenvedélyesebbé és ünnepélyesebbekké váltak. Karácsonyest meghitt melegségétől a szilveszteri felkorbácsolódott hangulat mámoros sikolyáig, minden, még az ünnepi harangszó is bennük kongott.

- Klassz srác vagy - súgta Merci, két csók szünetében. - Mindenkinél különb vagy, akit eddig ismertem: csinos, komoly s félszeg, mint a régi, fiatal matematika tanárom volt.

- Most már mindent tudsz rólam, azt is, ha elhagysz, teljesen összetöröd az életemet.

- Hagyjuk a nagy szavakat! Egyébként sohasem hagylak el - újabb csókot pötytyintett István arcára -, viszont részedről sincs többé vizsztatáncolás! Se Pálma, senki!

István, válasz helyett magához húzta. Érzékszervének ezernyi szála mind a lányra tapadt, mégis Péter jutott eszébe, mert itt, ebben a helyzetben sem térhetett napirendre azon a bizonyos estén hallottakon. Fogalma sem volt, hogy Péter szereti Pálmát. Egyrészt elámult, másrészt örült, mert Pálma ezek után, ha megkéri a kezét, dafke hozzá megy, az a házasság pedig biztonságot, szép otthon, hírneves férjet jelent a számára. Tehát bőséges kárpótlást kap...

Gondolatai, mivel Merci hirtelen kibontakozott az öleléséből megszakadtak.

- Állandóan az a kamasz kölyök jár eszembe - suttogta -, aki előbb ránk verte az ablakot. Másként, félig meztelenül hevernék most az öledben. Menjünk el innét!

- Gyere el hozzám Pestlőrincre! Megmutatom az otthonomat. Bemutatom anyámat, mert apa ugye már bemutatkozott.

- Te, én majdnem elfeküdtem, amikor megtudtam, hogy az a részeg kéményseprő a te papád - kacagott fel Merci.

- Én is - vágta rá nyomatékkal István.
- Ne idegeskedj miatta! Induljunk! Mondd az utat!
- Arra, amerre az ifjúsági parkba jársz. Ott majd szólok, hol kell le-
térni a Vörös Hadsereg útjáról...

Otthon István anyja fogadta őket. Tudott a Pálmával történt szakításukról, ugyanis István őszintén és részletesen elmondott neki mindent. Nehezen vette tudomásul, napokig sopánkodott, sóhajtozott miatta, ugyanis nagyon szerette Pálmát. Szívéhez nőtt, úgy tartotta számon, mint családtagot, ezért kifejezetten gyászolta. István ugyanakkor Mercit is megemlégtette, akit az anyja újabb sóhajtással vett tudomásul. Nem csoda, hogy az anyja meglehetősen langyosan fogadta az új lányt, amit a szobában ülve - az asztalra süteményt és kólát rakott - nyíltan meg is magyarázott.

- Pálmát, hogy ki az, István biztosan elmondta már, csöppnyi korától ismerem. Téged negyedórája, ezért... - az asztalterítőt babrálta egy ideig. - Nézd, kislányom, se Pálmát, se téged nem mi választottunk ki. Ez így van rendjén. Ha szeretitek egymást, rajtunk semmi sem múlik!

Zörgést hallott, ezért hirtelen elhallgatott.

- Apu lesz az! - jelentette be kétségbeesetten István. Az anyja is elsápadt. Későbbre várta, korábban jött haza, így: hátha nem részeg! Egyébként is, az utóbbi napokban megint nem ivott. Bizakodása ellenére reflexei mégis önkéntelenül védekező pózt öltöttek. Ideges mozdulatokkal felállt, és eléje sietett. Elkésett, mert a férje közvetlenül az ajtó előtt állt, majdnem beleütközött, s amitől Barnáné és István tartott bekövetkezett: Ha nem is a megszokott módon, ám ismét részegen tért haza.

- Az új lány van itt - állta útját az ajtóhoz lépő felesége. - István hozta el bemutatni.

- Hát akkor nézzük azt az új kislányt! - rekedezett a szava.
- Kormosan?
- Kéményseprő vagyok, nem pék.

Be akart lépni, de a felesége még ellenállt. A fiatalok minden egyes szót hallottak.

- Ha kéményseprő vagy is, eddig sohasem fogadtad a vendégeidet kormosan. És ittál is! Dől belőled a szeszszag. Gyere!

Belekarolt, és maga után húzta, ám a férje néhány lépés után kirántotta a kezét, és belépett a fiatalokhoz.

- A feleségem nem akarta, én viszont azt mondom: olyannak ismerj meg, amilyen vagyok, tupírozatlanul. - Nagyon hangosan beszélt. - Ugye, a te apád nem kéményseprő?

- Vezérigazgató. - Merci komikusan fogta fel a helyzetet, még tettett is neki az öreg kihívása, a soha át nem élt helyzet. Egyáltalán nem zavarták a pallérozatlan szavak... Az öreg arca muris volt, mint a bohócé, ezért ha ránézett akaratlanul nevetnie kellett. Ő, pedig nagyon szeretett nevetni.

- Új kapitalista - röffent fel a részeg. - Mert manapság is vannak nálunk, már vannak és egyre többen lesznek „zöldkapitalisták”. Azért bocsáss meg! - tette hozzá sietve, mivel István közbe akart szólni: De apa!

Nem csoda, hogy tüntetőn a fiához fordult.

- Szóval Pálma ugrott? Te tudod miért! - Minden átmenet nélkül közelebb lépett a lányhoz. - Se nem köszöntem, se nem mutatkoztam be, csak betörtem. Az ő apja vagyok, és amint a mellékelt ábra bizonyítja: kéményseprő és cserépkályhás mester. - Leült, s maga elé révedezett. - A jó bort szeretem, láthatod az eredményt... - Újra a lányra szegezte kormos arca alól kivillogó tekintetét. - Tényleg, te hol laksz? - Felállt, és a nyitott tenyerével finoman leporolta maga után a székét.

- Budán - vágta rá Merci csendesen, kissé lekonyultan.

- Magamtól is kitalálhattam volna, mert hol lakhatna egy vezérigazgató? - Hanghordozása csípett, mint az ólmos eső. - Van felétek jó bor? Mert, hiába kapható a Boráros téren olcsó, s jó bor, ha eddig nem tudtam róla. Ma hallottam a haveroktól. Én Budára is átvillamosoznék a jó borért, főleg ha olcsó. - A jó borért, érződött szavainak résén át, s nem a leendő vezérigazgató sógorom kedvéért.

Merci egy ideig hallgatott. Zavartan nézelődött, játszott az asztal terítőjével, majd hirtelen, szinte ugorva felállt.

- Elnézést, sietek! Nem szóltam otthon. Várnak, és a rajzomat is félbehagytam, holott holnapután le kell adnom.

- Nem a rajz miatt mész te el, lányom, hanem miattam. - Közelebb hajolt Mercihez. - Csak nem bűdös a melós?

Közben visszajött a felesége is. Nem szólt rá, csak a szemével figyelmeztette.

- Ne félj, Magda! Kimegyek! - értette el a férje. - Mert, miért bámulják a kormos pofámat, ha egymást nézhetik? Miért hallgassák a favicceimet, ha egymással turbékolhatnak. - Mercihez fordult: - Örülök, hogy megismertelek. Érezd magad jól szerény hajlékunkban! Amit pedig az előbb összezagyváltam, felejtsd el! - s kiment.

- Nem mindig ilyen nyers s kötekedő, csak ha iszik - mentegetődött Barnáné.

- Gyakran iszik? - fordult feléje, részvétellel lesve rá Merci.

- Há...át! - Az ajtó felé indult. - Elnézést, előkészítem a fürdőszobát és a ruháját, hogy legyen mit felvennie tussolás után.

Merci, miután Barnáné is kiment, Istvánhoz fordult:

- Ne bánkódj miatta, az a lényeg, hogy te ne igyál! De tényleg mennem kell. - Közelebb húzódott hozzá. - Szívesen bemennék a szobádba, egy kis közvetlen csevegésre - nevetett fel cinkosan buja kétértelműséggel -, viszont én, ha valaki az ajtó előtt mocorog, járkel, még csókolózni sem tudok. - Mind a két kezével egyszerre megcsípte az arcát. - Ezentúl mindennap találkozunk, igaz?

István rábólintott. A lány, mintha kevesellné, rákérdezett:

- Rendicsek? - Elkapta a karját s hozzábújt.

István most sem felelt, csak Mercire mosolygott, mert kell oda szó, ahol a mosoly is elég?

Néhány percig még beszélgettek, ezután Merci elment.

István teljesen összetörten tért vissza a lakásukba. Rettentően bántotta az apja lehetetlen viselkedése, mert Merci, igenis miatta menekült el. Igaza van, miért viselje el egy részeg ember szekatúráját, köztöködését, gúnyolódását? Nincs szerencséje. Nem is lehet, mert az apja mindent, s rendszeresen elront: az ifjúságát, most ezt is!

Szerencse, hogy a fürdőszobában mosakodott, másként tényleg nekiesik. Így csendesesen bement a szobájába tanulni...

Barna István, - gyönyörű nap volt - másnap Lőrincen, a Kossuth téren, az ifjúsági park előtt találkozott Mercivel. Mialatt Pest egyik legszebb parkjában várta, gondolatai sétálása közben, vegyes erjedéssel kergették egymást. Pálma, ugyan gyorsan eltűnt az életéből, de mivel a múltat nem lehet kiradírozni nyomtalanul, Pálma ezen túl is az életéhez tartozik majd.

Óriási különbséget érzett a két lány között. Merci, nem csak szebb, mozgása sokkal sikkesebb, tartása kecsesebb, modora össze sem hasonlítható: lenyűgözőbb, finomabb. Nyomában vad zene szól, s andalító illat leng. Pálma is használt sprayt, ám Merci illatát nem laboratóriumban keverték ki, természetesnek tűnt. Vele született, vele járt, a lényéből fakadt, ami az első pillanatban lenyűgözte. Messziről rámutatott, mint a vásárfiára: ez lesz az, ezt kell megvennie! Kezdetben azt hitte, híres balett-táncos, legalábbis artista, mert nem annyira a szépségével, a mozgásával és kecses tartásával nyűgözte le. Merci ugyanis, tartotta ő, nem járt: siklott, úszott, repült, táncolt, mindezt egyszerre. Lehet, hogy tükör előtt gyakorolta, mégis természetesnek tűnt minden mozdulata: teste váratlan rezdülésével egyetemben mindene izgett. Csókját erősen erotikusnak, észbolondítónak, s „ágybacsalónak” érezte. Állandóan fellobbant a szíve, ha rágondolt. Kényszerűt érzett, hogy eléje rohanjon, a karjaiba kapja, magához szorítsa és összeroppantsa, mint a diót. Pálmát érettebbnek tartotta nála, mellette Mercit sokkalta nőiesebbnek, szexisebbnek, a nők nőjének vélte. Pálma igazi feleségnek való nő - tartotta -, Péter biztosan boldog és megelégedett lesz vele, neki ugyanis nem szerelem kellett, azt a festészetben meglegelte, feleség, meg anya a gyerekeinek. Kiskorától vágyódott családra: hűséges feleségre és gyerekekre. Pálmától mindezt megkapja majd, főleg a gyerekeket, mert Pálmát olyan nőnek tartotta, akihez elég hozzáérni és máris kipottyán belőle a gyerek...

Amióta Péter kiutasította, egyáltalán nem látta, viszont Péter kétszer is kereste. Mindig autóval érkezett, de egyszer sem találta ott. Elbeszélgetett az anyjával, azután átment Pálmákéhoz, ahol az anyja szerint órákig elidőzött.

Vajon mit akarhatott?

Merci megint a fehér Mercédesszével érkezett. Most is a megszokott fürge, sikkes mozdulatokkal ugrott ki és, mint manökenek a divatbemutatókon, finom, ringó léptekkel közeledett feléje.

István az egyik terebélyes, öreg fa alatt várta.

- Helló! - üdvözölte a lány kedvesen, már messziről, amikor pedig melléje ért, vadul a nyakába ugrott.

- Ne, itt ne! Szégyellem magam - ellenkezett István, miközben lefejtette magáról a lány kezét.

Merci megütközve bámulta, mire fel gyorsan magyarázkodni kezdett.

- Nézd! - mutatott a közeli gimnáziumra, ahol az emeleti ablakokban, egymás hegyén-hátán lányok leselkedtek. - Meg, ugye, apám miatt is. A részeges Barna fia, s te a ragyogó nő!

- Ugyan! - nevette ki Merci. - Én még sosem találkoztam ilyen fiúval: Szégyellem magam! - utánozta kissé gúnyosan. - Hol élsz te? Ami pedig apádat illeti, miatta ne edd magad. Látod engem nem zavar. Nem értem, miért hoztad egyáltalán elő? Külön lakunk majd, és kész!

- Hiába nem tudok túllépni önmagamon, állandóan a legutóbbi eseten eszem magam. Eljössz hozzánk, apa meg zutty beleköp a tálba!

- Előbb szégyellted magad, amiért megcsókoltalak, na jó leselkedtek a lányok, de számít az valamit, most meg mit hallok? Beleköp a tálba. Egyszer maradi, máskor tipikusan mai fiatal vagy?

- Ezelőtt nagyon szerettem apámat. Ivott, én valahogyan mégis felnéztem rá, mert nyíltszívű, szokimondó, melegsívű, igazságos embernek tartottam. Engem nagyon szeretett, ha olykor-olykor... Hagyjuk!

- Feledd el! Velem törődj a továbbiakban! - csókra csücsörítette a száját. - Eljössz velem, s hozzánk? - súgta még csókolózásuk közben.

- Táncolni jöttünk.

- Nagyon szeretek táncolni, ugyanis ezeken a zenekari próbákon, amint már mondtam is neked, s valójában tényleg azért jöttünk ide, ismerős rendezők megengedik a táncot, de most kivételesen... Szóval kívánlak. - Hübelebalázs-mód, erősen feltüzesedően elkapta a fiatal-

ember kezét, és maga után húzta az autója felé. István felhevülten követte...

Beleültek, és gyorsan felhajtottak a hegyre.

Miszlaiék - öreg fákkal, díszbokrokkal betelepített ősi, nagy park közepén álló -, hatalmas s előkelő, tornyos villában laktak. A parkot kovácsoltvas kerítés övezte. Az óriási kapu is ugyanolyan díszes kovácsoltvasból készült. Művészi munka volt. A kaputól, a házig vezető járdát alaktalan, lapos terméskövekkel rakták ki. A hézagokban zöldülő füvet géppel nyírták. A hosszú járdát két oldalán, alacsony és szépen nyírott sövény követte. A villa bejárata fölött kis torony ékeskedett. A tetőt várszerűn képezték ki. A tornyot, jobbra és balra is, félkör alakú erkély övezte. Díszes mellvédje szintén kovácsoltvasból készült. A bejárat előtt, régen lovas kocsí beállóként használhatták, tágas, földönt elöteret képezték ki, amelyet két hatalmas és valamilyen stílusú díszítéssel ékesített, kerek kőoszlop tartotta, ahonnan lépcsők vezettek fel a hatalmas előszobába...

A parkban, bár István csak futólag nézett szét, az egyik nagy fa alatt, díszes, fehér székek és asztal kapott helyet. Szinte virítottak a zöld fűben. Az erkélyen is, ugyanolyan székeket és asztalt látott, fölöttük díszes napellenzőt...

Még sohasem járt ennyire szép helyen, ahol az ilyen-olyan stílusok között, valójában a giccs „uralkodott”, amely bizonyos fokig bántotta.

- Senki sincs itthon - súgta sokat sejtetőn Merci az ajtóban. - A szobámba vezetlek.

Merci szobáját ugyanolyan fényűzőn rendezték be, amint a villa parkját s a környékét. A falakat selyemtapétával borították be, amelyeken vegyesen régi és modern festmények függtek. A mennyezeten, ahány négyzet alakú lambéria, ugyanannyi színes villanybúra. A hatalmas, teremnek is beillő helyiségben valósággal elvesztek a bútorok: a zongora, a művészi faragású intarziás asztal, a fotelek, a csiszolt tükör és a modern szekrénysor...

A szoba közepén, csillogó, több ágú kristálycsillár lógott. Mint millió kis csiszolt gyémánt, úgy ragyogtak a csüngői a beszűrődő napfényben. A parkettát hatalmas, vastag, fehér és fekete mintás perzsa-

szőnyeg fődte. A sarokban igen díszes, henger alakú, házi készítésű, nemes kerámiából készült kandalló állt.

Odébb, abban az időben, igen ritkán látható, s csak nagyon kevesek által megfizethető, színes televíziót, alatta a polcon videokészülék, mellette HIFI-tornyot helyeztek el, diszkókban látható villogókkal, mini diszkógömbbel...

István nem nézelődhetett sokáig, igaz nem is tudott, mert a lány, mi tagadás, számított rá, a nyakába ugrott, és érzékien átkarolta, mire fel ő, úgy érezte magát, mintha mesebeli palotában járna. Merci a szépséges királylány, ő a győztes szegénylegény. A három kívánsága teljesítve van, a továbbiakban már csak egy célja lehetett, amit a vére és a lány kemény testén átható forrósága diktált: minél előbb lefektesse, a furcsa alakú, de nagyon megkapó, vaskos, mintás bársonnyal bevont heverőre, amelyet abban a pillanatban fedezett fel.

- Szeretlek - turbékolta Merci, miután átszellemült, erotikus, dús tánclépésekkel kísérve, finom mozdulataival összhangban, egymásután ledobálta magáról a ruháit: egyiket erre, másikat arra...

- Én is - fogadta István, mialatt ő is levetkőzött, majd magáévá tevőn, szorosam magához szorította.

S a két meztelen test eggyé olvadt, ajkuk szorosan egymásra tapadt. Merci mozgása, szeretkezésük közben is éppen úgy riszált, mint vetkőzéskor: játékosan, erőszakosan és érzékien. Sóhaja erotikus kacaj, amely inkább elnyújtott, átszellemült turbékolásként hangzott, mint a széles oktávú zene: mély és a legmagasabb hangok, meg-megújuló sikolyaként...

Barna János ez alatt otthon a cipőket pucolta. Kis sámlin ült. Előtte rekeszes fadoboz hevert, amelyben a cipőtisztító szereket tartotta. Három pár cipőt rakott maga elé, mert, ha leült az egész család lábbelijét kipucolta.

Az utóbbi napokban megint nem ivott. Szent béke honolt mindenütt.

- Mit szólsz hozzá mama? - fordult két köpés közben a feleségéhez, mivel bagarolt nem használt, csak cipőpasztát, az pedig, szerinte csak úgy fénylik, ha előtte ráköp.

- Mihez? - sürgette kissé ingerülten a felesége.

- A klubhoz. Szécsi bácsit búcsúztatjuk el este.
 - Melyik Szécsi bácsit?
 - A Kossuth utcából. Tudod, akinek a felesége öngyilkos lett.
 - Mi történhetett ezekkel? Olyan szépen éltek.
 - Az öreg lebénult. Háromkerekű rokkant kocsiban tolingálják az unokái. A felesége ápolta. Megunta-e vagy mi! Előzően szépen elbúcsúzott a szomszédoktól...

- Nem vettek észre semmit? Semmi gyanús... valami nem tűnt fel a viselkedésén, hogy megelőzzék, megelőzhessék?

Barnáné a konyhával szomszédos kis szobában dolgozott, mint rendszeresen. Most is zsebeket ragasztgatott. Kézi- és válltáskákhoz használta fel a bőrdíszműves, akinek dolgozott.

- Nem mondta meg, hová megy. Elutazik-e...

- Nem szokott elutazni.

- Váradi néni mesélte. A templomból jött haza. Tudod milyen szentfazék. Útközben találkoztak. Néhány szót váltottak: hol volt? A közértben. Mit vett? Tojást. Nekem is kellene. Ha szól, hozok... Végül is, Váradi néni viszontlátással köszönt el tőle: A soha viszontlátásra - vágta rá Szécsi néni. Mások is jöttek, velük is kellett néhány szót váltania. Etyele-petyele, Szécsi néni eközben eltűnt. Otthon, szépen átöltözött, nyugágyát a kiskapuhoz húzta, és belefeküdt...

- Bevett valamit? - a felesége átjött a konyhába. Az ajtófélfának támaszkodva állt meg.

- BI 52-es permetezőszert ivott. Pfuj, tudod mennyire bűdös? - A változatosság kedvéért most nem a cipőre köpött, hanem a rongyra.

- Az üres üveget maga mellé rakta a földre. A szomszédasszonya fedezte fel. Orvost hívott, az mentőt hozatott, és bevitette a Korányiba. Két napig kínlódott, mire feldobta a talpát. Az öregember így egyedül maradt. Az unokája babát vár, nem emelgetheti. A másik lánya veszi magához az ötből, valahol a Hajdúságban él. Klubtag volt. Szépen elbúcsúztatjuk, mert a bűdös életben nem látjuk többé.

- Legalább ma ne menj be! - esedezett a felesége cseppet sem meggyőzőn. - Házassági évfordulónk van. Finom vacsorát készítek.

Megfordult, és visszament a helyére dolgozni. A férfi felállt. A sarokban kis szekrény állt, benne elrejtett virágcsokor lapult. Kezébe

vette, és szép óvatosan belopózott a szobába. A felesége mögé állt, s krákogott, mire az önkéntelenül hátranézett.

- Jaj, de megijesztettél!- A melléhez kapott, s felnevetett.

- Neked hoztam, a huszonötödikre! - suta mozdulatokkal, mégis ünnepélyesen nyújtotta át.

- Azt hittem elfelejtetted - érzékenyült el, majdnem elsírta magát. - Mégis gondoltál rám?

- Ránk, meg Istvánra, hogy jóvátegyek valamit abból a sok... - Nem folytathatta, mert a felesége átölelte, és megcsókolta.

- Köszönöm.

- Ugyanolyan szép nő vagy, mint huszonöt évvel ezelőtt voltál.

- Menj már! A hajam csupa ősz, s az arcom! - restelkedett, holott erősen érződött a hangján, hogy jólesett neki a bók.

- Ha befestened a hajadat tíz évet fiatalodnál.

- Nem én öregedtem meg, az idő járt el felettem.

- Felettünk, Magda.

Egy ideig hallgattak. A csendet megint a férfi törte meg.

- Süteményt is hoztam. Friss, most hozták a preszszóba. A hűtőszekrényben van.

- Én meg csirkét kirántok.

- Jó ropogós krósejblivel - így nevezte a sült krumplit.

- Úgy, amint te szereted.

- Cékla is lesz?

- Tegnapelőtt főztem. Tudom, mennyire szereted.

- Nagyon sietek haza.

- Mégis bemész? - szomorodott el a felesége.

- Nem hagyhatom cserben a bandát. Harmonika..., és Bálint is beteg, én dobolok helyette. Gyere be te is! Ünnepeljünk ott!

- Berúgsz és... Tudom! Volt már részem benne.

- A srácok között soha.

- Jani! - figyelmeztette élel a felesége.

- Jó... jó, de nem fordul elő többé! Ígérem...

- Hányszor megígérted. Alaptermészeted ragyogó, de ha berúgsz! Angyalból ördöggé változol. Teljesen kicserélődsz.

- Olyan vagyok, mint a kukta fazék. Óriási energia gyülemlik össze benne, s csak feszíti-feszíti. Ha nem lenne szelepe, szétrobbanna. Mint én, ha nem vezetném le valamiképpen. Megütne a guta, infarktust kapnék... A társaság, a bor a biztonsági szelep. Ettől függetlenül nem rúgok be többé!

- Hát, ha menned kell, menj! Hiszek neked. Ha nem hinnék, régen elhagylak. Csak arra kérlek, siess haza! István is megígérte, hogy ma korábban hazajön.

- Te vagy a világ legrendesebb, leghűségesebb asszonya.

- Pedig éppen ezért a hűségért - gunyorosan ejtette ki - cirkuszoltál a legtöbbit.

- Volt, elmúlt. Spongyát rá! - Megcsókolta.

- A cipőket és a ládát hagyd itt! Majd én elrámolom. Öltözködj át nyugodtan!

A férje szót fogadott. Gyorsan átöltözködött, és...

- Sietek haza! - kiabálta vissza, mielőtt kilépett volna az ajtóból...

* * *

Miszlai Merci és Barna István, attól a bizonyos délutántól kezdve, sülve-főve együtt jártak. Szerelmük, naponta beleharapott a testiség kéjes nászába. István úgy járt-kelt Merciekhez, mintha haza menne. Ennek ellenére a szüleivel egyszer sem találkozott össze.

- Tudod, hová viszlek? - súgta egyik napon, hogy végre ez is beteljesedjék, erősen titokzatosan a lány.

- Hozzátok - vágta rá István kétértelműen nevetve.

- Igen, és bemutatlak a szüleimnek! Régi módi, divatjamúlt forma, tudom, viszont ők igen ragaszkodnak hozzá. Nagyon elfoglalt emberek az őseim. Ritkán vagyunk együtt. Most is, csak a mi kedvünkért intézték úgy, hogy együtt legyünk mindannyian. Egy teljes hét telt el, mire végre összehangolták az idejüket. Bemutatlak, utána elmegyünk valahová, mi ugyanis nem tartunk háztartást. Hétköznaponként ki-ki a munkahelyén, ünnepnapokon az egyik, ismert vendéglőben kajálunk.

Elhallgatott. Már a házuk közelében jártak, mire folytatta a csacso-gását. István továbbra is némán hallgatta, egyébként sem volt valami

bőbeszédű, ráadásul most izgult is. Még sohasem fordult meg ennyire előkelő társaságban, ahol az apa vezérigazgató, a mama egyetemi adjunktus. Merci a szüleiéről csacsogott éppen, amikor váratlanul, ám tőle cseppet sem szokatlanul közelebb hajolt hozzá, és abbahagyva előbbi témáját, váratlanul megkérdezte:

- Utána, a vacsorát követő időig? - szemezése, kifejezetten bujává válva valósággal beleharapott a férfiba.

- Nem tudom - incselkedett István.

- Ellopózunk, és bezárkózunk a szobámba. - Két combját érzékien összedörzsölte, s kajánul somolygott. - Biztosan lenyűgöző majd az őseimet. Csinos, igazi férfi típus vagy. Komoly, mély gondolkozású. Ráadásul, de ezt már csak én tudom... - a folytatást teste kéjes rángatózásával fejezte be, amitől István mindent megértett. - Ha hiszed, ha nem, illik-nem erről beszélnem, én csak azért élek, hogy lefeküdhessek veled. - Ám nem folytathatta, mert a kapu elé értek. Megálltak, kiszálltak, majd egymás kezét fogva átsétáltak a parkon, be a villába.

Bent Merci apja fogadta Istvánt.

- Csinosabb vagy, mint amilyennek a lányom lefestett. Örülök, hogy megismerhettek - darálta le kézfogásuk közben.

Miszlai Ákoson, a magas és vállas, enyhén öszülő, erősen karakterikus arcú, határozott fellépésű férfin, nagyon érződött, - olyan hangon beszélt, mintha a munkahelyén parancsot osztogatna -, hogy vezető, és amit Merci annyiszor emlegetett: negyvenöt éves, de még megfordulnak utána a nők. Hozzá képest a fáradtan csillogó nézésű felesége, aki a szalonban várta őket, egyszerű sűrű verbecskének minősült. Arca erősen öregedő, bizonyára idősebb lehetett a férjénél. Csak az alakja tetszett Istvánnak, s a mozgása, amely szakasztott mása Mercinek, aki egyébként az apjára hasonlított, alakját tekintve.

Kölcsönös tapogatózás, kérdezősködés után, néhány szót váltottak az egyetemről és az időjárásról, de utána is csupán sablonos szöveget mondtak fel egymásnak... Miszlainé kávét főzött, a férje italt készített az asztalra. Merci két tálcát hozott be. Egyiken sütemény, másikon friss gyümölcs kapott helyet... Felváltva kínálgatták Istvánt. Ők nem ettek, csak kávét ittak, ami Istvánra is átragadt. Nagyon szerette

az édességet, mégis csak egyetlen darab süteményt fogyasztott el. Azt is alig ette meg, Mislai máris felállt.

- Azt hiszem, említette Merci: mi nem tartunk háztartást. Ezért, tartsatok velünk valamelyik vendéglőbe! Kivételesen ma nem a megszokott törzshelyünkre invitálunk benneteket, rátok bízunk a választást.

Istvánnak akaratlanul az anyja jutott eszébe, aki mindent otthon készített el, mivel úgy olcsóbb és jobb is. Amióta megdrágultak az ételek, vendéglőben sohasem étkeztek. A múlt évben Lillafüreden jártak, oda is itthonról vittek magukkal hideg ételt: konzerveket és felvágottakat...

Mislainé, ez alatt, átvéve a férje szavait, tovább magyarázkodott.

- Azelőtt Óbudára jártunk, de amióta lebontották kedvenc, kis vendéglőnket, ide nem messzire..., no de az a hely nektek „öreges”. Cigányzene, magyaros berendezés...

Merci már előzőleg Istvánra sandított: ugrik az elhatározott „összebújás”, de legalább más sikerüljön!

- A kispesti halászbába menjünk! - vágott közbe.

- Ott is cigányzene van, viszont kiválóan főznek, és engem ismernek is. - Hogy honnét arról nem beszélt.

- Az Isten háta mögé? - hörrent fel nyomban az apja.

- Sohasem hallottam róla - toldotta meg az anyja. - Ettől függetlenül átugorhatunk. - Cigaretára gyújtott. - Csak nem kispesti vagy? - fordult az első füst kifújása után Istvánhoz.

- Lőrinci - felelte helyette Merci.

- Szép, kertes házak... Úgy tudom lakótelep is épült? - vette át a szót a lány apja.

- A Lakatos úti Lakótelep.

- Ugye, te teljes fizetést kapsz, amíg tanulsz? - váltott témát váratlanul Mislai Ákos.

- Átlagbért. Két ízben is emelték, amióta egyetlenre járok.

- Nem irigyelem téled. Megszenvedhettél érte.

- Néhányszor el-elkeseredtem, de mennyire elkenődtem. Ám végig csináltam. Nyolcvanan kezdtük, ötven, ha végzünk a csoportból. Nagyon sok éjjelt átvirrasztottam az első években. Részemről az ünne-

pek, ma is olyanok, mint a többi napok. Tanulok, én állandóan tanulok. Szórakozás, kikapcsolódás, amennyit Mercivel eltöltök.

- Képzeljétek! - vágott közbe Merci - István summa cum laude véggez.

- Vörösdiploma? Ez igen! Mondd, visszamész a régi helyedre?

- Szerződés köt az öntödéhez.

- Milyen beosztást kapsz?

- Egyszerű, beosztott mérnök leszek.

- Kezdetben. Aztán... - A kezével mutatta: mind feljebb és feljebb!

- Induljunk! - sürgette őket Mislainé. - Majd ott tovább beszélgetünk!

- Remélem, ezen túl gyakran eljössz hozzánk? - kedveskedett felállás közben a házigazda.

A két fiatal összenézett. Merci éppen kólát ivott. Mivel hirtelen felnevetett, az ital kifröccsent a szájából, majdnem szembeköpte vele az anyját.

- Bocs! - majd megfulladt a nevetéstől.

- Mit nevensz? - hült el az apja. Merci szalvétát keresett, az apja papír zsebkendőt nyújtott át neki.

- Legyen ez az ő titkuk! - jegyezte meg a felesége sokat sejtető mosolya kíséretében, ugyanis ő véletlenül a lányára nézett, amikor az éppen kajánul Istvánra sandított.

Rövidke készülődés után végre elindultak.

Két kocsival mentek. Külön a szülők, külön a fiatalok.

Elég sokára értek át Kispestre.

Bent a Halászcsermákban a szülők Istvánnal beszélgettek: a tanulásról, s másról... A megrendelést egyedül Merci intézte...

Alig váltottak néhány szót, István fülét ismerős hangok ütötték meg, amiért is ezentúl állandóan szemmel tartotta az ajtót. A nagyteremben ültek. A mellettük levő kisteremből szűrődött át az a bizonyos ismerős hang, amelyről nemsokára, kétséget kizáróan megbizonyosodott, hogy az apjáé.

Részeg. Ha bejön, „mindent felborít”. Ettől a gondolattól még az izzadság is kiverte a hátát, s a homlokát: Hogyan kerülhetett ide,

amikor tudomása szerint soha nem járt át a halászbába. Másként, a világgért se jött volna el ebbe a vendéglőbe!

Miszlaiék éppen az apjáról kérdezősködtek, ám fokozódó idegessége minden figyelmét lekötötte, alig figyelt rá. Szerencséjére a lány, mintha megsejtett volna valamit, ösztönösen segítve rendszeresen ő válaszolt helyette: Rendes ember. Kicsit szereti az „olajat”, ami a mesterségével jár...

- Kicsit? - vetette közbe István, akaratlanul félrehúzza a száját. - Ez nem kifejezés rá.

- A kéményseprők a világ minden részén isznak. - Miszlai emlékeztetőn mosolygott a feleségére. - Legutóbb a Szovjetunióban látunk részeg kéményseprőt. Egész úton egyet, azt is részegen.

- Sok házhoz jár - védte Merci az öreget -, családi, kertészházak. Kéményeket kotor, cserépkályhákat épít, rak át... Mindenütt akad bor. Kínálgatják. Ha nem fogadja el, megharagszanak rá...

Miszlai és a felesége jelentőségteljes pillantást váltott. István észrevette, kissé zavarta.

A pincér italt rakott az asztalra. Előételnek különleges majonézes salátát kaptak, utána halat, sült húst körettel, s grillcsirkét... raktak az asztalukra.

Alig kezdtek bele az evésbe, amikor az ajtón negyedmagával belépett a nagyterembe Barna János. Úgy mozgott, úgy járt a keze, olyan hangon kiabált, mintha ő lenne a főnök.

- Erre, erre fiúk! Nem eszünk, nem iszunk - ezt a pincérnek címezte -, csak egy kis cigányzenét hallgatunk! Régi haverom a főroma. A múltkoriban kotortam ki a kéményüket...

Az egyik pincér az útjukat állta.

- Fáradjanak vissza a különterembe! Itt fogyasztani kell!

- Nézd már a bakuszvitézt! - förmedt rá Barna János, a pincérek ugyanis zsinóros egyenruhát viseltek. - Pincér vagy, netán börtönőr?

- Ez jól beszívott - súgta Miszlai a feleségének.

István arca hófehérré változott. Szája szélét összeszorította. Arczugának rövidke izmai valósággal remegtek, miközben megszólalt:

- Az apám! - hangja nagyon mélyről szakadt fel, csaknem kipréselődött, ezért mire levegőt ért elvesztve szeszínét, egyetlen nagy hör-

géssé változott. Arca meg-megvonaglott. Ujjai idegesen táncoltak az asztalterítőjén.

- Előbb beszélgettünk róla, s íme megjelent! Engem ismer - találta fel magát Mercé. Kaján, egyáltalán nem erőltetett nevetése, hahotázón gurgulázott szép ívelésű ajkának szélesre tárt résén.

A szülők kölcsönösen, hol egymásra, hol a lányukra lestek. Az anyja szemöldöke, rejtett figyelmeztetésként meg-megrándult: mintha azt jelezte volna vele, hogy ne nevéssen annyira feltűnően!

István nézése eljegesedett, arca megnyúlt, ajkait összeszorította, amiért a hangja olyként elnyúlt, mintha önmagában beszélne.

- Esküvő van. Egyik zenekari tagjuk nőszült meg - most jutott eszébe, az apja említette otthon, de a helyről nem esett szó. - Meghívta az egész zenekart, apa ugyanis mellékfoglalkozásban zenész. Egy klubban játszik... Hogy most, miért itt, s nem a klubban? Ha előre tudom, nincs az a pénz, amiért idejövök. Nagyon rendes ember. Sokat dolgozik. Szépen keres, de ha iszik, itt is, ott is megkínálják, bár nem nagyon kell őt kínálgatni, kicserélődik. Őszintén szégyellem.

- Milyen hangszeren játszik az öreged? - kérdezett közbe erősen lekezelően Míszlai, majdnem azt mondta: hogy a faterod.

- Leginkább harmonikán. De ha kell, kézbe veszi a gitárt, a trombitát, a szaxofont is. Olykor-olykor dobol.

- Na csak, egész zenekar!

Barna János ekkor vette észre Istvánt. A fiatalemberben még a vér is meghűlt. Legszívesebben az asztal alá bújt volna szégyenében. Eddig abban bizakodott, hogy nem fedezi fel, amibe ő maga is besegett, hogy úgy legyen: úgy összehúzódott, mint a sündisznó, a viláért sem nézett volna fel. Csakhogy nagyon rossz szögben ültek, ezért, ha nem is látja meg, beléjük botlik.

Barna János a még mindig útját álló pincérre rivallt.

- A fiamat csak meglátogathatom. Ott ül, ni! - mutatta, mire az, ha neheztelve is félreállt. Barna János társai közben a legközelebbi üres asztalhoz ültek, és sört rendeltek attól a pincértől, aki a társa segítségére sietett.

- Állandóan veszekszik velem, amióta itt vagyok - panaszkodott eközben hangosan -, de tudom miért? Szerinte itt külön zenéről szó

sem lehet, mire én csak azért is eljátszottam, szegény nősülő haverom nótáját. Négyfelé állt a füle - mutatta - a gyászmagyaroknak, aki ebben a felszerelésben, melyben itt flangál, a temetéseken is tisztelgethetne a koporsó kocsira emelésekor. Be is szervezem. - A fia vállára vert. - Te? - Mintha csak most fedezte volna fel Mercit, enyhén meghajolt. - Szia Fordika vagy Capri vagy?

- Mercédesz - nevette ki a lány, aki Istvánnal szemben kifejezetten élvezte a váratlan helyzetet.

- Gondoltam is, hogy nem Zsiga. A nyugatnémet igen, a ruszki kuss! Igaz? - locsogta. Nyála részegesen fröcskölt, szeme vérben úszott, mint a veszett kutyáé.

Merci után Mislaira bámult.

- Ez a selyemkrampusz, csokornyakkendős... meg a fene, csak nem a leendő nászom? - súgta Istvánnak, hiába, mert mindenki meghallotta.

István lerakta a kését meg a villáját, hogy zavarában tette-e, vette fel előbb, rakta most vissza, mert már régen nem evett, maga sem tudta. Valósággal lebénult. Szerencséjére Mislai tréfásan fogta fel a dolgot. Felállt, közelebb lépett a részeg emberhez, és a kezét nyújtotta:

- Mislai Ákos vagyok. A Merci és nem a Zsiga apja. Ő a feleségem - mutatott az asszonyára.

- Kisztihand nagyságos asszonyom! - Odament, olyan mélyen meghajolt, hogy majdnem orra-bukott, és megcsókolta a kezét. - Nagyon örülök, hogy megismerhettem, kedves kiskegyedet.

- Foglaljon helyet! - mutatott az egyik székre. - Legyen a vendégünk!

- Társasággal vagyok. - Tétovázva nézett szét. A társait kereste, eközben annyira hátrafordult, hogy most meg, majdnem hanyatt esett. - Csak nem rakta ki mégis őket az a gyászmagyar? Szét is rúgom a tökéit!

Barna János zakóját a másik helyiségben hagyta. Inge ujjá felhajtva, a gallérja kigombolódva. Egy ideig a fejét törte, hogy leüljön-e vagy sem, végül rántott egyet a vállán s leült. Nem arra a székre, amelyre Mislainé mutatott az imént. A szomszédos asztaltól húzta el.

Egy ott ülő nő tiltakozott, mire ő rámordult:

- Üres, nem?

- A férjem ült rajta. Kiment, de nemsokára visszajön.

- Ha visszatér szól, és átadom. - Nem törődött többé vele. Leült, és Mislaihoz fordult. - Nézze... micsoda úr! - a hajába túrt, a fejét vakargatta. - Mint leendő nászuramnak, ország világ előtt megmondom: nem ajulok el, mert maga vezér, én meg a társaságom, ott abban a kisteremben melósok vagyunk.

Részeges nyáladzással felnevetett. Közbe akartak szólni, ő azonban magasan felemelt hangjával mindenkit letarolt.

- Polgáriba jártam. A számtan tanáromat, mert a számtant akkor még nem matematikának cifráztuk, Maxi bácsinak csúfoltuk. Az a hülye Kecskés Matyi találta ki. Aszongya: tudod-e, hogy ugratja ki a felesége az ágyból reggelente? Maxim ugorkij...! Érti? Én ezeken a könyveken nőttem fel. Ette, nem ette, nem kaptunk mást!

- Én is olvastam Gorkijtől az Anyát. - Mást is mond, ha Barna János le nem torkolja.

- Melós vagyok. Szurkos kéményeket kotorok. Elképzelem milyenek a padlások? Csupa por, pókháló mindenütt. Nyáron a hőségától gutaütést kapni, télen meg majd megvesz az istenhidege. És a cserépkályha szétszedése? Tudja, mi van ott? Pokol. Maga vezér, ide a rozsdás tűt, ha nem munkáskáder, holott anyi köze van a melóhoz, mint karácsonyfának a nyírfához.

Megint felnevetett. A többiek dermedten figyelték, mert a botrány már nemcsak a levegőben lógott, hanem egyenesen rájuk szakadt. István valósággal megdermedt. Jól ismerte az apját. Ha józan kenyérré lehet kenni, viszont ilyenkor, főleg, ha bevéresedik a szeme, teljesen kicserélődött. Csípett, harapott, rúgott s mart.

- Tudják a hölgyek, ki az abszolút munkáskáder? A munkásszülők paraszt gyereke - felelt meg azonnal.

- Ez csípett - húzta el a száját Mislai.

István eddig azon törte a fejét, hogy mivel háríthatná el a botrány nyílt kiterelődését, mert a szomszédos asztaloknál ülők mind rájuk figyeltek, most felállt, és az apjához lépett.

- Jöjjön, apa! Hazaviszem! - Ezután Mislaihoz fordult: - Elnézését kérem!

- Azonnal visszamegyek az enyéimhez, csak előtte lekáderezem, az új rokonokat - huzakodott az apja.

- Ne csináljon botrányt, apa! Menjen! - háborodott fel István. - Ha nem megy, erőszakkal viszem vissza!

Az mit sem adva rá, tovább beszélt:

- Párttag?

- Igen - hűlt el Miszlai.

- Kedves felesége s a lánya?

- Ők nem.

- Nálunk mindenki párttag. Mi nem félünk, hogy megfordul a kocka. Igaz, nem sokáig maradunk, mert a feleségemmel együtt kilépünk az urak pártjává vedlett egyletből. No de, ez más tézta!

- Jöjjön, apa! - sürgette István, ám az apja továbbra sem adott rá.

- Az is lehet, hogy csak papucs a kedves koma, vagy nász..., mit tudom én milyen jelölt! Senki sem hallgat rá otthon, a munkahelyén éli ki magát, amint az én valahai főnököm.

István húzni, cibálni kezdte. Ő, mintha egyre nagyobb dühbe gurulna, ördögön tovább és tovább heccelte önmagát.

- Ismerem magukat - szinte ordított. - Villa, az udvaron szalonnasütő kemence, és házi strand! Bent vadászterem, meg a nagy flanc! Nyaraló vállalati szajréból, melósokkal felépítette. Hogy egy hordó sört is odalökött nekik? Elbírja a repikeret, nem? Van mit elcafcarázni, gazdag a gyár! Hogy az ország közben tönkremegy? Ott egye meg a fene. Igaz? Más, alantasabb újmagyarok, a vöröskapitalisták, öt-tízezret letejelnek két hétre egy balatoni luxusbérletért, csakhogy jobb emberek között nyaralhassanak... Amint távolodott, egyre hangosabban kiabált. - Nem hiszi? Meghazudtol?

Holott Miszlai egyetlen szóval sem tiltakozott. Méltatlankodón rázta a fejét, idegességében kétízben is a hajába túrt, mialatt Barna János folytatta:

- Százezreket elveszítenek egyetlen este a pókeren. Nyaralni a Bahamákon, Cipruson, meg Japánban, amíg a melósok fusizással kénytelenek eltölteni a szabadságukat, hogy boldoguljanak. - Meglengette a karját. - Ezt nektek-e!

- Jöjjön! - kiáltott rá István. - Nem szégyelli magát!

Az apja kirántotta kezét a fia karjából, és hirtelen szembefordult vele.

- A szemedbe mondom: Nem hozzád való házasság lesz ez, fiam!

- Elég volt! - István megint elkapta a karját, és rántott egyet rajta. - Hazaviszem!

- Még a haját is kirittyantotta a nászom - röhögött fel az apja váratlanul. - S az a bárgyú vigyor, amely az arcára ült, amikor meglátott! Mert én nem vezér, egyszerű kéményseprő vagyok, mi?

István az ajtóig tuszkolta. Mindenki őket leste, sokan felálltak, hogy jobban lássanak. A pincérek mind összefutottak. Ketten segíteni akartak Istvánnak, ő azonban elhárította.

A kis különteremből, Barna János társai közül, többen kijöttek, körülállták, a vállát veregették, egytől-egyig mind részegek voltak.

István elengedte az apját, és mély szégyenkezéssel visszakullogott az asztalukhoz.

Olyan testtartással állt Miszlai előtt, mint bokszoló a kiszámolása után, amikor sikerült feltápáskodnia a padlóról.

- Egyszerűen nem találok szavakat a történtekre. Ez az én sorsom! - Egy ideig a szája szélét harapdálta. - Nincs eröm a magyarázkodásra. Bocsássanak meg!

Biccentett, Mercinek külön köszönt, ezután mérgesen visszaindult az apjához.

Alig tett meg néhány lépést, Merci váratlanul felugrott s eléje lépett.

- Ne menj el! Bízd az öregedet a barátaira! Mindenkit levert ez a balhé - súgta. - Legalább helyre rázzuk őket!

- Ha nem viszem haza, újabb botrányt csap.

Merci nagyot dobbantott. Szeme szikrázott, szája széle valósággal vonaglott a haragtól.

- Rendben! Akkor dönts: ő vagy én!

- Nézd, Merci - fogta meg a kezét -, téged szeretlek, őt, ha elítélem is a történtekért, attól még az apám marad.

Merci kirántotta a kezét István markából.

- Ismersz! - fenyegetődött. Szemöldökét összevonta.

- Apámat sokkal régebben ismerem, mint téged. - Meghajolt, a padlót bámulón kikerülte Mercit, és továbbment...

Kint taxiba tuszkolta az apját, és hazahajtatott...

Otthon az anyja fogadta őket. Keservesen összekulcsolta a kezét, és felsírt.

- Ne sírj, anyu! Látod én..., holott nekem most nagyobb okom lenne a sírásra, nem bőgök.

István, mialatt leültette az apját - az egyre jobban elnehezedett, már a szavát sem lehetett megérteni, feje lekókadtt, nyála a nyakába csorgott -, idegesen rángatta a fejét, arcidegei vonaglottak. Talán le is köpi, ha az anyja, aki éppen a részeg cipőjét húzta le, váratlanul meg nem szólal.

- Hol szedted össze. A halászba indult...

- Képzeld, mi is ott voltunk: Merci, a szülei és én. - A fejéhez kapott, és megszorította. - Miért kellett éppen odamennünk! Száz hely van a fővárosban, mi mégis... Ah!

- Kötözködött, botrányt csapott?

- Mindennek lehordta Merci apját, selyemkrampusznak, parasztnak, papucsnak, korruptnak, vöröskapitalistának nevezte. - Két kezét összekulcsolta. Nyakkendője kibomlott, arca feldúlt volt. - Miért nem váltok el? Menjen a fenébe! Én veled maradok. Vígán megélünk ketten. - Az apjára mutatott. - Nézd! A taknya-nyála egybefolyt. Van gusztusod hozzá? Neked, aki százszor különbül nézel ki, mint ő?

Az anyja a legközelebbi székbe rogyott. Eddig a két kezét tördelte, kissé később, mint a zord vihar utózengeje megszólalt:

- Felnőtt vagy. Eddig titkoltam, most elmondom. - Elementáris erő készítette a közlésre. Hangszálai képzeletbeli sípokká változtak, s forogtak, mint a verkli lemezei, csakhogy ezt nem emberi kar hajtotta, hanem egy szomorú, egy összetört asszony pillanatnyi elkeseredése. - Öt éves házások voltunk, amikor egészen váratlanul, határozott tiltakozásom ellenére idehozta az egyik barátját: hathónapos pártiskolába járt. Apád hónapokig távol tartózkodott: kiküldetés, tanfolyam a Balaton mellett, Győrben s máshol... Vele szemben az a férfi rengeteget tartózkodott itthon, akaratlanul is, velem. Meglehetősen szép, fiatalasszony voltam, karcsú, dús hajú..., láthatod a fényképeimen! Addig-addig üldözött a szerelmével, szabályszerűen zaklatott, mivel

apád kérésem ellenére magunkra hagyott, én bosszúból... - Nyelt egy nagyot. - Szóval megtörtént.

Elhallgatott. Zavartan harapdálta egy ideig az alsó ajkát.

- Tetszett, nem tetszett, már nem is tudom. Mindenesetre én végig apádat szerettem. Múló szédülések s az elkeseredés, hogy apád hiába tiltakoztam, kértem, rendszeresen magamra hagy... egyszer váratlanul hazajött, és az ágyban talált bennünket. - Összevont szemével kutatta a múltját, kotort bele ebbe-abba. - Nem murizott, nem csapott botrányt. Leültünk, és szép nyugodtan megbeszéltünk mindent, pontosabban apád a leghatározottabban kikötötte: Felnevelünk, de mihelyt betöltöd a tizennyolcadik évedet, elválunk. Az a férfi, neve nem érdekes, feleségül akart venni, én vállalva a poklokat, nemet mondtam neki. Évekig ostromolt a leveleivel. Valamennyit átadtam apádnak...

Még mindig távolba révedezően csóváltgatta a fejét.

- Kegyetlen évek következtek... A többit már te is tudod. Azóta iszik apád. A szakszervezet, meg minden csak porhintés, bár ő tényleg igazi elvhű káder volt, mert nemcsak tette, hitte is, amit csinált. Onnan is az ital miatt bukott, buktatták ki. Azelőtt nem ivott. Miattam kapott rá az italra, tehát én tettem tönkre. - A fiára emelte fáradt tekintetét. - Ezért tűrtem, és tűrök továbbra is. Bűnt követtem el, vezeklem érte. Szeretném, ha nem értenél félre: én tényleg apádat szerettem, szeretem vén, bolond fejjel, így amint van ma is. Ne nevéss ki, s ne is vess meg miatta!

István felállt, és sétálni kezdett. Az anyja váratlanul elébe állt.

- Ezek után biztosan szakít veled Merci. Viszont, amint Pálma után, úgy ő utána is akad lány Pesten, amíg apa, legyen bármilyen, csak egy van. Nevetséges lenne, ebben a pillanatban arra kérni, hogy szeresd. Bocsáss meg neki..., meg nekem is!

István átkarolta az anyját. A vállára borult, és váratlanul elsírta magát. Az anyja is átölelte. Úgy sírtak, mintha Barna János holtan feküdt volna előttük a sezlonon. Holott javában horkolt, olyan mozdulatokat csinált néha a szájával, mintha a levegőbe nyalna, s nagyokat fúj.

- Szeretlek, anya. Te bármi történt is sokkal tisztább vagy a ma lesett fehér hónál. Sohasem hagylak el téged, meglehet őt sem - szipogta -, de ami ott történt, semmi pénzért nem viseltem volna el. Tudod, milyen kis senkik vagyunk mi hozzájuk képest? Ég és föld! De nem ez a lényeg. Szeretem Mercit, Pálmát is miatta vesztettem el, most ő is ugrott. Miatta szakít velem. Szakít? Máris kiebrudalt.

- Hosszú időbe telt, mire az anyja kisírta magát, és elengedte a fiát. A szekrényhez lépett, kinyitotta, zsebkendőt vett elő, és megtörölte vele a szemét.

- Apádat én tettem tönkre, fiam! Nem ítélsz el érte? - nyögte ki eközben.

- Ugyan! Bemegyek a szobámba!

- Én pedig - sóhajtotta az anyja - szokás szerint levetkőztetem apádat.

* * *

Barna István, másnap reggel az egyetemre készült. Az anyja a reggelijét készítette.

Az apja, teljesen váratlanul lépett be az ajtón. Egyik kezében nagy bőrröndöt cipelt, másikban, tokbazártan a harmonikáját szorongatta. Bőrröndjét a közeli sámlira rakta, viszont a harmonikáját nem tette le.

István közömbösen nézte, még csak nem is köszönt neki.

- Szervusz, fiam! - üdvözölte helyette is az apja.

- Hová megy azokkal a... bőrröndökkel? - kérdezte meg anélkül, hogy ránézett, s fogadta volna a köszönését.

- Nagyon szégyellem a tegnap történeteket, mert mindenre emlékszem. Sohasem bocsátom meg magamnak. Nem kínozlak tovább benneteket. Egy év sem kell, és kész mérnök, befutott ember leszel. Nagy szó ez, fiam! Nincs jogom zsarnokoskodni fölöttetek. Megkísértem a változást, nem megy!

Nem folytatta. Szemei égtek. Arcán őszinte megbánás és mély elszánás ült, mialatt a felesége a fia elé rakta a reggelijét.

- Isten veled, Magda! Szervusz, fiam! - megfordult, és ahelyett, hogy kezébe vette volna a bőrröndjét elindult.

- Nem hiszek neked Jani! - szólt utána a felesége. - Ez is csak cirkus, mint az egész utóbbi életed.

- Miért is hinnél annak, aki már maga sem hisz semmiben. Piszkos tál vagyok, a tele bili, pedig ugye undorító.

Visszafordult. Lerakta a harmonikáját is, és a tokjára ült.

- Ötvenhárom éves vagyok. Nemsokára véget ér az út. Elgondolkoznak felettem. Emlegetnek egyet s mást! Lesz mit - önironizált. - Viszont lesz-e egyetlen ember, aki őszinte könnyek között mondja el: sajnállak. Ti ketten szerettetek, én viszont titeket is magam ellen fordítottalak. Egyetlen fiam, leendő feleségével és a jómódú szüleivel... Nem akármilyen parti! A lány fiatal, szép, gazdag, diplomás... Én meg, a kis senki, az egyszerű kéményseprő, mintha valaki előre kiszámítaná, zsupsz, belefosok a tálba! - Felállt.

- Mert mi lesz velem, akinek csak múltja van, jövője semmi? - Szónokias pátozzsal, mégis nagyon őszintén folytatta: - Szenvedni, panasz nélkül, várakozni hiába, kapni, holott én nem adtam, adhatok semmit... Ez lesz a sorsom, a szomorú végzetem. - Legyintett. - Eleget beszéltem, indulok!

István eddig, mintha mi sem történt volna, nyugodtan evett. Most felállt, és az anyja elé lépett.

- Szeretem magukat. Többes számban mondtam, ezért maga is benne van apa! Maguké a ház, nekem itt semmim, nem rendelkezhetem tehát, most mégis azt mondom: menjen! Maga az apám, anyunak a férje, ám ez nem jogosítja fel arra, hogy tönkretégye az életünket! Maga nélkül is elleszünk.

Az apja nem válaszolt. Összehúzta a száját, helyeslően maga elé bólintott, kezébe vette a bőrröndjét s a harmonikáját, megfordult és kiment.

Az anyja remegő kézzel szedte össze az edényeket.

- A tiszta inged a szobában van - szólt közben Istvánra -, az ajtóra akasztva a vállfán.

István áthatón figyelte az anyját.

- Szomorú vagy? Nyugodj meg, visszajön! Ha nem, válj el tőle!

- Soha!

István mély csodálattal lesett az anyjára.

- Te még mindig bízol benne? - rökönödött meg.

- Az arca, amelyet hord, nem az igazi arca. Apád nagyon rendes ember volt, fiam.

- Mindenesetre csodállak. - Mégegyszer megcsókolta. - Sietek. Gyorsan magamra rántom az ingemet, és rohanok. A gyorsjáratral megyek.

Máris indult a szobájába, onnét a kapuhoz, ahonnét futva tette meg az utat a buszmegállóig. A buszon, felváltva az apjára, az anyjára és a tegnapi történetekre gondolt.

Életében sohasem szégyellte magát annyira, mint tegnap. Borzasztó volt!

Kifejezetten kívánta, lesz, ami lesz, hogy se ma, se máskor ne találkozzék, ne akadjon össze Mercivel.

Mégis megdobbant a szíve, mihelyt meglátta a lányt, aki a szokásos helyen, a kapu egyik zugában várta.

Egy ideig szóltanul lesték egymást, mígnem a lány hirtelen hozzáfutott, és a nyakába ugrott.

- Nem haragszol? - ujjongott István.

A lány elengedte, mélyen a szemébe lesett, két kezét, színpadiasan a melléhez szorította.

- Alig aludtam az éjjel. Nem, semmiképpen sem akarlak elveszíteni. - Hozzásimult. - Most már elhiszed, hogy szeretlek?

Csókolóztak, de hamar abbahagyták, mert többen rájuk piszegettek. Odébb húzódtak, de a kezüket egyetlen pillanatra sem engedték el.

- Látod, mennyire peches vagyok - panaszkodott István. Merci hozzábújt, és részvételt lesett fel az arcába, miközben meg-megsimogatta. - Az a sok sértés, az a nyilvános botrány! Nem értek apával egyet, de megértem, annak s mindezek ellenére is megértem őt. Hidd el nekem: azok a sértések nem apukádnak szóltak, hiszen nem is ismeri őt. Neki címezte, de személy szerint nem őt gyalázta vele. A jelenlegi állapotokat. Persze, ezt te, ti nem érthetitek meg. Ne is kérd, nem tudom most megmagyarázni! Ismételten, az ő nevében is bocsánatot kérek!

- Két lehetőségünk maradt: szakítani vagy elfelejteni. Én elfelejtettem. - Hangszínt váltott. - Feljössz hozzám délután?

- Szüleid, mert... szégyellném előttük...
- Szokás szerint nem lesznek otthon - vágott közbe.
- Képzelem, mi lehet a véleményük, apámról s rólam?
- Amint engem nem érdekel apád véleménye, te se törődj az én őseim véleményével - hallgattatta el a lány. - Ne ők: mi legyen a jelszavunk! Manapság úgyis olyan sok a jelző, amelyeket egymásra aggatunk. Tartalom meg, ah! - Felszabadultan nevetett.

Nem beszélgethettek tovább, mert egyre s egyre többen jártak körülöttük, meg sietniük is kellett, mivel nemsokára megkezdődnek a foglalkozások.

- Tervezéstan az első. Gyenge oldalam, feltétlenül ott kell kuksolnom - súgta István fülébe, elnézést kérően Merci.

- Mi marxizmussal kezdjük. Marxista-leninista egyetemet végeztem, ezért felmentésem van. Bevágódok a könyvtárba, ahol munkaszervezéstanhoz keresek anyagot.

- Nem válaszoltál. Feljössz hozzám délután?

- Persze. - Merci futásnak eredt, István követte. - Tényleg nem haragszol? - kérdezte meg futásuk közben a fiatalember. - Én úgy, de úgy lelombozódtam. Szeretnék bocsánatot kéni a szüleidtől is.

- Felesleges. Ne is beszéljünk róla! Szeretlek - Elkapta a kezét. A sarokba húzta. Mind a két kezével átölelte, és csak csókolgatta, csókolgatta...

3.

Miszlai Merci idegesen várta az apját. Előbb szólt neki, hogy beszélni szeretne vele.

Szerencséjére nem kellett sokáig várakoznia.

- Ül le, apu! - mutatott a legközelebbi fotelre, miután az apja belépett a szobájába.

Az előbb a lemezjátszóhoz lépett és kikapcsolta.

- Miért kapcsoltad ki? - vont a felelősségre ingerülten a lánya.

- Mert beszélni szeretnék veled. Ekkora zajban, pedig nem értjük meg egymás szavát.

A könyvekre nézett. Merci előzőleg a heverőn hasalt, körülötte, még a szőnyegen is csupa könyv s jegyzet hevert.

- Tanultál?

- Ha nem tudnád, de honnét is tudnád - harciaskodott Merci, ugyanis egyáltalán nem akart most beszélgetni az apjával, mert előre érezte: ez a beszélgetés, „nem az ő ínyére való lesz” - szigorlatra készülők.

- Két hangfal mellett, kilencven decibiles zajban?

- Először is, nem zajban, zene mellett. Másodszor...

- Velem ne előszörözzél meg másodszorozzál! - Pattogott az apja.

- Eddig mindig kiszámítottad az idődet - harsogta túl a lánya -, ha beszélgettünk. Most én kérlek: egy fél óránál ne tovább! Rengeteg a tanulni valóm, és a kötelező rajzokkal sem vagyok kész.

- Hallom - kezdte az apja minden kertelés nélkül -, hogy Lendvai Iván, gyerekkori barátod megkérte a kezedet.

- Egyszer megvárt az egyeteme előtt, és hazakísért. Azóta mindenhová követ, mint az árnyékom. Néhány sablonos mondat, és... egyszer csak megkéri a kezemet. Elképzelheted milyen paffra estem, és milyen jól röhögtem rajta. Kitől tudtad meg?

- Az apja, egyik vállalatom igazgatója. Mit válaszoltál neki, azon kívül, hogy - cinikusan ejtette ki - paff lettél, és jól röhögtél rajta?

Merci eddig a zongorájának dőlt, most a kis asztalkához lépett, és fél combjával ráült.

- Mind a kettőtöknek bezengtem - pattogott tovább Merci -, István menyasszonya vagyok. Ezek után, na..., mit válaszolhattam volna neki? - Felugrott és idegesen sétálni kezdett. Egy ideig le s fel járkált a szobában, majd két kezét ölbe téve az apja elé állt. - Végre egy férfi, akivel szívesen leélném az életemet. Ennek ellenére, a ti, és kifejezetten: csak a ti kedvetekért, mert ugye ti állandóan István ellen duruzsoltok, és jajongtok mostanában is, hogy a kedvetekben járjak, egyszer-kétszer, István tudta nélkül, elmentem vele szórakozni.

- Tehát, nemcsak - célzott hangsúllyal ejtette ki -, összeakadtatok, szórakoztatok is?

- Képzelheted, miként éreztem magam? Csak azok az előkelő helyek tetszettek, ahová elvitt, mert István hozzá képest csóró. De most már elég! Meguntam az erőltetett szellemességét, sima virágnyelves, törökös modorát, bárgyú mosolyát, amely mindig előnti az arcát, ha nincs mit válaszolnia. Nem szakítok miatta Istvánnal, mert ugye ti azt akarjátok, Igaz?

- Nem tehetek róla, lányom, ha Istvánra gondolok, azonnal az apjával azonosítom, s máris füst szagot érzek. Te nem érzed rajta, ezt a képzeletbeli, jelképes koromszagot?

- Előbb füstről beszéltél. Egyébként nem értelek, apu. Azelőtt nem voltál ennyire parlagi.

- Nézd, lányom! Anyád meg én eddig nem szóltunk bele az életedbe.

- Persze - gúnyolódott Merci -, mert ti mindig elfoglalt emberek voltatok, vagytok. Telefonon, és akkor is csak futó tanácsokkal neveltetek, mert ti mindig siettetek, siettek manapság is!

- Ez szemrehányás.

- Tényállás.

Az apja idegcsillapítón megnyomkodta ujjaival a homlokát. Egy ideig hallgatott, ezután folytatta:

- Továbbra sem szólok bele az életedbe, viszont néhány atyai tanácsot adok, ha beleegyezel.

- Ez a legkönnyebb. - Felsrófolt hangjának keze felemelésével is segített. - Tanácsot s pénzt adni, ahol van. Nálunk van, ezért ilyesmit bőven kaptam tőletek, eddig is.

- Miért csipkedsz? Ideges vagy?

- Bocsáss meg! - a heverőre dőlt, és lezseren elhevert.

- Iván diplomata. A Szovjetunióban tanult.

- Már a névadóján tudták a szülei, hogy ott tanul majd. A felső tízezer...! Bocsánat, én is odatarozom.

- Máris Barna István hatása alá kerültél. - Idegesen rángatta a vállát, ott folytatta, ahol ezt megelőzőn abbahagyta. Még a hangszíne sem változott meg. - Vele, illetve mellette világot láthatsz. Nyelveket tanulhatsz...

- Meg dögölhetnek..., bocsánat: kuksolhatnak évekig egy törökországi követségen. Járhatnak a férjével fogadásokra, ahol még egy jót nevetni sem lehet, csak mosolyogni, de azt is csak akkor, ha a protokolláris szabályok előírják, megengedik. Katonai puccsok, zavargások, merényletek miatt, még fürödni sem mehetnek le a tengerpartra. A jól őrzött diplomatanegyed: eszi, nem eszi, kész! Ez jelentené nekem Törökországot, ráadásul egy olyan férj oldalán, akit nemcsak nem szeretek, hanem unok is.

Miszlai Ákos hátracsapta a kezét, és, amint az irodájában szokta nehéz tárgyalások előtt, apró léptekkel rótt a szobát, mígnem, két-három forduló után, Merci éppen rá akart szólni, hirtelen megállt a lánya előtt, de még nem szólalt meg. Neheztelően csóváltgatta a fejét.

- Nem értelek - kezdte el később. - Magáért az ellenkezésért ellenkezel, vagy fel akarsz idegesíteni? Mert végül mindig belátod az igazunkat, és szót fogadsz. Remélem, most is így lesz! Egyetemre sem akartál jelentkezni, csak a balett, a jégtánc érdekelt. Hosszú-hosszú viták, kölcsönös idegesség után döntöttél javadra. Most se adj végleges választ. Feldúlt vagy s reszelős. A sok tanulás., meg a fene nagy szerelem!

- Apu, te voltál diplomata? - kérdezett közbe Merci provokálón.

- Nem - fanyalgott az apja, előre sejtve a választ.

- Nem voltál diplomata, és engem sem ismersz, mert igenis: nem ismertek. Sem anyu, sem te. Miért ajánlod nekem azt, amiről te magad semmit sem tudsz?

- Tudod, mit jelent bölcsnek lenni a kínaiak szerint? - Ujjait magyarázón a lánya elé emelte. - Az ember azt teszi, amit kell. Akkor teszi,

amikor kell. Mindent megtesz, amit kell. Úgy teszi, ahogyan kell. Mondtam, nem én találtam ki, nemrégén olvastam. Ha már nem vagy bölcös, mert nem vagy az, legalább eszednél legyél! Törökországban csak két évig, ha lennétek. Ivánt utána tovább akkreditálják Franciaországba, vagy máshová.

- Ivánnal, nyugatra? Na ne! Csehekhez vagy Jugóba - nevetett epésen Merci.

- Ivánt csak nyugati országokba deklarálják.

- Ilyen szlávos névvel? Mert a diplomatáknál a név is számít. Egyébként minden évben kiutazunk valahová, nem beszélve arról, hogy egész Európát összejártam versenyzőként és turistaként.

- Már nem versenyezel. Turistaként pedig csak néhány napra, évenként egyszer utazhatsz ki, amíg vele éveig kint tartózkodhatsz.

- Hiszen éppen az a baj, hogy vele.

- Na ne! Iván csinos, magas, művelt, ezek mellett, több nyelven beszélő diplomata. Összekötetései vannak. Benyomhat a külügybe, s kineveztet műszaki attasénak.

Merci, most először torpant meg. Egyöntetűen szerette Istvánt, viszont a családja! A részeges apja, egyenesen visszataszította, az anyját össze sem lehet hasonlítani az ő művelt, diplomás anyjával... Két láthatatlan kar nyúlt feléje: a szerelemé és a fényes karrieré. Ez sóvány, amaz húsos. Mégis csak néhány pillanatig tartott a megingása.

- Apu! - vált újra magabiztossá. - Én szeretem Istvánt. Sok fiúm volt, persze ezt ti nem tudjátok, mint azt sem, hogy István hónapokig feljárt hozzám. Ide, ebbe a szobába. - A heverőjére paskolt. - Itt szerelmeskedtünk. Néha fél napokig, olykor éjjelre is itt rekedt. A sok fiúm közül, kitartottam-e eggyel is ennyi ideig? Nem. Vele egy egész életet leélnék. A családja ellenére is szívesen a felesége lennék.

Az apja egy ideig a nyakát vonogatta.

- Nagyon meglepett, amiket összehordtál, főleg az, hogy István idejárt. - Felhúzta a szemöldökét. A fejét törte, végül a magatehetetlen emberek lemondásával bámulta a lányát. Hangja mélyről és sóhajszerűn szakadt fel a melléből. - Más a szerelem és más a házasság. A szerelem ajtó, amelyen beléphetünk a hálószobába... Az, hogy ti már régen beléptetek oda, más lapra tartozik. A házasság is ajtó, csak-

hogy azon nincs kilincs, ezért csak feltörni lehet. A ti házasságotok Istvánnal, előbb-utóbb, ha másért nem, az apja viselkedése miatt zátonyra fut, lányom! És ott vannak az anyagiak is!

- Anyagiak, a mai világban? Két mérnök embernél?
- Például, hol laknátok? Mert nálunk nem. Istvánéknál?
- Erről még nem beszélgettünk - szeppent meg Merci.

- Tételezzük fel, hogy náluk lenne hely. Az apjával, a koszos, a büzös, a részeges kéményseprővel? Te? Még egyet, lányom! Istvánnak menyasszonya volt. Egressi Pálmának hívják. Miattad, hagyta ott. A szülei a szomszédjukban laknak. Haragban a szomszédokkal? Törökátok. Szemedre hánynák, hogy elvetted a lányuktól Istvánt. Pokol lenne az életed. - Merci felfortyant, az apja azonban letorkolta. - Ne kérdezd, honnét tudom. Tudom, és kész! Azt se fogd rám, hogy haragszom Istvánra, mert az apja nyilvános helyen sértegetett. Nem tehet róla. Ő éppen olyan áldozat, mint én. Bár, az alma nem esik messze a fájától. Régi mondás, de igaz. - Legyintett. - Jó, ne firtassuk! Menjünk tovább az előbbi síkon. Nézz szét a szobádban, a házukban és a parkunkban s képzelj melléje egy sötét albrételet. Beállni a sorba a lakásigénylők közé. Várni, várni, évekig csak várni?

- A római-parti nyaralótok téliesített...

- Anyád orvos. Emberéletek függnék tőle, ezért sokat kell pihennie. Nagyon szereti azt a helyet. Télen is gyakran kijár oda.

- Igenis, az apja miatt haragsztok rá - hisztériázott váratlanul Merci. - Meg, ugye ők egyszerű emberek. Kis lakás, szerény körülmények. És ott van a részeges apja is! Csakhogy én nem az apjához megyek feleségül. Se ti, se ők, és kész! Ivánkád meg nem érdekel. Megpróbáltam miattatok. Elég volt! Vége! Ne kínozz tovább!

A szekrényéhez ugrott. Elővette a válltáskáját, majd úgy, amint volt az ajtóhoz futott.

- Hová mész?

- Mit tudom én! Talán a diszkóba, talán István karjai közé... Ivánhoz semmiként. Magam elől, meg előletek menekülök el, apu! Mert mind igaz, amit elmondtál, de mit csináljak, ha egyszer szeretem Istvánt?

- És a tanulás?

- Ilyen lelkiállapotban nem tudok tanulni.

Tovább futott. Az apja utána lépett s elkapta a karját. Merci ekkor már az ajtóban állt.

- Kislányom! Semmit sem kérek tőled, csak azt, hogy gondolkozzál, ne hamarkodj el semmit!

Merci idegesen kiszabadította magát az apja kezéből, és magából kikelten válaszolt:

- Elegem van mind a kettőtökből. Belőled és anyuból is!

Az apja nem vette át a modorát. Továbbra is nyugodt maradt.

- Ha elgondolkozol az általam elmondottakon, mert ez az anyád véleménye is, másként beszélsz! A szerelem olyan, mint a távvezérlésű szerkezet. Irányítható. Jön, de el is múlik. Nem először vagy szerelmes. Ebet szőrével. Istvánért Ivánt!

- Soha! - olyan nézéssel lesett az apjára, hogy az egy késdőfessel felért. Ezután kirohant, úgy becsapta az ajtót, hogy még a fal is megremegett.

Miszlai Ákos a bajusza alatt nevetve nézett utána: Adod te lejjebb is! Iván lesz a férjed, és kész!

* * *

Hiába alakult úgy, ahogy. Az emlékezetes botrányt követően, bár ez csak hetek múlva dugta ki fejét a sors kiszámíthatatlan burkából, valami észrevétlenül a fiatalok közé furakodott. Még nem esett az eső, csak a fellegek tornyosultak egyre vézsesebben a fejük fölött, lassan beborítva mindent... Ugyanúgy találkoztak, amint azelőtt. István, majdnem mindennap feljárt a lányhoz, ahol órákig szerelmeskedtek, mégis láthatatlan árnyék férkőzött közójük, amelyből István, egyelőre csak annyit érzett, hogy Merci napról napra kiszámíthatatlanabbá vált. Egyszerű női szeszély - könyvelte el, dehogy régen több annál, arra csak a napokban döbbsent rá.

A lány a megbeszélte cukrászdában várta. A vele szemben levő asztalnál, ugyancsak magányos férfi ücsörgött. István a bejáratnál nagy üvegajtón át fedezte fel, hogy szemeznek, egymásra lesnek, s somolyognak. Gyanúja, noha meglehetősen alaposnak tűnt, gyorsan eloszlott. Merci ugyanis, félre nem érhető ujjongással fogadta. Mindene

izgett-mozgott, remegett, mint a felajzott párját fogadó verébnek. István jól ismerte ezeket a finom rezgésnyi mozdulatokat. Akkor tette ezt, ha örült.

Leült, kávérendelet, közvetlenül ezután Mercihez fordult:

- Ismered azt a férfit? - szemével, alig észrevehetőn, a szembeni asztal felé bökött.

- Miről gondolsz?

- Szemeztetek.

Merci elpirult. István most látta először ennyire vörösnek.

- Igen. - Olyan mozdulatot csinált, egyszerre a fejével s a vállával, mintha el akarná bagatellizálni. - Diplomata. Apu egyik munkatársának a fia. Lendvai Iván. Köszönt, én fogadtam.

Közben megkapták a kért kávéjukat. Merci, mialatt a felszolgálónő lerakta az asztalra, elhallgatott.

- Szemeztünk volna? Lehet. Hadd legyen neki is egy jó napja! - Szavai szaggatottan repesnek, korántsem annyira zsírosan, mint máskor. Kezét István karjára rakta, hosszan kutatta az arcát. - Féltékeny vagy?

- Nem... igen. Hány, de hány lányra ránéztem már! - derűt erőltetett az arcára. Merci ugyanúgy tett, mialatt felnevetett.

- Te meg a szemezés! Ha nem csimpaszkodom rád, sohasem kezdesz ki velem.

- Gyerekkoromtól gátlásos vagyok. Hiába akarom nem tudom levetkőzni, vagy legyűzni... Mindegy.

- Apukád miatt van?

- Is. Egyébként apa, az után a csúnya botrány után elköltözött otthonról.

- Nem mondtad.

István nem válaszolt. A kávéivás megszokott rejtjelmeibe burkolódzott, ám fél szemét eközben sem vette le a lányról. Újra felfedezte, hogy Merci súlyos pillantásokat vet Lendvai Ivánra. Arcán ilyenkor - akár a férfira sem kellett volna néznie, mintegy gondolatai titkos rekeszeiben fénylő öröm örvénylésének árnyaként, - halvány, alig észrevehető rezzenés suhant át.

Merci lerakta a kávéscsészéjét, és ismét Istvánra figyelt.

- Idefelé jövet, majdnem karamboloztam.

- Hátborzongatón hajtasz.

Merci felrántotta a vállát. Mozdulatai, mint az utóbbi napokban annyi más, távolról sem tűntek eredetinek.

- Olvastam, Magyarországon, balesetből származón százmillió forint kár keletkezik. Tízszer... Tízszer? Miket beszéltek! - Ez is erős zavartságát bizonyította. - Tízezer ember sérül meg, több ezren meghalnak. Motorozol, ezért nem tudhatod előre, hogy jövőre nem leszel-e te is statisztikai adat.

- A mély, örvénylő víz felett veszélyesebb evezni, mint a csendes Balatonon, holott ez is víz, az is víz...

- Ha én nem is megyek neki valakinek, azért más vígan nekem hajthat.

- A rizikó ezzel a logikával egy-egy, amíg ha óvatosan hajtasz, ket-tő az egyhez. Miért hajtasz annyira gyorsan?

Merci nem válaszolt.

István, minél tovább nézte a lányt, annál jobban felengedett. Szíve ellágyult, vonásai átmelegedtek. A mindennapi szeretkezéseikre gondolt, amikor a lány meztelenül viháncolt a karjaiban, s máris megemelkedett a melle: micsoda nő! Nem is nő olyankor, hanem csupa tűz. Égeti, ezért őt is fürgébb mozgásra készíti, amely során a lány ringása, egyszer a világ legnemesebb ménjévé, máskor vad musztánggá vált át. Az ágy végtelen mezővé válik, ő lovas, akit ez a musztáng minduntalan le akar dobni magáról, egyben az is ő, aki alig engedi leszállni.

És azok a tánclajtések, miközben vetkőzik, egyenként dobálja le és szét a ruha darabjait, de olykor öltözködése közben is sasszézik?

Merci az ujjait nézte. István váratlanul a homlokára csapott.

- Megvettem a gyűrűket. Cérnavékonyak, amelyet megrendeltél. - A lány közbe akart szólni, mire ő felemelte a hangját. - Megadom magamat. Most ez a divat, viszont, ha összeházasodunk sokkal vatagabbat is kapsz!

- Mikor lesz az még! - sóhajtott fel súlytalanul, cseppet sem kifejezőn a lány.

- Kifejezetten rajtad múlik.

- Annyiszor megbeszéltük - hangja újra elszíntelenedett. Úgy könnyörgött, mint a kielégült nő: hagyj..., elfáradtam!

Titokban újabb pillantást vetett Lendvai Ivánra. Arcán ismét megjelent az a belső örömdús árnyék, amelyet István már az előbb felfedezett. Mozgása izgatottá vált, már-már idegessé, mintha István egyenesen a terhére lenne.

A társa, aki mindezt észlelte összeharapta a szája szélét. Egy ideig hallgatott, azután Mercire szólott:

- Miért szemezel? Mert még mindig szemezel. Velem is így kezdted, vagy már elfelejtetted? Még ha egyedül lennél! S én?

Merci felrántotta a vállát, és ezentúl csak azért is, dacolva a társával, s mindenkivel Ivánra bámult, mintha kifejezetten lázongna az előbbi, számonkérés ellen. Ezentúl egyáltalán nem leplezte a szemezését, sőt kifejezetten hivalkodott vele. Orrcimpái kitágultak, mint a tüzes kancáé. Szája széle meg-megvonaglott, s az előbbi árnyék színt váltott, nyílt mosolya, enyhe pírt öltött.

István elkapta a kezét, és gyengéden az asztalhoz veregette..

- Merci, én azt hiszem... nagyon régen töröm a fejem ezen: mi nem illünk egymáshoz.

Nem akarta folytatni. Gondolatai csatát veszítetten háborogtak a fejében. Fel akart állni, hogy otthagyja, ám néhány pillanatnyi habozás után, mégis tovább lázongott.

- Kiszámíthatatlan vagy. Lám, most is, azt hittem minden rendben van, s te, egészen váratlanul beleköpsz a tálba. Kacér vagy, s meg gondolatlan. Veled szemben én, koromhoz mérten túl komoly... Ott volt az a botrány is. A szüleid sohasem bocsátják meg, és te is... - Merci, hogy elhallgattassa, megszorította a kezét, István ennek ellenére tovább fújta a maga nótáját:

- Igenis, azóta változtál meg. Ne tagadd!

Merci István szájára tapasztotta a tenyerét.

- Kis csacsi, ez csak egy kis tűszúrás volt...

- Tűszúrásnak nevezed a mérges nyilat?

- Félreértettél, én nem beléd szúrtam ezt a tűt. Belé! - A diplomata felé bökött a fejével.

- Nem értelek.

- Apu, meg az ő apja munkatársak - habozott, mintha a fejét törné, hogy mondja-e vagy sem. Végül tovább vallott.

- Össze akarnak boronálni bennünket.

Élesen szembenézett Istvánnal. Tekintete kialvó tűzként parázslott, melegség is csak annyi maradt benne, mint parázs kiszedése után a cserépkályhában.

- Nem érzed, hogy csak téged szeretlek? Őt csak húzom! Jól feltrenkelem, és nincs tovább! Nekem apám közlése után, külön élvezetet jelent ez. Követett egészen idáig. Itt mégis úgy tett, mintha véletlenül akadtunk volna össze. Rádöbbsentem a kis beképzelt majmot, mert látom, magától nem jön rá, hogy most itthon, és nem Törökországban van.

- Tehát, nemcsak azt tudod, hogy diplomata, azt is, hol szolgál?

Merci nem figyelte rá. Újra Lendvai Ivánra lesett, mire István keményen rászólt:

- Vagy velem foglakozol, vagy velem! Ha velem, ne nézz oda többé! Ha velem, ülj át hozzám!

- Te mondtad! - vágta rá szinte kapásból.

Felrántotta a vállát, és István legnagyobb megdöbbenésére máris indult. Két lépés után azonban, váratlanul visszafordult. István azt hitte, csak viccel. Elneveti magát, és visszaül a helyére. Ám Merci csak a válltáskájáért lépett vissza, amelyet előzőn a székkarjára akasztott. Felvette, szíját lezseren a vállára dobta, és tovább ment, egyenesen a férfi: Lendvai Iván asztalához. Lehajolt. Valamit a fölébe sűgött, és megcsókolta.

Istvánt mintha leforrázták volna: Megcsókolta, mint őt annak idején, meg ki tudja, hányat előtte? Az ő lemeze is lejárt, most újat rakott fel az állandóan mocskos lemezjátszójára? Szíve, mint virágos rét feletti nyári égen a felhő, amely mindent beárnyékol elhidegült, agya elborult. Nézése megkeményedett, és elszánttá változott. Először arra gondolt, hogy odamegy, és megfojtja, később, ha nehezen is, csak felülkerekedett a józan esze a lelkében dúló háborúján. Felállt, egy ötvenest dobott az asztalra, majd anélkül, hogy visszanézett volna, lábai egyenesen, határozott léptekkel kivitték a helyiségből.

Újabb két hét telt el. Istvánnak már csak a diplomaterve maradt hátra ahhoz, hogy végre mérnökké avassák.

Mostanában ezen a diplomaterven dolgozott.

Merci pálfordulása után, még találkozott vele néhányszor, habár már nem várta többé az egyetemük kapujában, viszont a menzán mindig úgy intézte, hogy összeakadjanak. Rendszerint a szomszéd asztalnál ebédelt, és szokása szerint kihívón szemezett vele. István, sokat törte a fejét, de semmit sem okoskodhatott ki az események váratlan fordulatának mértékéből. Merci az ilyen szemezések alatt valószínűleg égett. Mindene ordított a lényéből kisugárzó szerelmétől. Ő mindannyiszor megcsóválta a fejét: Miért tette? Ki valójában az a férfi? Miért nem szólt róla, holott előtte mindenkiről beszámolt. Legalábbis hitte ő. Tudott az apja elementáris terveiről, valamennyi nagyszabású építkezéséről, az anyja klinikai kutatásairól. Mindenről. És mennyire felszabadultan, aggodalommentesen: vadul, s hévvel ölelgette őt, mialatt újra meg újra végigjászották a testi kielégülés mind a hét felvonását, és belefelladtak a mindent megsemmisítő szelem viharosan tajtékozó tengerébe...

Merci, az egyik ilyen alkalommal, nemcsak szemezett vele a menzán, úgy intézte, hogy egyedül maradjanak az asztalnál. Egy szelet kenyeret vett a kezébe. Kibelezte, összegyúrta, betűket formált, azokat az asztalra rakta. Ezután papírt vett elő, ráírt valamit, és melléje helyezte.

Felállt, mire Istvánt megint előntötte a mélységes csodálkozás. Mozdulata, nem egyszerű emberi mozgás, hanem szépen ívelő kecses madárrebbenés.

Feléje fordult, és az asztalra mutatott: nézd meg! Azzal tovább siklott a levegőben, mert Merci alatt, úgy tűnt nincsen föld, ezért nincs min járnia. Siklania kell, mint a madárnak.

István kézbe vette a tálcáját, és átült Merci előbbi helyére: „Szeretlek.” - ezt a szót rakta ki a kenyérbélből gyúrt betűkből. Azon a bizonyos kis papírcsíkokján pedig ez állt: A diplomata közeli rokonom. Csak húzlak vele! Vedd már magad észre! Viszont egyelőre ne találkozzunk! Nyugalomra van szükségem! Tanulok, és egyébként is: van ez így néha!

István, mégsem ujjongott fel. Több mint két hónapja jártak együtt. A lehető legszorosabb viszony alakult ki közöttük. A lány ez alatt mindent elmondott magáról és környezetéről. Élete legapróbb mozanatait is elmesélte: hol nyaralt gyerekkorában, kivel barátkozott... és egyenként bemutatta a rokonait is... Amilyen nagyravágyó, miért éppen a diplomátát hagyta volna ki? Nem, Merci az utolsó fillérig kimerítette azt a hitelkeretet, amelyet mélységes szerelme előlegezett neki. Ha mégis igaz lenne, amit leírt - olyan kapcsolat után, amilyen az övék volt - éppen ebédelés közben kellett közölnie ezt? Ezelőtt az a titokzatos, a most hirtelen feltűnt diplomata nem létezett Merci zűrzavaros életében? Ha valójában pihenni vagy tanulni akar, szól, ő megértően visszavonul, és két hétig, netán egy hónapig nem találkoznak. Teljesen érhető, mással is megesett már.

Nem, itt nincs rendben valami! - gondolta.

Letörtén, vegyes érzelmekkel teli fejjel állt fel az asztaltól, vitte vissza a tálcáját, s utazott haza.

- Ebédeltél? - fogadta otthon az anyja, nyomban a köszönése után.

István rábólintott.

- Krémest sütöttem. A konyhaasztalon van.

István szeme felcsillant, ugyanis az összes sütemények közül a házi krémest szerette a legjobban. Már is futott a konyhába.

- Mostanában nagyon levert vagy, és nem is maradozol ki. Mi történt veletek? - kiabálta utána az anyja.

Amióta az apja elment, otthon meglehetősen nyomott légkör uralkodott. Ezzel szemben István és az anyja kapcsolata a réginél is feloldottabbá, bensőségesebbé vált. István a legféltebb gondolatait, érzéseit is feltárta az anyja előtt.

Most is, két krémessel a tányérján tért vissza a szobába, ahol falatozása közben mindent elmesélt az anyjának.

- Én bizony felkeresném - latolgatta az anyja a fejét törve, a fia elbeszélése után. - Nyíltan, őszintén beszélnek vele! A gyűrűt odaadtad neki?

- Nem. - Maga elé nézett, és mint, aki nem most, sokkal régebben döntött, megcsóválta a fejét. - Nézd anya! - Abbahagyta az evést. Tányérját az asztalra rakta. - Ezt a kapcsolatot, kezdettől fogva halál-

ra ítélték. - Az anyja közbe akart szólni, mire ő elhárítón felemelte a kezét. - Tudom, mit akarsz mondani: Egressi Pálma! Gyerekkori barátom volt, nem több. Magától alakult ki, úgy, amint történt. Nem én akartam, legalábbis nem tudatosan akartam. Mindenki elítél. Te, Pálma szülei és a többi szomszéd, mert eddig jó volt, most, miután mérnök leszek, már nem derogál. Felfelé török, vetik a szememre. Nem igaz! Én továbbra is ugyanaz vagyok, maradok, aki voltam. Tudom, hová tartozok. - Sóhajtott. - Nagyon bánt, rettentően sajnálom Pálmát, de nem tehetek róla! Miért rontsam el az életét? Pálma egyszerűen a barátom volt, ezt a lányt viszont szerettem is. Viharként tört be az életembe, úgy látszik, úgy is múlik el. Hirtelen, de nem nyomtalanul.

Az anyja még mindig erősen törte a fejét, mialatt válaszolt.

- Szerintem Merci elkényeztetett, szeszélyes, mint azok, akik tálcán kapnak meg mindent az élettől. És ne feledd: azok után, amiket apád részegen a fejükhöz vert, az a sok sértés, miegymás... Szóval, a szülei nem fogadnak tárt karokkal. Sőt...

Nem folytathatta, mert kopogtattak. István rossz szögben állt, amíg az anyja szemben tartózkodott az ajtóval, ezért ő vette észre előbb, hogy a férje nyitott ajtót. Az arca felderült. Szeme csillogott, előbb a felsőteste indult el, ezután megmozdultak a lábai is.

- Jani! - rebegette futása közben.

Barna János kezei lógtak, fejét mélyen lehajtotta.

- Magda! - csuklott el a hangja felesége láttán.

Átkarolták egymást, és mind a ketten sírtak.

István zavartan tolta odébb a tányérját, ujjait a szalvétájába törölgette, és elbámultan nézte az elébe táruuló, megható látványt: A történetek ellenére is szeretik egymást. Huszonöt éve élnek együtt. Hogyan, milyen körülmények között élnek együtt, mégis még mindig szeretik egymást!

Ellágyulása közben olyan húrok pendültek meg a szívében, amelyet azelőtt nem észlelt.

- Előbb is visszajöhettél volna! - házsártoskodott az anyja, miután elengedte a férjét.

- Nem hívtál.

- A te házad, benne a fiad és a feleséged. És nem is mi küldtünk el.
 - Amint látom, István is itthon van - fedezte fel a fiát. - Szervusz, fiam! - Megcsókolták egymást. - Sikerültek a vizsgáid? Vagy még nem végeztél?

- Mindenem túl vagyok. Ha a diplomamunkám is bevág: summa cum laude végzek.

- Vörösdiplomával? Gratulálok! - a hátára vert.

- Ne igyunk előre a medve bőrére!

- Merci?

István arcán levert mosoly bujkált. Összenézett az anyjával, felváltva rángatta a száját és a vállát.

- Ja vagy úgy! Alma.

- Krémest sütöttem - terelte a férje figyelmét másra a felesége. - Egészen friss, éppen csak lehűlt. - Az kivett egyet. - Ezek után, remélem, elmész elvonóra? - faggatta a felesége, miután a férje enni kezdett.

Az a fejével jelezte, hogy nem. Nyugodtan megette a krémését, ezután mélyen a felesége szemébe fúrta a tekintetét.

- Gyógyszer nélkül, saját akaratomból, teljesen magamra hagyatkozva szeretnék meggyógyulni Magda.

- Meggyógyulni? - képedt el a felesége.

- Rengegeteg gondolkoztam ezen. Igen, én beteg vagyok.

- Magadtól! Menni fog?

- Mindenáron be szeretném bizonyítani a családom és mindenki előtt, hogy nem hagyott el az akaraterőm. Saját akaratomból, és nem mankókkal állok talpra. Piszkosan viselkedtem, bocsássatok meg!

Szavait megdöbbsent csend fogadta.

- Ezt még el kellett mondanom nektek. Nem iszok, azaz egyszer még búcsúzásként berúgok, és vége! - Eltolta maga elől a tányérját, és felállt. - Hát hazajöttem. - Fejét lehajtotta. Még mást is mond, ha a felesége közbe nem szól.

- A holmidat mikor hozod haza?

- Kint hagytam az előszobában.

- Behozom! - ugrott fel István, aki az ajtóban, majdnem összeütközött a szomszédasszonnyal.

- Telefonüzenetet hozok neked. - Barnáék harmadik szomszédja postás volt. Mint ilyenhez, egyedül hozzájuk vezették be az utcában a telefont, háztetőkön át, kilométernyi távolságból. Igen ritkaságnak számított akkoriban a telefon. - Péter üzent, hogy okvetlenül keresd fel! - Mindig odatelefonált. Üzenetét a szomszédék készségesen átadták.

- Köszönöm szépen, Anna néni!

István, sietve behozta a bőrdöböt és a harmonikát. A szomszédaszony azonnal felfogva a történeteket, anélkül, hogy beljebb lépett volna diszkréten, otthagya őket.

István a szobájába futott.

- Átöltözködöm, és megyek! - szólt vissza a szüleinek. - Ti beszélgetsetek! Biztosan lesz miről. Több mint két hete nem vettem részt edzésen, oda is elszaladok.

Motorral ment, azért öltözött át.

Előbb a pályára hajtott..., onnan, jó kétórai edzés után Péterhez motorozott. Legnagyobb meglepetésére nem találta otthon. A kulcslyukba dugva picinyke levélre lelt. Nyilvánvalón neki szólt, ezért kivette.

„Sokáig vártalak. Eközben telefonáltak. Elmentem. Halaszthatatlan! Ne haragudj! Péter.”

Zsebébe gyűrte a levélkét, és megfordult. Kissé fáradt volt, ezért szokásától eltérően, nem ugrálva, lassan lépdelt le a lépcsőkön.

A kapualjban, miközben a motorját tolta kifelé, majdnem Egressi Pálmába ütközött.

- Te? - Pálma a melléhez kapott. Arca megnyúlt, kitágult pupillái Istvánra meredtek.

- Péternél jártam - válaszolta később -, de nincs otthon. Veled, mi van? Jól vagy?

- Én is odamegyek - hangja, nézése kihívó, már-már szemtelenül pimasz volt.

Istvánt kissé mellbe csapta ez a szokatlan viselkedése. Motorja útban állt, félretolta. Utána semmibe véve a lány előbbi hangnemét, mosolyt erőltetve az arcára, szembefordult Pálmával.

- Hogy érzed magad az új otthonodban?

A lány nem válaszolt.

- ...mert hallom, elköltöztél a nagyszüleidhez.

A levegő feszültséggel telt meg. Főleg Pálma viselkedett idegesen. A körmét rágta, és mélyen hallgatott.

- Mondj valamit magadról Pálma!

- Nem érdekes... Te..., otthon?

- Apa hazaköltözött, és megígérte, hogy nem iszik többé. Óriási az öröm.

- Remélem, be is tartja. Másként? - most először érződött igazi érdeklődés a hangsúlyában.

- Áll a balhé.

Pálma szemmel láthatóan megütközött. Arca meg-megrándult, miközben, két, nagy szemgolyóit Istvánba fúrva, fejét kissé hátrarántva kíváncsian bámulta. Ilyen szavakat, hogy balhé, István azelőtt még csak véletlenül sem használt.

A fiatalember a motorkerékpár gumiját rugdalta egy ideig.

- Gyere, megiszunk egy kávé! - fordult később, váratlanul Pálmához.

- Sietek - elhárítón odébb lépett a faltól.

- Péter nincs otthon. Levelet hagyott nekem a kulcslyukban.

- Kulcsom van a lakáshoz. - István arcán kissé fanyar mosoly suhant át, szemében kaján szikra lobbant. - Miért ütköztél meg? Azt hitted, hogy még mindig téged gyászolok? - Hangja csípett. István önkéntelenül hátrább húzódott.

- Szóval viszonyotok van?

- És, ha az lenne? Vele vagy mással, nem mindegy?

- Igazad van. Semmi közöm hozzá. Remélem nem haragszol, amiért érdeklődtem? Gyerekkorunktól ismerjük egymást... - zavarában a szája szélét harapdálta, és a motorját bámulta.

- Mi nemcsak pajtások voltunk, István! Ha a szerelem mulandó is, a szeretet...

- A szeretet csak ideál, Pálma - vágott közbe István. - Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Elegem van belőle!

- A szeretet nem ismeri azt a három szót: elég, mennyi, nehéz, úgy amint én sem ismertem annak idején.

A beszélgetés sikamlós pályára tévedt. Valamiként ki kellett evicélniük onnét.

- Nem iszunk meg mégis... - próbálkozott István a lány arcát bámulva, ám gyorsan elharapta a folytatást. - Legalább sétáljunk, olyan jól esne beszélgetnem veled.

Pálma, mialatt válaszolt a szoknyáját igazgatta, mintha ki akarná simogatni a nem létező ráncokat.

- Kitakarítok, meglocsolom a növényeket... Utána időre szabott programom van. Meg, mondd, miről beszélgethetnénk már mi?

- Tényleg, te takarítasz Péternél? - hebegett zavartan.

- És, ha nemcsak takarítanék?

István úgy érezte, hogy arcul verték. A szeme láttára csalták meg, mert ha az ő szerelme sosem gyulladt is lángra, Pálmáé - hitte szentül - egy életen át lobog érte. Íme, most mást hall! Rövid, belső vádaskodása után, láthatatlan énjének második személye azonnal a lány védelmére kelt: önző volt. Neki szabad, Pálma viszont maradjon hűséges hozzá? Gyászoljon, amíg ő mással vigad? Ettől függetlenül - bár Péter említette ugyan, hogy szereti Pálmát -, most mégis összetörték kissé ezek a szavak, főleg a kihegyezett hangsúlya, amint mondta.

Megfordult, kiakasztotta a motor támasztókarját, és tolni kezdte, mert csinálnia kellett valamit, ha nem teszi, felordít.

Nagyon nagyot csalódott Pálmában: Csak ennyit ért az az egetverő, annyiszor hangoztatott szerelme? Ő nem felejt el ennyire gyorsan, s egykönnyen Mercit, az biztos!

A kapuból visszanezett. Pálmát sehol sem látta már, csak a lépteinek koppanásait hallotta, amint felfelé szaladt a lépcsőkön.

* * *

Barna István az utolsó rajzán dolgozott. A diplomatervéhez csatolja majd. A logarlécén számolt, amikor az anyja benyitott.

- Nem akartalak megzavarni. Apád... - szavai elhalkultak, és erősen bánatos ízüvé váltak. Szinte mentegetődzve folytatta: - látod, már megint részeg. Most telefonáltak.

- Ez az én sorsom.

- A mi közös sorsunk, fiam!

- Mennyire ígérte, fogadkozott! - Utánozta: - Nem kell elvonó, gyógyszer! Mankó nélkül, saját akaratomból szokok le az italról! Ez lett belőle. Borsosékhoz telefonáltak?

- Anna nénéd szólt, az udvaron beszélgettünk.

- Hol van apa?

- A klubban.

- Átöltözöm, és máris indulok! - István eddig atlétatrikót meg rövidnadrágot viselt. Hosszú nadrágot húzott, és az ingébe bújt. Szandálját az előszobában tartotta, ezért ott is húzta fel a lábára. Az anyja végig követte. Mozgása ugyan összetört, kedélye valahogyan üdébbnek tűnt, mint máskor. Megszokta már, vagy a fia szép előmenetele öntött bele új hitet, hogy nemsokára mérnök lesz? Arca, szokás szerint sápadtan merengett. Inkább a fiát sajnálta, mint saját magát. Az eszébe sem jutott, hogy a férje előre megmondta: egyszer és utoljára berüg.

Sok mindent ígért, ki tarthatta számon?

István nagyon feldühösödött. Kapkodott. Minden egyes mozdulata azt kiabálta, hogy elég volt! Torkig van ezzel az élettel!

Ugyanilyen letört érzelmekkel tette meg az utat a klubig is.

Az apja az egyetlen csoport közepén állt, ingujjban, nyakában harmonika lógott.

- Fiúk! Az egyik basszusom felmondta a szolgálatot - repedezett borízún a hangja. - Én mégis eljátszok nektek egy kánkán számot, mert a jó zene nem mindig a hangszeren, ki tartja a kezében, azon múlik.

Játszani kezdett. Részegen is könnyedén kezelte a harmonikáját. Az elromlott basszust a szájával pótolta: brumm... mo, még fújt is, annyira úgyesen csinálta, hogy mindenkit megnevetetett.

István nem ment oda. Gondolta, megvárja, amíg az apja kifárad. Később mégis úgy döntött, hogy nem ácsorog ott tovább, hanem sétál. A sok rajzólástól egyébként is elgémberedtek a tagjai, kissé megmozgatja azokat.

Lábai önkéntelenül a Kossuth térre vitték. Mintha megbeszéltek volna, a járdán, közvetlenül a bejárat előtt, Merciekbe ütközött. Megszokott sleppje nélkül, egyedül a diplomatával, Lendvai Ivánnal. Az autójuk felé igyekeztek. István szerint hazafelé tarthattak. A kocsi a férfié lehetett, ugyanis nem a megszokott fehér Mercédesz volt, hanem vajsínű Opel. A lány, amikor felfedezte, semmivel sem törődve, hirtelen eléje futott. István megállt, és egy fának dőlt.

- Kire vársz? - érdeklődött, mihelyt a fához ért. István, maga sem tudta miért, szavai lejtéséből erős féltékenységet érzett kiloccsanni.

- Apámért jöttem. Részeg.

- Csodállak - csóválta meg együtt érzően a fejét.

- Kösz! - reszelt a hangja.

Némán lesték egymást. István később a diplomata felé bökött a fejével, aki közben diszkréten az autójához sétált, és beült.

- A közeli rokonod, igaz? Miért hazudtál?

- Honnan tudod, hogy nem az? - méltatlankodott mesterkéltén a lány.

- Ha a rokonod lenne, idejönne, és nem ülne be a kocsijába.

Merci lehorgasztotta a fejét. Annyira közel állt, hogy haja István melléhez ért. Úgy nézett ki, mintha róla mintázták volna meg a bűnbánat szobrát. A lábát nézte, amellyel a füvet rugdalta.

- Igazad van, hazudtam! - Dacosan kapta fel a fejét, mintha ezt fejezné ki vele: na és!

István erre, szokás szerint elzsibbadt. Ez a mintegy koreográfus által megtervezett mozdulat, amennyire mesterséges, ugyanannyira természetesen egyszerű volt! Arca, képen látta egyszer: fiát sirató Máriáé. Pedig Merci valójában nem sírt, a hangja mialatt beszélt, mégis zokogott.

- A vőlegényem. Nemsokára hozzámegyek feleségül. - Dudáltak. Merci összerezsent, mintha hipnotizálták volna, gyorsan visszaváltzott azzá, aki. - Ettől függetlenül csak téged, egyedül téged szeretlek. Vele semmi örömöm, miattad csak a szenvedésem, mert állandóan szenvedek - súgta ugyanolyan hangon, mint az előbb.

- Sáros vagy - húzta el fanyalogva a száját István. - Az arcod, a szíved..., még a hangod is ragacsos most.

Erősen szögletesen hátátfordított. El is indult, de nem jutott messzire, mert Merci utána futott. Elkapta hátulról a fejét, és átölelte.

- Mi nem lehetünk egymásé - súgta feldúltan, mialatt a fiatalember elé furakodott. Két kezével kapaszkodott az ingébe. - Egy rendszerben, mégis kétféleképpen élünk. Mi fent, ti lent. Igen, igen így igaz. Ne ráncold a homlokad! Tudom: nem a szüleink, hanem mi vagyunk a terítékem. Igaz, csak hogy én nem adom lejjebb. Ragaszkodom ahhoz, amiben felnőttem, s élek jelenleg is. Például, hol lagnánk? Pest-lőrincen, nálatok? Megbocsáss, én veled és anyukáddal ellentétben nem bírnám ki apádat, az én szüleim, pedig nem fogadnának be téged.

Megcsókolta.

István eltolta magától. Merci a legközelebbi fához támo lygott, és nekidőlt. Egyik kezével átölelte, másikkal paskolni kezdte a fa törzsét.

- Nem én akartam így, bocsáss meg! - zokogta közben hangosan.

Előttük hatalmas bokor terjengett, ami eltakarta a diplomata elől. Ám a lány szemléletes vajúdása nem sokáig tartott. Kissé lecsillapultan, szipogva mindenbe beletörődö tten s némi undorral törö lgette le a ruháját, amely több helyen poros lett, s kisimogatta a ráncokat is.

- Nem csókolsz meg? - fordult ezután Istvánhoz. Szeméből még mindig folytak a könnyek. Nem törölte le, csak elmaszato lta.

István valóságga l átödfte a tekintetével.

- Szóval, férjhez mész?

- Szeretlek, de sohasem lehetek a feleséged. Mindent átgondoltam. Neked is, nekem is jobb lesz így!

István ismét meg akart fordulni, Merci azonban megint elkapta, és visszahúzta.

- Ne kínozz! Értsél meg! Kérlek!

- Az előbb azt kérted, hogy csókoljalak meg. Nos, még a helyét is letörlöm, ahol az előbb megcsókoltál. - Végighúzta ingujját az arcán: - Így!

Merci teljesen összetörten hajtotta le a fejét.

- Utálatos vagy - súgta miközben csendesesen megfordult, és elindult az autójuk felé. Minden eshetőségre készen bandukolt, hogyha Ist-

ván, netán utána kiáltana azonnal visszafordulhasson. Ő azonban nem szólt, amiért is futásnak eredt.

Mintha üldöznék, úgy futott...

Mire István visszaért a klubba, az apja az asztalnál ült. Nem látott üres széket, ezért hogy az apja mellé ülhessen, hoznia kellett egyet hátulról.

Az apja csak akkor vette észre, amikor már leült.

- Fiam - ordított fel - a mérnök fiam!

István nem törődött a többiekkel, még arra sem emlékezett, hogy köszönt-e nekik vagy sem, azonnal az apjához fordult:

- Nincs nálam pénz. Rendeljen egy pohár bort!

Az apja nagy ívben hátrafordult, majdnem hanyatt esett a székével együtt.

- Annuska! - kiáltotta. - Két decit, tisztán! - Ezután kitörő örömmel, de erősen részeges darabossággal, összedörzsölgette a két kezét. - Végre! Egyszer megtisztelt a fiam! Koccint velem! - A mellére vert. Ha állna, biztosan hanyatt esne. - Velem, az édesapjával. - Körülforogatta a fejét. - A földön négymilliárd-száznegyvennégy milliárd ember él, mondják. Ha hiszitek, ha nem: most én vagyok a legboldogabb közöttük. - Suta mozdulattal ölelte át a fiát. - Fiam, kedves fiam, hát ezt is megértem!

István nagyon kellemetlenül érezte magát. Az apja részegsége, az a sok bámészkodó és a cigarettafüst, amely körülölelte... Szerencséjére hamar meghozták a bort. Az apja azonnal magasba emelte a poharát.

- Koccints velem! Egészségünkre!

Mintha összebeszéltek volna, mindannyian feléjük emelték a poharaikat.

Miután ittak, Barna János, megint kiabálni kezdett.

- Annuska, drága Annuska! Még egyet!

- Csak egy pohárról volt szó! - kapta el a kezét István.

- Fiam!

- ... Na jó, ezt még megisszuk, de többet nem! Hazamegyünk, mert nagyon sok dolgom van otthon. Be kell fejeznem a rajzomat, meg Pétert is fel szeretném keresni ma.

- Merci vagy ki?

István nem válaszolt. Amióta Mercivel találkozott egyfolytában, a szó szoros értelmében erős fájdalmat érzett, amely mindenét beborítón, az egész testét-lelkét árjárta. A bor, bízott benne majd feldobja, bár ő nem íhat sokat, mert a szesz gyógyszer, legalábbis az ő számára most az. A gyógyszerből pedig, nem lehet egyszerre sokat bevenni... Pálma eltűnt, Péteré lesz. A vártnál sokkal hamarabb megvigasztalódott. Mercit elviszi a diplomata. Úgy látszik a sors egy harmadik nőt szánt neki, ám neki, legalábbis sokáig nem kell senki. Ő nem olyan, mint Pálma! Hogy az élete kifejezetten csődbe jutott, mással is előfordult már. Thomas Alva Edison, például ötvenezer kísérletet végzett egy-egy találmányán. Valahányszor egy kísérlet nem sikerült, mindig örvendezve egyenesedett ki: Ma is eredményre jutottam! Ismét felfedeztem egy utat, ami nem járható.

Tehát nem a csőd lényeges. Az, hogy miként viseljük el.

Majdnem az asztalra csapott.

Egyre többen ülték körül őket. Odahúzták a széküket, s merőn leselkedtek. Javarészt öregek. Ez a „megtiszteltetés” az apjának szólt, mert nagyon szerették: nemcsak jó, több hangszeren játszó zenésznek, hanem kifejezetten elmésnek tartották. Főleg, ha ivott hallgatták előszeretettel.

István nem érezte magát jól közöttük. Szerencséjére a második pohár bort is gyorsan meghozták. Kihörpintette, felállt, és az apja hóna alá nyúlt.

- Induljunk, apa!

Az szó nélkül engedelmeskedett. Mozgása darabos és rogyadozó volt.

A terem közepén hirtelen megállt.

- Annuska - kiabált vissza -, a harmonikámat itt hagyom. Tedd el! - Ezután a többiekhez fordult.

- Szervusztok gyerekek, Kisztihand hölgyek!

Csak két öregasszony ücsörgött a férfiak között, ők integettek a legélénkebben. István nagyon elnehezült. Csak kint a levegő hozta némileg helyre. Nem részegedett le, viszont, ha még egy pohárral megiszik, a bor menthetetlenül „földhöz veri”.

Az apja megállás nélkül gagyogott.

Szóval Merci ugrott - megállt, és szembe fordult a fiával. - Jól jegyezd meg, fiam, most egy nagy lehetőséget szalasztottál el. No de hát, az élet elmulasztott lehetőségek tömkelege. Lottózok, előttem a szelvény. Bármelyik számot behúzhatnám a leendő ötöst vagy a nulla találatost. Éppen úgy lehettem volna kőműves vagy ács, tetőfedő, mert bármelyik szakma jobb, mint a kéményseprő...

Tovább mentek, de ő még mindig beszélt:

- Ha elfogadom ötvenkettőben a felkínált tanulási lehetőséget, ma gyárigazgató vagyok. Ötvenhatban lehettem volna pufajkás, ma gyárigazgató vagyok... Ja, ezt már mondtam. Ha disszidálok, ma kapitalista vagyok. Ha beiratkozok a zeneiskolába, ma művész vagyok... - Megint megállt. - Lehetőségek, ezernyi elmulasztott lehetőség. - Köpött, és tovább ment. - Egyrészt nem sajnálom, mert akkor ma kollaboráns vagyok, nem ilyen csóró kéményseprő s cserépkályhás mester, ami mégis ezerszer jobb, mert azt a sok hülye nyalizást én nem bírtam volna elviselni. Allergiás vagyok rájuk. A mi utcánkban senki sem volt függetlenített szb. titkár, csak én. Senki, de senki sem végzett annyi társadalmi munkát, mint én. A pártszervezetek székházai-ban, meg a tanácsnál az összes cserépkályhákat ingyen raktam..., többek között. És mi a látszata? A mi házunk a legkisebb. Mert, amíg én társadalmiztam, ők fusiztak. Némelyik embernek az a bűne, hogy hozzá sem akar férni a munkához. Másnak meg, hogy sohasem képes abbahagyni. Géppé változik, a munka rabjává válik. A pihenés, az önművelődés annyira fontos, mint autónak a tankolás. Ezzel, azt akarom mondani, hogy amíg én szemináriumokra, különböző tanfolyamokra jártam, ők jogosan a pofámba röhögtek. Elkeseredésemben ittam...

István akaratlan elnevette magát: tankolásban nálunk nincs hiány, ez jutott eszébe, mondta ki is. Az apja felfortyant: Megállt. Úgy hajlongott, mint a suhángfa a szélben, hol előre, hol hátra. Néha a lábai is megroggyantak. Ilyenkor néhány lépést előre botorkált, el is esett volna, ha István nem fogja erősen.

- Rendben van! - hagyta helyben. - Én is iszok. Bort iszok, vizet prédikálok, mint a jó pap. Viszont, kérdezd csak meg anyádat: haza adtam-e egyetlen fillérig a fizetésemet? Haza. A mellékkeresetemből

iszom. A cégemtől kapott fizetés, az új cserépkályhák rakásából, a régiék átrakásából, pucolásából adódó kereset a családé, s ne feledd: a zenével is sokat keresek, amiből el-elcsíptem egy keveset, meg itt is, ott is megkínáltak, kínálnak egy pohár borocskával. A lakodal-makban és a temetések után, ahol zenélünk, mindenhol innom kell. - Legyintett. - Most már ennek is vége! Ez volt, ma volt a hattyúda-lom, fiam! Megmondtam: még egyszer, ez most van, többé soha! Köpj szembe, ha valaha is részegen látsz!

A Kossuth Lajos utcánál jártak, s ő ki tudja hányadszor megállt, aminek István is örült, mivel az apja menés közben egyre jobban és többször ránehezedett. Erősen botladozott, tartania kellett, ez pedig, hamarosan kimerítette. Ilyenkor legalább kifújhatta magát.

- Sokat megígérte, és mi lett belőle? Semmi - jegyezte meg István mellékesen, miközben megtörölte a homlokát.

Az apja ünnepi pózt öltött. Érezhetően gyenge lábon állt. Istvánnak kellett elkapnia, ha nem teszi, ki tudja, hányadszor hanyatt esik, vi-szont az agya meglepően világosan működött.

- Heisenbert, fizikus és atomkutató, ha jól emlékszem, ejtem ki a nevét, ő mondta: a világ hasonló egy gyönyörű iránytű nélküli óceán-járóhoz. A komplikált gépezet kiválóan működik. Az utasok a fedél-zeten táncolnak, a konyhában sütnek-főznek. Mindenki jókedvű, minden nagyszerű. A gyönyörű s értékes hajó eközben tehetetlenül sodródik az óceánon, rövidnyi idő kérdése, mikor fut zátonyra, ütkö-zik jéghegynek vagy parti szirtnek. - Olyan nagyot legyintett, hogy majdnem elrántotta Istvánt is. - Én is, egy ilyen hajón ültem. Kíván-ságaim, szenvedélyeim, vágyaim sodortak tovább és tovább a tenge-ren. Életemnek nem volt értelme. Az iránytű tönkrement. Hiányzott a cél. Idő kérdése, mikor következik be a katasztrófa. De ennek vége! Megígértem anyádnak, amit pedig Barna János megígér, azt meg is tartja! Elhúzódott igaz, most azonban vége! Szegény anyád, nagyon jó asszony...

Sírni kezdett.

Taxi közeledett az úton, István leintette. Beleültek, és hazahajtottak...

Otthon Barna János bűnbánón simogatta meg a felesége arcát, aki a kapuban várta őket.

- Az utolsó volt, Magda. Nem kóborol tovább a hajó, mert megjavították az iránytűjét. Nem hiszed? Köpj szembe, ha még egyszer részegen látsz! A fiad előtt mondom - elkiáltotta magát -, hallod fiam? A hattyúdalom volt, ezt ünnepeltük meg ma. Magyar ember vagyok, a magyarok pedig, szeretik a vasárnapokat. Elbúcsúztattak, mint Szécsi bácsit. - Sírásra álló hangon folytatta: - A basszusom is bedöglött. Nincs harmonikám többé! A jó vadász is szegre akasztja a puskáját, ha megdöglik a kedvenc kutyája, nem? - Körülkaszált a kezével, ezután, ismét a fiához fordult: - Sohasem képzeld magad nagyinak, mert aki túl nagyinak képzelet magát, ugyanis ilyen a valóságban nincs, ott van Rákosi, mennyire nagyember volt. És mi lett a vége, egy nagy rakás szar..., az rendszeresen kicsi az irányításhoz. Te vezető ember leszel. Jól jegyezd meg! Apád részeg, igaz, de ne feledd: a részekek mindig igazat mondanak...

- Hagyjuk az atyai tanácsokat holnapra! - utasította vissza a fia.

A felesége is melléje lépett.

- Berúgtál, Jani. Feküdj le! - Lehajolt, hogy kifűzze a cipőjét.

- A hattyúdalom volt, Magda! Vége! Istenöccse vége!

A felesége felnézett rá.

- Szegény ember. Van, aki hisz még neked?

- Pedig most már igazán vége! Az utolsó tőltényemet is kilőttem. A basszus is bedöglött a harmonikámon. Vége! - Újra felsírt. - Milyen szerencse, hogy nem ütközött szirtnek a hajó. Képzeld el Magda, egy hajó a végtelen tengeren, iránytű nélkül...

- Miket beszél ez? - fordult Barnáné a fiához.

- Ne hallgass rá! - ütötte el az, közben elhatározta, hogy nem dolgozik tovább a rajzán, ehhez túl nehéznek érezte a fejét. Felszalad Péterhez, mert ehhez viszont az elfogyasztott négy deci bor után elég bátorságot adott. Amióta megtudta, hogy Péter és Pálma „összejárnak...,” még jobban elhidegültek egymástól. Most mégis ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy felkeresse, és kibeszélgessék magukat. Mert, igaz elhidegültek egymástól, de azért nem haragudtak.

- Péterhez mentem - csak ennyit mondott az anyjának, miközben otthagya őket...

Autóbusszal ment a Határ útig, onnét földalattival utazott tovább, ezért aránylag gyorsabban odaért, mintha a zsúfolt úton motorral érkezett volna. Mire felért az emeletre, teljesen kitisztult az agya. Se Merci, se Pálma, se az apja újabb részegsége nem bántotta, a hátsó gondolatai is elszálltak.

Az is közrejátszott ebben, hogy most, ez egyszer hitt az apjának.

Péter dolgozott. Megszokta, valahogyan mégis rácsodálkozott.

- Te mindig dolgozol? - ez volt az első szava a köszönése után.

- Kétszeres erővel, ugyanis ezt a képet nem megrendelésre festem. Ebben nemcsak az erőmet, hanem a tehetségemet is beleadtam, adom jelenleg is. Ha nem jó a szórend, fordítsd meg! Ez lesz az, ami megkülönbözteti majd a többi képetől. Kedvvel festem. Teljesen egyéni alkotás lesz.

- Vajon a te ízlésed azonos-e a társadalmi ízléssel? Mert ezen, nagyon sok múlik.

- Ha megrendelésre festem a képet, te szerinted a képben a társadalmi ízlés dominál? Nem. A képet ugyanis többnyire egy személy rendeli meg. Ha többen vannak, már vitatkoznak. Tehát a megrendelt képben két személy ízlése jut kifejezésre: azé, aki megrendelte, szerve, intézménye, a galéria..., vagy mit tudom én kinek a nevében -, meg az enyém, a művészé. Végeredményben kompromisszum: ez is, az is. Ez a kép - feléje bökött az ecsetjével -, csak én vagyok. Nem öszvér, ló. E kettő között pedig, ha nem is égbekiáltó a különbség, azért van. Vagy egyöntetűen jó, vagy megmásíthatatlanul rossz lesz.

István nem létező szakállát simogatva nézte a képet.

- Nem véletlenül beszéltem előbb társadalmi ízlésről. Sok festő, szobrász öncélú. Magának, esetleg néhány tucat kritikusként, ferde, már-már beteges ízlésű személynek alkot. A tömeg, általában ezerből kilencszázkilencvenkilenc elveti, neveti, vagy mondjuk finomabban, nem érti mit ábrázol.

Péter lerakta az ecsetjét. A fogashoz lépett, köpenyt cserélt, majd előremutatott.

- A szokásos hely, a zöldszoba megfelel? - István rábólintott, ő tovább beszélt: - Arról a témáról, amelyet megpendítettél, órákig vitatkozhatnánk, beszélgethetnénk a stílusokról, különféle irányzatokról,

a művész alkotási szabadságáról, az ízlés fogalmáról, ki irányítja, szabja meg a művészet fejlődését? A tömeg-e vagy a művész? E ket-tő mennyire hat egymásra, egyáltalán: mi az, hogy tömeg? Ezer, mil-lió vagy egy egész ország a maga sajátos intézményeivel? Hogy az ezer, a millió nem csak száz-e valójában? - Hirtelen széttárta a kezét.
- Italt?

- Semmit! Apa megint részeg. Már magától a szagától is undoro-dom, holott, amint érte mentem a klubba, én is ittam. Képzeld el: négy deci bort ittam, ami nálam egy egész évi adag.

Meglepetésre most Péter sem ivott. Leült, és az ujjaival játszott. István már akkor észrevette szokatlan zavarát, miután belépett. Vagy csak sejtette, ami most cáfolhatatlan valósággá vált?

- A múltkor üzentél: keresselek fel. Én eljöttem... - töprengően húzta a szót, mert még mindig Péter furcsa viselkedésén járt az esze.

- Ne haragudj! A Képzőművészeti Alaptól kerestek. Komoly meg-rendelést ugrasztok el, ha akkor nem megyek fel hozzájuk. Ezt pedig, most nem engedhetem meg magamnak. A szokásosnál is jobban kell a pénz.

- Szívesen adok kölcsön. Fizetésemet a takarékbán tartom. A tanu-lásom költségeit a szüleim fedezik.

- Nem! Köszönöm. - Dacosan felütötte a fejét, és élesen István szemébe fúrta a tekintetét. - Nősülök. Tudod, kit veszek el?

- Egressi Pálmát.

- Nyertél. Honnét tudod?

- A verebek ciripelik. Egyébként, amint tudod, Pálmához semmi közöm többé. Mit mondjak hát?

- Nem a tanácsodat kértem, főleg nem a te lemondó-nyilatkozato-dat. A barátom vagy. Mindegy, hogy mi történt köztetek, bejelentet-tem. A legjobb barátommal közöltem az elhatározásunkat.

Hirtelen felállt, majdnem ugrott.

- Tényleg nem iszol?

- Mondtam már, utálok a szeszt.

- Kóla, miegymás, sajnos nincs itthon. - Visszaült a helyére. Egy ideig az ujjaival játszott, ezután tovább beszélt:

- Gyerekkorunktól tervezzük, és ezt nagyon komolyan hittük is, ott leszünk egymás esküvőjén. Az egyik tanú te, illetve én leszek. Jót, igen jót mulatunk. A történetek után viszont... - Lehajtotta a fejét, és elhallgatott.

- Nemcsak visszas, egyenesen visszataszító lenne. Mikor esküdtük? - segítette ki, megértően István.

- Jövő héten, kedden. Csak ezt akartam közölni veled.

István úgy érezte magát, mintha fojtogatnák. Ha nem áll fel megfullad. Pálma gyerekkori társa, volt kedvese a másé lesz! Mégsem ő érte szakadt fel a sóhaja, nem is őt látta szemének belső tükrében, hanem Mercit és a diplomatát. Csókolóztak, mire ő akaratlanul öszszeborzadt.

- Elmegyek - fakadt ki végre. Borzongása szörnyű hidegrázással vedlett át. - Fázom. Az előbbi bortól-e vagy az edzésen fáztam át, nem tudom.

- Haragszol?

- Miért haragudnék? Csak... - nem folytatta, az egyik citromfát nézte.

- Csak! - sürgette Péter.

- Két szék közé estem. Alaposan leestem. Paff vagyok.

Péter is felállt. Homlokát ráncolgatva sétált.

- Szóval Merci is elhagyott.

- Ülünk a presszóban. Előtte semmi, sőt a legnagyobb szerelem. A szemben lévő asztalnál egy férfi ül, mire ő, se szó, se beszéd szemezni kezd vele. Nem... nem jól mondom! Már előtte is szemeztek. Én később érkeztem. Kintről, az üvegajtón át láttam meg. Merci azonban olyan kedvesen fogadott: hozzám bújt, szorongatott, s a többi, s a többi, hogy elfelejtettem. Mellettem is szemezett, ezért kérdőre vontam, mire ő egyszerűen átült hozzá... Napersze, nem ott találkoztak először. Rendszeresen együtt szórakoztak a hátam mögött.

Összeszorította a szája szélét és elhallgatott.

- Minden sértés nélkül: nagy kurva lehet a te Mercid. - Jelentőségteljes fintorral nézett Istvánra. - Emlékszel mit kiabáltunk gyermekkorunkban egymásra, ha összevesztünk? Kölcsönkenyér visszajár!

Te is ezt tetted Pálmával. Kihasználta, kiélted, nem is tudom milyen anyá lesz a történetek után? Például szülhet-e gyereket?

- Szemrehányást teszel? - Agya váratlanul elborult, ötletszerűen jutott eszébe ez a kegyetlen folytatás -, vagy netán használati utasítást akarsz kérni tőlem?

Péter, holott a dühtől minden porcikája remegett, csendesen közelebb, majdnem testközelbe lépett Istvánhoz.

- Előbb azt mondtad, el akarsz menni. Ha netán közben elfelejtetted volna, most felhívom rá a figyelmedet!

István szó nélkül megfordult, és az ajtó irányába indult. Olyan lépésekkel távozott, mintha az egész testét leforrázták volna.

Ennyire az apjára ütött volna? Alig ivott s máris kifordult a bőréből! Emellett úgy érezte magát, mint aki mindenét elvesztette: Pálma után Mercit. Őt a legjobb barátja követte a veszesség listáján.

Fájdalma tehát háromszoros.

Bánata felhőkbe csavarodottan loholt fölötte, mialatt hazament.

4.

Barna István véletlenül tudta meg, hogy Miszlai Merci elutazik. Augusztusban esküdtek, most, néhány hétre rá kiutaznak Törökországba. Diplomatervét vitte be az egyetemre, ott hallotta. Egyik ismerőse újságolta el neki a folyosón.

Korán érkezett a repülőtérre.

Először nem akart kijönni. Hosszú töprengés után döntötte el, hogy mégis kimegy.

Legyűrhetetlen belső erők vonták-húzták ki a repülőtérre. Amióta megtudta, éjjelenként nem aludt, nappal nem találta a helyét. Csak jött-ment, mint a tetves kutya. Levert volt, nyugtalan és rendkívül ingerlékeny... Egyik nap motorra ült, ilyen állapotban is elindult, végig motorozta Vecsést, Ócsát, visszafelé Gyált és Pestimrét. Néhol úgy hajtott, mint az örült. Valamiféle árnyék, mint saját életének visszája, üldözte végig az egész úton... Másnap bement az öntödébe, ahol majdnem egy teljes műszakot végigdolgozott hajdani munkahelyén, régi társai között, noha semmi sem volt olyan, mint régen. Munkatársai úgy fogadták, olyan hangon beszéltek vele, amint a főnökükkel szoktak, kifejezetten elhúzódtak mellőle... Ő ennek ellenére mégis újra átélte azokat a sikereket, amelyek kezdő öntőként olyan sokszor megfogták. Az a gyönyörűségesnél is csodálatosabb kénes szikraeső, amely csapoláskor fenséges tűzijátékként tört elő az öntőüst tüz-torkából, egyenesen lenyűgözte.

A műszak végefelé a vezérigazgató-helyettese felhívatta az irodába, honnét-kitől tudta meg, hogy bent van az öntödében, nem is pedzette, ahol mellbevágón közölte vele, hogy, a most életbelépő új gazdasági mechanizmus alapján elrendelt, szigorú létszámstop miatt, egyelőre nem tudják mérnökként alkalmazni. Vagy fizetés nélküli szabadságot vesz ki, vagy a gazdaság, várt fellendüléséig tartó „átmeneti” időszakot, brigádvezetőként „vészeli át” az öntödében.

- S a szerződése? - vetette közbe erősen felháborodva.

- A szerződés! - vágott savanyú pofát a vezér helyettese. - Az oroszok, hiába az ilyen-olyan megállapodás, nagyon visszafogottan szál-

lítanak alapanyagot. A kész termékeinket, az érvényben lévő szerződések tömkelegének ellenére sem veszik át. Jelenleg „raktárra termelnek”. Komoly bajok vannak, majdnem káosz! Egyébként - rázta le félvállról odavetetten - mindezt írásba is közlik vele. Ha ellenvetése van, keresse fel a felettes szervüket: a Nehézipari Minisztériumot...

Erősen becsapottnak érezte magát. Hiába tanult, sínylődött annyi éven át? Nem, ez nem lehet igaz! Ő, igenis mérnök! Mégis Mercihez kapcsolódó, sajnálatos és a szívbemarkoló történetek tükrében, semmivel sem törődve, nem mérlegelve, nem latolgatva a hallottakat, úgy határozott: a jövő hónaptól kezdve, újra a gyárban dolgozik majd. Mindegy hol! Egyenlőre..., aztán, csak lesz valahogy. Mindezek: Pálma, Merci, Péter, most ez is, s mi lesz, lehet eztán, rendkívül nyugtalanítón hatottak most arra a kórságra, amely végig a bensőjét mardosta.

Erősen felzaklatottan motrozott haza, ahol sem az anyjának, sem az apjának nem szólt, felváltva ücsörgött, dolgozott a kertjükben, később kifeküdt a nyugágyba, és rádiót hallgatott. Sohasem tette ezelőtt...

Nem búcsúzni jött a repülőtérré. Akkor miért? Hosszabb töprengés után, így összegezte magában: csak!

Előbb kiment a teraszra. Erős szél fújt, ezért visszaballagott a földszinti hatalmas előtérbe, onnan megint fel a presszóba, ahol kávét ivott konyakkal.

Eközben újra a fejét törte.

Egész nyáron készült, hogy mégis felkeresi Mercit. Végül csak nem ment. Mert minek erőltesse azt, aminek önmagától is „működnie” kellene! Ezzel most s itt a repülőtéren ugyanúgy egyetértett, mint otthon, tegnap vagy előtte. Mert, talán kicsikarhatta volna a házasságukat - ugyanis Merci szerette -, de lenne-e köszönet az ilyen házasságban? Nem, és nem, adta meg a választ önmagának, újra és újra. Maga Merci a bizonyítéka, hogy nem! Ha újabb diplomatával akadna össze, vagy mással, mindegy ki? Merci, érezte, amely mostanra valósággá vált, iránta érzett szerelme ellenére, teljesen megbízhatatlan, olyan, mint a csökönyös ló.

Ivott, és tovább tördelte gondolatainak vékony héjú dióját.

Amikor az egyetemen meghallotta, hogy Merci férjhez ment, első gondolata az volt, hogy késő. Az a szó pedig néha, olyan súlyos, hogy szinte elviselhetetlen. Utána lecsillapíthatatlan nyugtalanság vett erőt felborzolt idegrendszerén. Ezért járt össze kínjában a környéket, ezért kiszámíthatatlan, felfoghatatlan, amiért ide kijött.

Az elmúlt napokban csak egy valami enyhítette fájdalmát, ez elkísérte ide a repülőtérré is, ellensúlyozva mindazt, amit érzett, átélt és végbement a bensőjében most is: Az apja végérvényesen abbahagyta az ivást. Azóta, mint a vaj: kenyérre lehetne kenni. Otthon végre végleges a békesség, teljes nyugalom honol. Az anyja újra boldog. Már a Margitszigeten is jártak hármásban. Sört ittak, virslit ettek és fagyiztak, mint gyermekkorában sem...

Gondolatai hirtelen megtörték, ugyanis valaki hátulról, annyira váratlanul, hogy össze is rezzent, megérintette a vállát.

Megfordult. Egy lány, Merci barátnője állt előtte.

- Te is Merci búcsúztatásra jöttél? - érdeklődött leplezetlenül, kissé nevetve István előbbi összerenzenése láttán, már-már szemtelen csodálkozása közben.

- Nem - játszotta el a közömbös embert. Még mosolygott is, meglehetően jól sikerült csodálkozással, mint aki semmiről sem tud -, milyen búcsúztatásról beszélsz? - emelte fel jó erősen a hangját.

- Tényleg nem ezért jöttél? - nevette ki Mari, miközben előbbi mosolya újabb, az előbbinél is erősebb kételkedésbe csapott át.

- Minden évben kijövök néhányszor - magyarázkodott István. - Nem messze lakom, itt Pestlőrincen. Diplomatervem megvédése után, munkakezdés előtt állok. Ezután nem lesz időm, amíg most ráérek. Nostalgia. Mostanában divat, nem?

Mari tovább csodálkozott, nőknél ritkán, még a bőrét is összeráncolta a homlokán.

- Micsoda véletlen! - mert Mari most már elhitte, hogy tényleg véletlenül van itt. - Tudod, ki utazik el?

Előbb már mondtad: Mislai Merci.

Mari egészen felvillanyozódott, hogy ő mondhatta el elsőként ezt a fontos hírt. István, aki eddig csak színészkedett, hirtelen visszazu-

hanva eredeti valóságába, akaratlanul elfehéredett. Szemei távolba révedtek. Szája széle összecsücsörödött, s megrándult. Szerencséjére Mari ebből nem sokat vett észre, egyébként is valaki integetett neki: gyere... gyere, mire ő hirtelen futásnak eredt.

- Szia, várnak! - kiabálta vissza.

István újabb konyakor rendelt. Megitta, felállt, fizetett, és visszaballagott a terasz mögötti előtérbe, ahol az egyik márványoszlopnak dőlt, s repülőtér távolabbi részét bámulta. Gondolatai bús varjúkárogásként röpködtek a feje körül, mert hiába volt nyár, ha az ő szívében ősz dúlt. Lázás képzeletében a repülőtér betonja bederesedett, a távoli fák csupaszon ácsorogtak, az ég beborult s ónos eső esett...

Valaki ismét megérintette a kezét, mire ő ismét feleszmélt.

- Jó perce figyellek. Min töröd a fejedet, vagy kérdezzem költőiebben? Hová merült el szemed szép világa? - Merci szavai, mert ő volt az, ünnepélyesen visszafogottan és erősen zavartan kongtak. Igen, nem csengtek: kongtak az óriási oszlopok között, ide-odacsapódva.

István még fel sem eszmélt megdöbbenéséből, amikor Merci belekarolt, és odébb húzta.

- Keressünk valamilyen félreeső helyet! Sok barátom, szüleim, rokonaim s ki-kik vannak kint. Megszöktem tőlük, vagy előlük, mert még mindig jönnek. Nem szeretem a pletykát, meg időm sincs sok. Nemsokára indulunk.

- Kitől tudtad meg, hogy itt vagyok? - kérdezte István, azon a közeli, aránylag félreeső helyen, ahol álltak.

- Maritól - élesen a szemébe fúrta élénkék szemgolyóját. - Miért jöttél ki?

- Marinak hazudtam, hozzád viszont őszinte leszek. Miattad.

- Miattam? Ha Mari nem szól, nem is találkozol velem.

- Nem akartalak látni.

- Nem értelek - mélyen lehajtotta a fejét, majd ismét felnézett a fér-fira.

- Nem is fontos, hogy megérts. Hová mentek? - csak azért kérdezte meg, hogy másra terelje a beszédét.

Merci arcán, mielőtt válaszolt volna, bús mosoly suhant át.

- Egy hetes asszony vagyok, tehát férjhez mentem. Most a férjüram után megyek Törökországba.

- Férjüram! - gúnyolódott. - Modern nő múlt századbéli ruhában.

- Találó a célzásod. Nem is gratulálsz?

- Jó utat! - vágta rá kissé nyeglén. Megfordult, indulni akart, Merci azonban elkapta a karját és visszatartotta.

István élesen szembefordult vele: mennyire szép most! Ez a mozgás, ez a megszokott erős kacérsággal telítődő kecses testtartás, amely mindig lenyűgözte, amelybe beleszeretett, amelyet annyiszor megcsodált, amely megbabonázta!

Merci szorosan hozzásimult, őt mégsem öntötte el az ilyenkor megszokott zsibbadás. Sőt bensője az olyan jól ismert forróság helyett fokról fokra eljegesedett. Teljesen kiégettnek érezte előbbi dús érzelmvilágát. Feje, mint kifacsart citrom, éltető levétől megfosztva, eldobásra készen, szíve helyén kilyukadt kipufogócső zakatolt. Nézése pillanatnyi érzésével összhangban megkeményedett.

- Elmegyek István...

- Mondtam már, jó utat!

- Nem lehet, hogy ez legyen az utolsó szavad.

Az újdonsült asszony szemében pillanatnyi harag lobbant, de nyomban el is tűnt. Az újra lángra gyúló szerelme hirtelen fellobbanása nyomta el.

- Nincs más mondanivalóm - nyegléskedett István, csak azért is.

Merci István gombjaival játszott. Hosszú ujjai remegtek, melle zilált, mintha óriási lelki tusa dúlna bensőjében. Néhány pillanat és menthetetlenül felordít, vagy elsírja magát.

István megérezett valamit abból a hullámból, amely a nő lelkének búzavetésében dült. Nem akarta, a jobb keze mégis felemelkedett, balja ugyanolyan váratlanul kinyúlt, átölelte a derekát, és magához húzta.

Merci odaadóan hozzásimult.

- Csak téged szeretlek - lehelte Merci. Nézése átforrósodott, teste remegett. - Történt, ami történt, én csak téged szeretlek. Ugye te is szeretsz még? - István nem válaszolt. Merci kiszabadította magát a

karjaiból. Egy ideig nézte, majd két tenyerébe szorította a férfi fejét.

- Ha nem is szeretsz már, akkor is azt mondd most, hogy szeretsz!

- Változtat ez valamit a helyzetünkön?

Merci behunyta a szemét, a sírásával küszködött.

- Veled mi lesz? - István karjába kapaszkodott. Úgy csüngött rajta, mint kisgyerek az anyján.

- Apa nem iszik. Most már, ha eddig nem, végleg megállja, hogy ne igyon! Ez végtelen boldogsággal tölt el.

- Mindig irigyeltelek, amiért ennyire szereted a szüleidet.

- Jól érzem magamat közöttük. Munkahelyem ugyanaz lesz, ahonét kiemelték. - Azt elhallgatta, hogy nem mérnökként dolgozik majd

- Kilencven százalékban régi, ismerős dolgozók, tehát hazamegyek. Nő meg van Pesten elég - cinizmusnak szánta ezeket az utóbbi szakakat, hangja mégsem öniróniáról, hanem végtelen szenvedésről és kimondhatatlan kínokról árulkodott.

- És velem? - csúszott ki akaratlanul a kérdés Merci ajkán.

- Ez a férjrad és a te ügyed - gúnyolódott előbbi pokoli kínjából kicsordulón.

- Amióta férjhez mentem... - könnyezett. Behunyta a szemét és felsóhajtott: -, óh, én bolond, miért mentem férjhez! Ködben élek. Veztél már ködben? Borzasztó.

Istvánban az előbbi jég felolvadozott, visszafogott szerelmének kioldhatatlan tüze újra lángra lobbant, mint csapolás közben a megolvasztott acél. Millió csillagszóró gyúlt, s pattogtatta élénkvrös szikráit. Ünnepi érzéseinek karácsonyfáján gyertyák gyúltak. Hangjában semmi nyegleség, semmi szemrehányás, semmi kivetnivaló nem maradt, mialatt, leplezetten nyeglén megkérdezte:

- Akkor miért mentél férjhez?

- Mert sem mi, sem a családunk nem illünk össze. Mintha két különböző rendszerben élnénk. - Szavai forrtak, minden mozdulatában kinyúló lángnyelv lobogott. - Ettől függetlenül sohasem felejtetek el. Mindenüvé elkísérsz, ezért te örökre velem maradsz.

Istvánt ezek a szavak, nemhogy serkentették volna, inkább izgatták, mint ideges embert a zaj. Ugyanakkor cselekedetre készítették.

- Sóval szeretsz? - szavaiban idegen neszek suhogtak.

- Csak téged szeretlek, István.

- Bizonyítsd be, mert másként nem hiszem el! - Szavai, mint frissen fent kés vágta. - A szerelem áldozatokra is képes. Fogd magad, és így amint vagy, hagyj itt csapot-papot, és gyere velem! Kint taxiba ülünk...

Merci, ha nem uralkodik magán, hangosan felzokog, vagy ordítani kezd. Így csak összeszorította az ajkát, és némán nézte a mozaikköveket. Csak azután válaszolt, miután hangtalan zokogása kissé felengett. Szavai, mint fulladozó emberé el-elakadtak.

- Azt hiszed, nem mennék?

- Kin múlik? Nem vagy megköteve. Rajta! Karolj belém, és gyérünk!

- Magas beosztású magyar diplomata felesége vagyok, s külügyi alkalmazott, mivel én is a külügyben kaptam állást... Rengeteg barátom, a szülők..., mind itt vannak. Nem hozhatok szégyent rájuk s a hazámra! - István gunyoros arcára nézett, szép arca eltorzult, mialatt eszelősen felkiáltott: - Az Isten szerelmére kérlek, ne kínozz tovább!

István régi, lángoló, nagy szerelme, ezekben a pillanatokban teljesen kihűlt. Újra mély ürességet érzett. A feje úgy zúgott, mint a repülő turbógenerátora, amelyet éppen most gyújtottak be lent a repülőtér betonján. Ha nem kiabálna, a saját hangját sem hallaná.

- Akkor meg miért cirkuszolsz itt immár tíz perce? Ha legalább ő lenne a nagykövet, de..., csak egyszerű, kis diplomata, akiből ebben a kis országban is több tucat van. Mert káderyerekből, ugye nálunk sincs hiány, sőt... Ti meg a hazafiság! - Eltolta magától a nőt, és lassan elindult a lépcső felé.

Merci a legközelebbi márványoszlopnak dőlt. Olyan mély fájdalmat érzett, hogy már ordítani sem tudott, ezért, mint a még ugatni nem tudó kis kutya, csak vinyogott.

- Mindenkitől bocsánatot kérek - rekedtségébe mély fájdalom vegyült -, főleg tőled, István, amiért szeretlek, csak téged szeretlek, mégis itt hagylak.

S ő is elindult. Magas sarkú cipőinek talpa, mintha üveglapon járna, erős koppanásokkal csapódtak a kőhöz: kipp-kopp...

Most nem siklott, mint máskor. Nem lebegett, úgy szédelt, mint a lehulló epertől berúgott liba.

István kézzelfoghatóan érezte, Merci lassú távozása döbbsentette rá, hogy ebben a kicsinyke országban két különböző világ létezik. Észrevétlen alakult olyanná, amilyen. Hiába tanult, vált mérnökké, óriási fal emelkedik közéje és a lassan kialakult felsőtízezer - a nómenklátúra - közé. Egyben arra is ráeszmélt, hogy neki, a volt munkásnak, az új első réteges, értelmiséggé vedlett mérnöknek, nemcsak, mint bokszolónak az ötödik számolás után, újra talpra kell állnia, hanem meg kell változnia: Teljes egészében újjá kell születnie.

Nem tehetett róla, csipetnyi hálát sem érzett most azok iránt, akik „kiemelték” s érettségi nélkül egyetemre küldték... Azért, hogy újra az öntödében melózzék? Mert, mibe került az nekik, amíg ő irtózatosan sokat szenvedett az eltelt hat évben, amely fényében a jövője közel sem látszik annyira, mindentől függetlenül fényesnek, amilyenek ígérték, s vélte ő is.

Most mégis, maga sem értette, csodálkozott is amiért vígan ballagott haza, mert csak „valódi” mérnök lesz az egykori, egyszerű vasöntő munkásból!

És lány is, s mennyire szépek, akad még Pesten! Nem is kevés!

1980 évi jegyzettömbömből.

Autóskaland és sok véletlen

Nagyon csinos nő állt az út szélén. Miniszoknyát, ujjatlan és mély kivágású, hátul teljesen nyitott blúzt viselt. A bal kezével a levegőbe meszelt.

- Álljon meg! Bedöglött a kocsim!

A Skoda tovacsúszott mellette. Vezetője a gyönyörű nő formás combjaira cuppantott, majd mint éhes ember a szépen tálalt asztal látán, megnyalta a szája szélét, de a gázt egyetlen pillanatra sem vette le.

Boglár Kamilla tölcserít formált a két tenyeréből, és az autós után kiabált:

- Menj neki a legelső fának!

Hosszabb várakozás után újabb kocsi közeledett. A feltűnően szép nő előbbre lépett, majd csábos mosoly kíséretében az árok szélén álldogáló kocsija felé bökött a mutatóujjával.

- Rossz... - A másik kezével álljt intett.

A középkort jóval túllépő férfi nem állt meg, csak lassított.

- Sajnálom - szólt ki a kocsijából -, nagyon sietek. Várj meg!

- Legyen durrdefekted! Mind a négy kerekednek egyszerre!

A harmadik kocsinak nem intett, a vezetője mégis lassított.

- Utasom van, ha nem lenne... - kiabálta feléje befejezetlenül, sokat sejtetőn, cuppogón.

- Nem kértelek semmire - nyelvelt Kamilla ingerülten. Közben a következő kocsit figyelte. Mihelyt az feltűnt, eléje meszelt a jobb kezével. Az autó lassított, ő feléje futott, fölöslegesen, mert a benne ülő fiatalember közvetlenül mellette állt meg a kocsijával.

- Bedöglött. - Kamilla az útszélén vesztegelő kocsijára mutatott.

A fiatalember teljesen levetkőztette a két szemével, holott alig viselt néhány ruhadarabot, azok is erősen „hiányosak” voltak.

- Megjavítom, ha utána eljössz velem a vikendházamba. - Úgy rátapadt kidomboruló formáira felindult tekintetével, mint éhes kutya a csemege kirakatra.

- Szállj le rólam, s ne tegezz!

- Akkor meg, minek integettéél?
- Csak nem azt hitted, hogy tetszel nekem? Bedöglött a kocsim.
- A kocsid nem érdekel, viszont a lökhárítóid...

Kamilla a halántékához nyomta a mutatóujját, és megforgatta.

- Hímringyó vagy?

- Csak fiatal, mint te, kispípi! Meghívhatlak a legközelebbi faluba egy italra? Szerelőt is szerzek neked.

Boglár Kamilla nem várta meg amíg befejezi. Rányújtotta a nyelvét, hátat fordított neki, és letört léptekkel megindult az elromlott Zsigulija felé.

* * *

Dr. Lovas Csaba elkeseredetten fanyalgott a volánja mögött. Gondolatai, mint nyári esték rajzó szúnyoghada, előbb csak zúgtak a feje körül, később már csíptek is: - Minden egyes barátom megnősül, csak én maradok meg magnak? Nyolcunk közül a hatodik is hátat fordított a legényéletnek. Ez a Pepi, ez a Pepi! Mindenkiel kikezdet, főleg az asszonyokat kedvelte. Ha el akarták vetetni vele magukat, széttárta a két kezét: szeretem magát, azonban nem engedhetem meg, hogy elváljon miattam a férjétől, mert nekem a házasság szent dolog... Most mégis besétált a csőbe s éppen egy elvált asszony hálozta be. Csak nem így leszek én is?

Olyan mozdulattal rántotta meg a fejét, mintha légy szállt volna az orrára, holott csak az eddigi nőügyei jutottak eszébe. Szép sorjában megízlelte valamennyit, mégsem cuppantott. Se illat, se íz, csak a szokásos vágyakozás maradt meg, maga sem tudta, melyikük után...

Alig ért ki a kanyarból, máris megpillantotta Boglár Kamillát. - Nocsak egy nő! És mennyire csinos! - Ráütött a kormányára. - Csinos? Gyönyörű teremtés, ráadásul egyedül van! Csak nem döglött be a kocsija? Maga sem tudta miért, a szíve nagyot dobant, szemei lángra gyúltak, bár nagyon sietett, mégis a fékre lépett és önkéntelenül lassított.

Mennyire csinos s formás! - ismételte magában, miközben előbbi férfias lényé, leküzdhetetlen erotikus ösztönné változott.

Melléje ért, megállt, kilökte az ajtót és kiugrott.

- Mi az, csinibaba, bedöglött a kocsi?

- Mondhatnám azt is, hogy csütörtök, de mi köze hozzá?

- Ha neked csütörtök, nekem nyolc! - Megfordult, és visszalépett a kocsijához. - Hah, de felvágta a nyelvedet - motyogta eközben, ám, mielőtt beszállt volna visszafordult, még egyszer végignézte, külön a különösen szép nőt, külön a kocsiját, majd szép csendesen felrántotta a vállát. - Úgyis nagyon sietek.

Boglár Kamilla váratlanul feléje kiáltott:

- Ne hagyjon itt. Nagyon szemtelenül viselkedett az egyik alak, azt hittem hanyatt vágom magam. - Nem folytatta azonnal. Megrázta a fejét, és nevetve a férfi után lépett. - Képzelve, el akart csalni a nyaralójába!

- Nem csodálkozom rajta - csúszott ki akaratlanul Csaba száján.

Kamilla úgy tett, mintha nem hallaná. A Zsigulijához futott, és berúgott az első kerékbe.

- Előbb kihagyott, aztán felpergett a motor. Hiába nyomtam a gázt, egyre gyengébben húzott, végül visszapofázott, majd hirtelen leállt minden. - Az órájára lesett, és izgatottan toporogni kezdett. - Nagyon sietek. Kérem, segítsen nekem: ha törik, ha szakad nyolcra Zebevényben kell lennem. A vőlegényem vár. Orvos. - Azt a szót, hogy orvos jól megnyomta, mint a dudát, ha figyelmeztetni akarnak valakit, valamire.

- Orvos?

- Igen. Házibulira megyek a nyaralójába.

- Én meg legénybúcsúztatóra Szobra. Ha nem leszek ott legkésőbb hétre... - A fejéhez kapott. Ujujuj, mi lesz akkor! Tudja, mennyire hiányzott ez nekem?

- Elképzelem.

- Mint légynek a mozijegy. No de, eleget sóderoltam, nézzük csak!

Miért mondta azt a gügye hasonlatot, hogy sóderolunk, amikor ő sohasem használ ilyen...ilyen útszéli szavakat, és előbb, miért nevezte a lányt csinibabának? Gondolta, miközben beült a lány hibás kocsijának volánja mögé, és megforgatta a slusszkulcsot.

Az autó, mint dögvóráson lévő kehes ló, hörögni kezdett, már anynyi ereje sem volt, hogy nyeríteni, remegni tudjon.

Csaba elmosolyodott. Hol az órájára, hol a különösen széplányra lesett.

- Mondja - érdeklődött tettetett bosszúsággal -, ért maga egyáltalán a kocsihoz?

- Én olyan vezető vagyok, hogyha elindulok a kocsimmal mindig azt lesem, nem követnek-e a MÉH-esek.

Fehér, rizsszemekhez hasonló fogai nyálasan csillogtak, napbarnította bájos arcán a mosolya rózsaszínű pírban fürdött.

- Tudja mi baja van ennek a kocsinak? - kérdezte meg váratlanul Csaba, úgyszintén nevetve. Azonban, mihelyt a széplányra nézett, annak nem mindennapi bája, hihetetlen szépsége hirtelen megfricskázta feldúlt férfiasságát, amely azóta gyötörte, amióta megpillantotta. Eme ritka szép nő látványa, leírhatatlan bája, igazi szexepiles nőiessége, nemcsak elképesztette, lebilincselte, meghipnotizálta, kivitelezhetetlennek tűnő terv szövésére készítette. - Az a szerencséje, hogy nem ló, mert ha az lenne, most agyon kellene löni - húzta egyelőre az időt, részint, hogy gondolkozhasson, részint, hogy tovább bámulhassa ezt a ragyogó nőt.

A széplány élesen Csaba szemébe nézett. A szemekből sok-sok mindent ki lehet olvasni: szerelmet, gyűlöletet, haragot, irigységet..., azt viszont nem, hogy nincsen ennek semmi baja, csak kifogyott a benzin. A lány még csak nem is gondolt erre a lehetőségre. Minden női rafinált csábosságát összeszedve rámosolygott a férfira.

- Csakhogy ez nem ló, hanem autó. Csinálja meg! - kérlelte bájosan, mialatt Csaba leplezetlenül nézte, felváltva az arcát és formás alakját, nyakától le a bokájáig.

- Látja, hogy nem indul.

- Nem indul... nem indul! - toppantott Kamilla indulatosan. - Ezt én is tudom. Miért nem, azt nézze meg!

- Nem lenne egyszerűbb megkérdezni tőle:

- Csak nem temető mellett született, netán most ott lakik, hogy ennyire szellemes? - vette át a férfi humorát, majd kissé murisan, amit a nők csak az általuk szimpatikus, csinos férfiak közelében tesznek, összekulcsolta a kezét, és tovább rimánkodott: - Segítsen, mert nyolc órára...

- Tudom. Zebegény, orvos vőlegény, meg házibuli - sorolta ugyanolyan hangon Csaba. - Tegyen fel másik lemezt! - Felállt, megvakargatta a homlokát, s fontoskodó képet vágva az autó elejéhez ballagott. - Kapcsolja ki a motorfödém-zárát!

- Az mi?

- Egy bigyó... - Lám, most is, mit mondott, döbönt meg egy pillanatra. - Meghúzza, hogy én felnyithassam a...

- Ja! - kiáltotta közbe a lány nevetve.

Csaba a kattanás után mesterségesen sűrögve felnyitotta a födelet, kiakasztotta s beledugta a fejét az így keletkezett hatalmas résbe. Itt is megrángatott valamit, ott is, majd megint kiszólt a lánynak:

- Üljön be, és ha szólok lépjen a gázra! - Semmit sem csinált többé, csak összealajozta a kezét. - Na, most lépjen rá!

- Ráléptem.

- És nem zúg?

- Ne...em.

- Mert én sem hallom.

- Ne fordítsam el a slusszkulcsot, vagy tegyem sebességbe?

- Megtolom - vágott közbe Csaba élcelődően.

- Ezt a dögnehéz kocsit? - ámuldozott az.

- Ezt.

Csaba lecsukta a motorház-födelét. A lány mellé lépett, megfogta a nyitott ablak szélét, nekifeküdt, és tolni kezdte. Miközben tolt nem az utat nézte, hanem a lányt, aki valósággal lenyűgözte rendkívüli szépségével. A szíve sajgott, a feje elzsibbadt, testét sohasem észlelt furcsa melegség öntötte el. Ki tudja meddig tartott, mire végre kissé lihegve felkiáltott:

- Most tegye sebességbe!

Kattanás, gyenge fogaskerék recsegés hallatszott, a kocsi ledekkolt, ám a motor továbbra is néma maradt. Csaba úgy tett, mintha izzadó homlokát törölgetné, holott annyi víz sem csillogott azon, mint a levesbe esett légy talpán.

- Van vontatókötele? - motyogta látszólagosan fáradtan.

- Nincs.

- Mert, ha lenne sem tudnám az enyém után kötni.

- Persze, mert a magáé csak Trabant.

- Nem kocsí, csak szappantartó, de azért most cserélné velem.

A széplány hangja az előbb még csillogott, ám, mihelyt az órájára pillantott gyorsan elkomorult: - Mennyi? - Közelebb emelte a szeméhez, egy ideig nézte, majd hirtelen feljajdult:

- Magánál is hét óra van?

- Már el is múlt hét perccel.

A szép s fiatal nő idegesen rágta a körmét, közben lenyűgözőn a férfit sandított.

- Most mit tegyek? Ha nem leszek ott nyolcra...

- Na bumm, akkor mi lesz? Talán szakít magával?

- Ha mindenáron tudni akarja, igenis szakíthat.

Csaba gúnyosan felnevetett. Közben ezt gondolta: - Márpedig nem leszel ott nyolcra, az biztos! Még egyszer felnyitotta a motorház-fődelét. A szerkezet fölé hajolt, azon törte a fejét, hogy elvágjon e egy zsinórt, vagy elég lesz az is, ha kicsavar valamit. Végül egyiket sem tette. Körülöttük teljesen elcsendesedett az út, ezért egyelőre nem kellett tartania leleplezéstől, a lánytól főleg nem, mert már az előbb rájött: annyit sem ért a motorhoz, mint a füle hegyezéséhez.

- Tudja mit? - kiáltott vissza valamivel később, mire ő azt gondolhatta, hogy alaposan átnézett mindent. - Abba hagyom. Pihenjünk egy kicsit. Addig gondolkozom. Hátha rájövök a hibára, mert ebben a pillanatban fogalmam sincs, mi lehet a baja.

- Rendben! - egyezett bele kényszeredetten a lány. Egy táskát vett elő az ülésről. Az árokszéléhez tipegett vele, kinyitotta, kivett belőle egy szalvétát, leterítette, utána a csomag következett, amelyet úgyszintén a táskából húzott ki. Az előbbi szalvétára rakta, melléje ült a fübe, és fellesett az utána ballagó s őt kíváncsian leső férfit. - Foglaljon helyet maga is!

Csaba azonnal leült. A széplány szendvicset nyújtott feléje, de azonmód vissza is kapta.

- Csupa olaj a keze. Törölje le gyorsan!

- Szalvétával fogom meg, látom az is van, mert utána olajos lesz megint. Köszönöm!

Enni kezdtek. A széplány eközben szinte állandóan az óráját leste. Idegesen, kapkodva evett. Csaba meg is jegyezte:

- Miért ilyen ideges? - cukkolásnak szánta.

- Mondtam már! - topogott idegesen.

- Vár a vőlegényem, ha nem leszek ott...

- Akkor szakít, bocsánat: szakíthat. Mondja, miért hagyja zsarolni magát, ennyire csinosan, jó alakúan? Egy ennyire szép nő valamenynyi ujjára kap olyan palit, nem is egyet.

- Ismeri?

- Nem.

- Akkor, miért mondta, hogy olyan palit?

- Tulajdonképpen, milyen férfi a maga vőlegénye, azon kívül, hogy orvos?

- Bolondul a klasszikus zenéért, a kiállításokért s a jó könyvekért...

- szavalt, mígnem Csaba le nem torkolta.

- De hát, senki sem lehet tökéletes, igaz?

- Ne ízléstelenkedjen! És igenis orvos.

- Orvos... orvos, számít az manapság valamit?

- Irigységből mondja, mivel maga nem orvos.

- Honnét tudja, hogy nem vagyok az?

- Az orrára van írva, meg a Trabantjáról - nevette ki kacéran, miközben igen érdeklődően a férfiba fúrta, izzón búzavirággék szemét, amelynek ragyogó szépsége - talán sosem látott még ennyire izzón kék szemű nőt - szinte elvakította a férfit.

Dr. Lovas Csabának egyre jobban megtetszett a lány. Hogy mi lesz ezután, nem tudta. Egyelőre tovább húzta az időt, amely telt, s a lány szemmel láthatóan kíváncsiabban várta a válaszát, ezért mondania kellett valamit.

- Műtős - tagadta le eredeti foglalkozását.

Hogy miért ezt mondta, nem tudta. Talán ez jutott eszébe.

- A Trabant nem autó, mégis jármű. A műtős nem orvos, mégis egészségügyi dolgozó, igaz? - huncutkodott vele, egyre felszabadultabban a széplány.

- És maga?

- Kozmetikus vagyok.

- A kozmetikus is fehér köpenyben dolgozik, holott még csak nem is egészségügyi dolgozó, akkor meg mire vág fel? - Műfelháborodást színelve ugrott fel, sietett az autójához.

A szép nő, ugyancsak letéve a maradék szendvicsét utána rohant, amikor elérte elkapta a kezét.

- Ne hagyjon itt! Ígérem, nem ócsárolom többé a Trabiját.

- Nézze... ízéke.

- Boglár Kamilla vagyok.

- Akkor is sietek. Értse meg! - Megpöcögtette körmével az órája üveglapját. - Különben Lovas Csabának hívnak.

- Nekem már ott kellene lennem. Az utolsó előtti, nőtlen barátunkat búcsúztatjuk. Ő a hetedik, aki nemsokára megőszül.

- Maga, hányadikként nőszült meg?

- Én vagyok az a bizonyos utolsó előtti. Egyedüli, aki továbbra is nőtlen marad.

Beledobta magát a Trabantjába, ám nem indulhatott el, mert Kamilla az autója elé ugrott, és rátenyerelt a motorház födémére.

- Ne hagyjon itt! Két oldalt erdő. Az amúgy is keskeny és mellékutacska, csendes. Nem tudom, mi lehet az oka: egyetlen autó sem jön, mintha lezárták volna... - Tényleg lezárták. Dr. Lovas Csaba után zárták le, rakták ki az útlezáró jelzéseket. A férfi tehát erre a tényre alapozta előbbi tervét.

- Próbálja meg még egyszer! - szenvedélyessé váló hangon folytatta: - Ígérem..., mindenben szót fogadok, nem szájalok többé!

Csaba kelletlenséget színelve szállt ki, valójában nagyon örült, amiért a különlegesen szép, ragyogón búzavirágkék szemű nő elébe állt, és nem engedte tovább. Visszament a lány Zsigulijához, és még egyszer felnyitotta a motorház-födelét.

- Van kalapácsa? - kiáltott vissza némi idő eltelte után.

- Hozom! - Már futott is hátra a csomagtartóhoz, azonban néhány lépés után, mintha csak kapcsolt volna, hirtelen megtorpant. Egy ideig gondolkozott, majd s visszakiabált. - Minek az?

- Szét akarom verni a motort.

- Majd adok én magának! - Viccnek vélve, tovább nevetett.

- Kulcsa van?

- Milyen kulcs? - érdeklődött Kamilla megütkezve.

- Te jó Isten, maga tényleg egy csipetnyit sem ért az autóhoz. Hogyan engedhették át a vizsgán? Lakáskulcs.

Kanilla visszalépett a férfi mellé, és fityiszt mutatott neki. Az, elkapta a kezét. Kamilla felnevetett.

- Engedjen el! - kérte félig nevetve, félig sziszegve. - Fáj, meg olajos is leszek.

Csaba elengedte. Maga csodálkozott el leginkább a bátorságán.

- Tizenhatos kulcsot kérek!

Kamilla kapcsolt. Ismét hátra futott, és a biztonság kedvéért elhozta az összes kulcsot.

- Látja, ennyire nem értek hozzá! - mentegetődzött. - Most kinevet, mi?

- Miért nevetném ki, amikor magam is hasonló cipőben járok?

- Ha nem ért hozzá, mit csinál ott? - riadt meg a lány.

- Az időt húzom, mint Khón a szárárral. Elmeséljem?

- Maga tényleg csak az időt húzza? - dobbantott mérgesen a lány, mély búzavirággék szemei nemcsak égtek, szikrákat hánytak.

- Tényleg, ezért hallgassa meg nyugodtan!

- Inkább a kocsimat csinálja meg! - Tenyerével a karosszériára csapott. - Miért nem jár a keze gyorsabban, mert nem hiszem el, hogy tényleg nem ért hozzá. Ugye, csak tetteti magát?

- Azért nem jár a kezem gyorsabban, mert tényleg nem értek hozzá. Szégyellem bevallani, ám titokban reméltem: hátha, ennek ellenére is sikerül beindítanom ezt a nyavalyás motort.

- Jól becsapott!

- Ha nem az ügyetlenségemet, hanem a szándékomat mérlegelné, másként mondaná.

Még beszélt, mialatt Kamilla visszafogott dühhel rátámadt:

- Maga... maga - lemondón legyintett -, olyan, mint a többi férfi.

- Tegyük úgy, mintha mi sem történt volna. Láthatta, egyetlen autó sem jött eddig, maga meg úgysem ért hozzá, tehát nem történt semmi, nem vesztett semmit!

Megfordult, és újra elindult a Trabantja felé. Kamilla megint útját állta. Összerakta a kezét s rimánkodott.

- Ha eddig csak álltatott, becsületből most ne hagyjon itt magamra! Nézze, mennyire gyorsan sötétedik! Mi lesz velem itt, ebben a vadonban?

- Kezdje el előlről! Álljon ki az útra, és szobrozzon! Nagyon csinos, mit csinos: szép, jó alakú nő, biztosan lemeszel valakit. Rólam pedig gondolja azt, hogy itt sem voltam.

- De ha egyszer itt van.

- Legyen idealista: amit nem hiszünk el az nincs, meglátja azonnal felvidul!

- Teljes a csend, nem tudom, mi történhetett. Mit csináljak egyedül itt, ezen az elhagyatott részen? Kiabáljak? Senki sem hallja meg. A legközelebbi község, legalább tíz kilométerre van innét. Még arra sem kérhetem meg, hogy menjen el, és hozzon segítséget, mert félek egyedül maradni itt. Menjek magával, hagyjam itt a kocsimat idegenek prédájának? Tudja, mennyit güriztem azért a kocsióért? - Elhallgatott. Olyan szemmel nézte a férfit, mint személyzetis a káderét: ugyan mi lakhatik benne? Majd hirtelen felcsillant a szeme és a hangja.

- Várjunk még egy órát és, ha tényleg nem kapunk segítséget, sátrat verünk, és itt éjjelezünk! A sátor a csomagtartómban van.

- Reggel? Mert őszintén megmondom: az utat lezárták.

- Honnét tudja? - riadozott a lány.

- Utánam zárták le, a visszapillantó tükörből láttam.

- Miért nem mondta meg előbb?

- Miért, akkor, mi történt volna?

Kamilla bosszúsan legyintett.

- Reggel visszamegy Vácra, és kihozza a sárgaangyalokat!

- Nézze, Kamilla! Engem várnak a barátaim - leplezte örömét, mesterséges kifakadásával, holott, valójában máris neki állt volna a sátorverésnek.

- Engem, meg a vőlegényem. - Szenvedélyesre forduló hangon folytatta: - Kérem, nagyon kérem, ne hagyjon itt!

Nem folytatta, felugrott, mert az úton egy teherautó közeledett, igaz a másik irányból. Erősen integetett, mire az lelassított. Az egyik munkás kikiabált a nyitott ablakon:

- Van palid, mit ugrálsz? Vagy cserélni akarsz velem? - Hangosan röhögött. Egyik kezével pusztit dobott, a másikkal ocsmányságokat mutogatott, mire Kamilla rányújtotta a nyelvét.

- Menjetez neki a legelső fának? Semmit sem akartam tőletek, csak bedöglött a kocsim.

- Sürgős munkánk van - szólt most ki a gépkocsivezető - visszafelé segítünk!

- Mikor jönnek vissza? - kiabált utánuk.

- Reggel. Hidat javítunk - kiáltott vissza ugyanaz a munkás, aki előbb idéetlenkedett. Alig lehetett hallani a végét.

Kamilla egy ideig a fejét törte, majd a férfira sandított.

- Ne hagyjon itt éjnek idején! Erdő, hegyek, lezárt út, mi lesz velem. Nagyon félek.

- Rendben van - adta meg a magát a férfi tettetett bosszúsággal, holtan nagyon örült a szerencséjének. - Remélem, én is a sátorban alhatom?

- Hogyisne! - fortyant fel a lány őszintén.

- Maga miatt rekedtem itt. Lekéstem a legjobb barátom legénybúcsúztatóját. Csupa olaj a kezem, ráadásul szabad ég alatt aludjak? - a fejét rázta. - Na, nem, ezt ne várja el tőlem!

- Maga sem akarhatja, hogy egy sátorban aludjunk. Tenyéryni helyen...

- A házibulitól nem félt, csak tőlem tart?

- Ott többen lennének, viszont egy szűk, egyszemélyes sátorban, éj-jel... Én... én tényleg félnék magával együtt aludni. Mert jó, csinos, sportos külsejű férfi, ám olyan sok mindent hallani.

- Például?

- Ne példálózzunk! Hallottam, és kész!

- Maga csak hallott ilyenekről, vagy...

- Miért kérdezi ezt?

- Mert nem az a fontos, hogy egy fiatal lány mindent tud, hanem az, hogy honnét, netán gyakorlatból tudja?

Kamilla elpirult. Csaba nem feszítette tovább a lány érzéseinek hárfájára húzott mesterséges húrokat, mert az a valami, amely már a különlegesen szép, formás, - leginkább a sosem látott, fénylőn sugárzó

búzavirágkék szemei nyugózték le -, amely az első látásra megmozdított valamit bensőjének kifürkészhetetlen méhkasában, most tovább csiklandozta, amúgy is felbolydult érzéseit. Egyetlen lány sem tett neki ennyire, mint ez. Megrögzött agglegénynek tartotta magát, amit a világ minden kincséért sem cserélt volna fel a házasság selyemjáromával, viszont ez a nő megbabonázta. Néhány órája ismerte meg, és máris tökéletesen uralkodott rajta.

Csak nem szeretett bele, hiszen nem is ismeri, s vőlegénye van? Egyszerűen nem tudta, hogy mi történt vele. Miért nem hagyja itt. Várják, megharagszanak rá s ő, mint egy taknyos kamasz... sátrat ver, eközben alig várja, hogy ismét hozzá érjen a keze, amikor is minduntalan érzi a lány testének kellemes forróságát. Alig tudott uralkodni magán, hogy át ne ölelje.

Sátorverés közben, lopva egymásra lestek, és összenevettek. Kamilla kezdetben kissé idegesen viselkedett, később, mintha egyenesen élvezte volna ezt a fura helyzetét. A férfit jó megjelenésűnek, csinosnak, ezen kívül rendkívül rokonszenvesnek ismerte meg, mi tovább: egyenesen tetszett neki.

A sátrat az úttól jóval beljebb, az erdő szélén, a fák tövében verték fel. Minden a helyén állt, mire egészen besötétedett.

Mialatt Csaba a kezét mosta a közeli patakban, Kamilla bebújt a sátorba, és bekötötte az ajtót is.

Csaba a sátor előtti fűbe ült. A csillagokat nézte, meg a tücskök andalító ciripelését hallgatta, ám mégsem látta igazán az eget, hallotta a ciripelést, csak a lány bársonyos bőrének iménti forróságát érezte a kezén, amint az sátorverés közben hozzá-hozzáért. És az a villanásnyi áramütés, amely ennek során szétáradt testének milliárdnyi idegszálaiban, újra és újra átjárta mindenét.

Úgy ült a sátor előtt, mint egy hűséges házörző kutya.

- Maga tényleg nem nős? - Régen várta, hogy megszólaljon, most mégis meglepetésszerűen érte ez a különös érdeklődés, amelyből bizonyos, kedvező következtetést vonhatott le.

- Nem.

- Nem lódít? Mert... - gunyorosan tette hozzá - a férfiaknak mindent szabad. Ha megcsalja a feleségét, vagány, viszont, ha egy nő teszi ugyanezt, egy nagy k...

Csaba nem válaszolt. A nő előbbi csilingelő hangján tűnődött, mert ennek a lánynak mindene, még a hangja is különösen szép! Dallamos árnyalata van, mint a reggeli madárcsicsergésnek... Nem ábrándozhatott tovább, mert Kamilla megsürgette:

- Miért nem válaszol?

- Mert ez nekem magas, mint számárnak a padlás. Inkább udvarolok magának. Kezddetem?

- Kezdje!

- Találja ki, hogyan temeti el a skót a feleségét?

- Most udvarol, vagy találós kérdéseket tesz fel? Egyébként nem tudom.

- Kiviszi az útszélére, a felét beássa a földbe, a másik felét bemeszeli.

- Na hiszen, maga szépen udvarol nekem!

- Szebbet mondok! A skót udvarában olyan disznó szaladgál, amelynek két lába fából van. Miért?

- Nem tudom.

- Azt hiszi egy körömpörköltért levágja az egész disznót?

- Ha bent lenne fejéhez vágnám a párnámat.

- Nincs is párnája.

- De van, mégpedig gumiból, előbb fújtam fel. Nagyot üt.

- Elképzelem, ámde, mit mondott a római katona a saragassai csata után?

- Nem tudom - szajkózta előbbi hangján.

- Sar a gassa.

- Se nem szellemes, se nem igaz, csak disznó. Ugyanis ez a csata Spanyolországban zajlott le 1808-1809-ben, hol voltak akkor már a rómaiak?

- Te jó Isten, maga nemcsak szép, művelt is. Az a nő pedig, aki szép és okos is nagyon veszélyes. No de, ha már így van, találja ki: mit mondott Földnélküli János, amikor aláírták vele a Magna Kartát?

- Mit?

- A franc akarta.
- Látja, ez szellemes, mert a kartát tényleg a franciák kényszerítették rá.
- Mióta kell egyetemi végzettség egy kozmetikusnak?
- És a műtősnek, mert maga is biztosan érettségizett?
- És, ha nem is műtős vagyok, teszem azt kórboncnok?
- Ilyen képpel? Bár én már semmim sem csodálkoznék!
- Miért?
- Mert a férfiak csak a külsőségekre törekszenek, hogy kellemes benyomást keltsenek a nőkben. Szerepet játszanak, színészkednek. Egész mivoltuk egy nagy látszat.
- Az is, hogy maga bent fekszik a melegben, én meg majdnem megfagyok?
- Fázik?
- Ez nem kifejezés rá. Hallja? - Jó hangosan összeverte a fogait. - Vacognak.
- Tényleg fázik?
- Tényleg.
- Menjen a kocsijába, és kapcsolja be a fűtést!
- A Trabantban?
- Üljön be az enyémbe! - Hangosan felnevetett. - Gyűjtsa be a motort! - Úgy csilingelt a hangja a nevetéstől, mint az orgona legszebb hangzású sípja.
- Mondja, magának nem pöttyös a mája?
- Még nem láttam, de egyszer megfigyelem. Miért mondja?
- Mert a halálomat akarja. A múltkor olvastam: egy ember az autójában aludt, és megölte a szénmonoxid.
- Az enyémbe üljön! Abban biztosan nem kap szénmonoxid mérgezést. Biztosítom.
- Jó, ha maga így akarja, én elmehetek. - Felállt. - Viszlát reggel! Nem fog félni egyedül, mert tényleg itt hagyom.
- Beszélnie, tennie kellett. Megfoghatatlan belső érzés kényszerítette rá.
- Csak a bolond ember nem fél - hangzott a sátorból.
- Na fene, maga Heynét is olvas?

- Őt idéztem, nem?

Kamilla is felállt, széthúzta a sátor ajtaját és kidugta a fejét.

- Ígérje meg, hogy nem hajt el a Trabantjával!

- Ígérem.

- Esküdjön meg!

- Mire, a holdra?

- Az túl romantikus lenne, a becsületére!

Csaba visszalépett a sátorhoz.

- Az előbb még félt tőlem, most meg egyenesen incselkedik velem?

- Most is félek.

- Hátha még azt is megmondanám, hogy milyen gondolatok járnak a fejében!

- Rossz?

- Nem, rossznak nem rossz!

- Akkor mondja meg! - Kamilla, most először nevetett igazán kihívón a férfi szemébe. - Tényleg nem rossz?

- Berontani, ölbe venni, és összevissza csókolgatni. Rossz?

Kamilla visszahúzódott, és hallgatott. Csaba majdnem bedugta a fejét a sátorba.

- Miért fél? Esküszöm..., nem, már megesküdtem... - súgta.

- Nem hallottam.

- Mert csak magamban mondtam, ám, ha akarja hangosan is megismételem.

- Ismételje!

- Becsületszavamra fogadom: csak akkor csókolom meg, ha maga is akarja. Most már megnyugodott?

A lány nem válaszolt, Csaba folytatta: - Tudja, melyik hegység aljában táborozunk?

- A Börzsönyében.

- Azt is tudja, hogy errefelé mindenféle ember megfordul?

- I...itt?

- Igen. Főleg nyáron, amikor minden bokor szállást ad.

- Ugye, csak ijesztget?

- Komolyan mondtam.

- Hogyan is mondta előbb? Amit nem hiszünk, az nincs.

- Akkor viszlát, megyek a Trabiba!

Elindult. Körülötte a fűben altatódalt játszottak a szöcskék a természet fűciteráján. A közeli erdőből kuvikvijogás felelt rá, olyan félelmetesen, hogy még a háta is lúdbőrözött tőle.

Rövid sétálás után visszakanyarodott, és zajtalanul leült a fűbe. Nemsokára rá lépéseket hallott. Felállt, majdnem Kamillába ütközött, aki hirtelen a melléhez kapott, és felsikított.

- Megijedt? - kérdezte Csaba. Elkapta a kezét, és magához szorította.

- Meg... és ruha sincs rajtam. Nevetséges, nem?

- A divatban az a közös, hogy az első és az utolsó viselői nevetségesnek tetszenek, ezért ne zsenírozza magát!

- Ez nem divat, szégyen!

- Sötét van, nem látok semmit.

Pedig dehogy nem látott. Úgy villogott a szeme, mint a macskáé éjjeli egerészés közben. Megröngenezte, teljesen meztelenre vetkőztette az előbb karjaiból kibontakozó, előtte ácsorgó, egyetlen plédbe burkolódzó lányt. Kamilla zavartan rugdalta a fűvet, majd egészen váratlanul megkérdezte:

- Miért nem nősült meg eddig?

- Mert gátlásos, balek vagyok. Ha hiszi, ha nem: félek a nőktől.

- Előbb mégis meg akart csókolni.

Kamillában mostanra teljesen felébredt a nő, aki, ha férfit érez a közelében átkapcsol egy másik csatornára. Előbb kacéran felnevetett, ezután a férfira meresztette a szemét.

- Miért nem őszinte?

- Mert maga más, mint a többiek. Maga mellett felszabadulok, szárnyakat kapok. Még a színek is másak lesznek: a fehér rózsaszín, a sötét fehér...

- Nocsak, magát tényleg kicserélték! Bár - tette hozzá a hallgatag férfit nézve -, egy kicsit többet beszélhetne!

- A növekvő fa gyökerei is hangtalan tolják félre a követ.

Kamilla nem válaszolt, ezért Csaba tovább beszélt:

- Maga rendkívül szép lány, főleg az alakja s a szemei tetszenek. Az első pillanatban megtetszett nekem. Egyáltalán nem értem, mi-ként lehet valakinek ennyire fénylőn búzavirágkéék szeme...

- Se szebb, se különb nem vagyok, mint a többiek.

- Sosem találkoztam ennyire szép és szimpatikus nővel - folytatta Csaba. - Bőre bársonyos...

- Maga tényleg udvarol nekem? - nevetett közbe a lány.

- Sosem udvaroltam eddig komolyan senkinek. Hiába mondogatja anyám: nemsokára megkapod az új lakást, később: máris kezében van a kiutalás, asszony meg sehol...

- Maga mit válaszolt neki? - közbeszólása macskadorombolásnak, nézése a sötétben is vakítónak tűnt, mint elemlámpa villogása szem-be.

- Villamos és nő után sosem... Közhelyet.

- Érdekes, régebbi főnököm is ezt tartotta - kuncogása nevetéssé erősödött -, csakhogy ő száztíz kilós és kopasz volt.

Csaba is nevetett. A lány szájából cukros víz bugyogott, a férfiből pedig keserűvíz palackozás közben. Felemás nevetésüket a lány szai tördelték széjjel.

- Ha még nem udvarolt komolyan, szerelmes sem lehetett.

- Nem is voltam. Őszintén mondom, nem! Soha, sohasem!

- Jelenleg sem udvarol senkinek?

- A sohában a jelen is benne van.

- Aki nem hiszi, járjon utána, mint mesékben! Igaz?

- Nézze, nekem igaziból még nem tetszett senki, talán én sem más-nak.

- Ha ezt nem ilyen kifejezetten jóvágású férfi mondaná, talán el-hinném.

- Csak nem vagyok szebb, mint a vőlegénye? - villanyozódott fel Csaba.

- Sajnos igen, csakhogy ő orvos.

- Magánál az ember az orvosnál kezdődik?

- Nem, csak élni akarok. - Most először sütötte le a szemét, mialatt beszélt. - Négyen vagyunk testvérek, s mind lány. Apát baleset érte, meghalt. Anyánk keresete... Nem részletezem: Nekem új ruhám,

vagy valamirevaló cipőm sohasem volt. Lévén a legkisebb, abban jártam, ami a testvéreimről rám maradt. Nem nyomorogtunk, bár a mai viszonyokhoz képest nagyon szegényesen éltünk. Hogy szebben öltözködhessenek abbahagytam a gimnáziumot, és dolgozni mentem. Esti tagozaton fejeztem be, munka mellett szereztem meg a kozmetikus szakképzettséget is. - Felcsapta a fejét s szótagolta: - Négycévi albérlet... Elég volt, érti?

- A vadonatúj 1200-as Zsiguli?

- Maszekoltam. Magánkozmetikákban dolgoztam, meg házakhoz jártam: pedikúr, kozmetika, s ami jött. Manökenként is sok ezrest összeszedtem, és voltam fotómodell is. Az autón kívül, egy szoba összkomfortos öröklakást vettem. A beugrót a vőlegényem adta, a többi OTP-hitel.

- Ahá, a vőlegénye! Értem már! - vágott közbe Csaba gúnyosan.

- Hiába gúnyolódik, nem vagyok a kitarotttja.

- Mint a mesékben: aki nem hiszi, járjon utána! Maga mondta előbb!

- Higgyen, amit akar, de kurva nem vagyok - vágta rá szenvedélyesen.

- A bőrrönd lemosásától, még nem tisztul meg a benne lévő holmi.

- Viszont, ha be is szennyeződik a köpenyem, attól a fehérneműm még tiszta maradhat. De mi az, riportot akar írni rólam, vagy...?

A férfi, mint annyiszor, most is megzavarta.

- Sem bíró, sem újságíró nem vagyok, ellenben udvarolni szívesen udvarolnék, ha nem lenne vőlegénye. Mondja, hol ismerte meg a vőlegényét?

- Vallat, vagy udvarol? De, ha mindenáron tudni akarja, a kozmetikai szalonban. A haját festette.

- Csak nem selyemgyerek, vagy öreg?

- Ötvennyolc éves, és ősz. Egyszer... kétszer, végül állandó vendégem lett. Egy ízben megvárt, és hazavitt a kocsijával... Valahogy így kezdődött el.

- Fogadni mernék, hogy nem szereti, és nem is boldog mellette.

- Ha nem lenne felhő, sosem esne az eső.

- Ugye, igazam van? - csapott le Csaba, mint vércse a fűben futó áldozatára.

- Nincsen, mert szeretem, és igenis boldog vagyok.

- Akkor előbb, miért a felhőt meg az esőt emlegette, nem a napot, vagy a holdat, esetleg a csillagos égboltot. - Lehalkított hangon folytatta: - Mást becsaphatunk, félrevezethetjük, magunkat soha!

- Akkor sem szalajtom el ezt a partit!

- Szerelem nélkül férjhez menni, ugyan!

- Füttyülök a szerelemre. Gyönyörű, emeletes villa a budai hegyekben. Antik bútorok, értékes festmények tömkelege... Minden gépesítve. Ezentúl szép, s drága cuccokban, télen nemes prém bundákban járni, és gondtalanul élni. Ez a lényeg, a többi mese!

Mind a két kezével megszorította a férfi kezét. A pléd szétnyílt, majd szép lassan lecsúszott. Majdnem meztelen felsőtesttel állt a férfi előtt.

- Lehet, hogy a pénz nem terem boldogságot - folytatta. Vagy nem vette észre, hogy lecsúszott a plédje, vagy nem törődött vele. - A boldogság sem pénzt. Anyámék nagyon szerették egymást, mégis külön éltek, mielőtt apu meghalt. A társbérlet, meg az állandó filléreskedés az utolsó morzsáig felőrölte a szerelmüket. Egyik kolléganőmék építkeznek. Szombatonként és vasárnaponként maltert kavart, cipelt, téglát meg mit tudom én miket hord, csinál. Hétfőnként kifacsart citromként esik be dolgozni. Mire mindenük meglesz, régen túlhaladja a negyvenet. - Hevesen megrázta a fejét. Nem is nő volt már, hanem csupa, heves tiltakozás. - Miután mindent befizetnek: OTP-részletet, fűtést, közös fenntartási költséget, televíziót, biztosítási díjakat, autóba a benzint, meg mit tudom én mi mindent, alig maradna pénzem, ha nem kapnék borraivalót, s nem maszekolnék. Hordjak én is maltert, vagy maszekoljak tovább a szabadidőmben, szabadnapjaimon, ezzel az alakkal? Nem, Csaba! Élni szeretnék! Fiatalon szeretnék élni!

Hirtelen feleszmélt. Magára lesett, felsikoltott. A közeli hegy viszkizabált. Lehajolt, felkapta a plédjét, magára terítette, és futásnak eredt, vissza a sátra felé.

- Más előtt nem, de nem tudom miért, maga előtt szégyellem magam - kiabálta vissza.

- Bemehetek? - kérlelte Csaba, lassan utána kullogón.

- Nem, ne jöjjön be! - szólt vissza a vártnál is hevesebben. - Nagyon kicsi a hely.

- Sok jó ember kis helyen is elfér - tréfálkozott Csaba, majd, miután nem kapott választ, ő is a sátorhoz érve, a sátorlapjához dőlt a hátával. Egy kis ideig várt, majd leült. Fűszálat rágott, eközben az augusztusi eget kémlelte. Úgy potyogtak lefelé a hullócsillagok, mint - kis túlzással - fellőtt tűzijáték rakétáinak izzó foszlányai, amelyek pedig ott maradtak, úgy remegtek, mint kutya, ha leöntik vízzel. Szíve mély érzésekkel töltődött fel, bár nem ebben a percben fogantak, most mégis annyira feszítették a mellét, olyan jóleső forróság járta át s át a testét-lelkét, birizgálták felajzott idegrendszerét, hogy sóhajtnia kellett. Ez a sóhaj volt az, amely megszabadította előbbi gátlásaitól, leoldotta nyelvéről a lakatot, amelyet születésétől kezdve hordott ott, ha nőekkel beszélt. Kivette szájából a füvet, és eldobta.

- Kamilla! - szólt be a sátorba szenvedélyesen. A lány nem felelt. Ő ugyanolyan felhevülten beszélt továbbra is, amint elkezdte. - Szeretem magát!

- Minek néz engem - fortyant fel a lány. - Bazári majomnak, vagy egy nagy k-nak? Én sohasem kötöttem olyan barátságot, hogy a fiú azt kérdezze tőlem, mielőtt bevésné a nevemet a pad támlájába: hogy is hívnak?

- Nagyon komolyan gondoltam - előbbi rekedt hangja átszíneződött. Mivel a lány ismét nem válaszolt, tovább beszélt: - Első látásra megszerettelek. Egész életemben terád vártam. Most megtalálalak. Nem ismerlek, nem tudom ki vagy, ezentúl mégsem tudom nélküled elképzelni az életemet. Úgy hozzám tartozol, mint a fülem. - A lány elnevette magát, Csaba felfortyant: - Miért nevetesz ki?

- A hasonlatodért - szavait félig elnevetve folytatta: - Ennyire faramuci hasonlatokkal szoktál udvarolni s szerelmet vallani? - Csaba nem válaszolt, mire a lány váratlanul megkérdezte: - Mi a foglalkozásod, de igaziból?

- Amint mondtam is: műtős vagyok a Koltói Anna utcai Klinikán - súgta az a kisördög, amely azóta kínozza, amióta megpillantotta a lányt.

- Meg műszaki félkörrajzoló a köztisztasági hivatalban.

- Az micsoda?

- Utcasöprő, szívem.

- Nem hiszed el, hogy műtős vagyok?

- Messziről jött ember azt mond, amit akar.

- Kamilla, most már tényleg fázok, és egyre kevesebb lesz körülöttem a fű is. Mindent lerágtam, mint a kecske. Engedjél be! Becsület-szavamat adom...

- Ennyire csúnya vagyok, rossz az alakom, hogy nyakra-főre fogadkozol: egyetlen ujjal sem nyúlsz hozzám...?

- Minden tőled függ!

- Bejössz, de nem vetkőzöl le, rendben?

- Mehetek?

- Gyere! - egyezett bele alig hallhatón.

Csabának akaratlanul „A farkas és a kecskegida” című mese jutott eszébe: - Fél lábam már bent van... Eközben megfoghatatlan érzések szállták meg. Sohasem érzett még ennyire átható bizsergést a szívében, majdnem elolvadt, mialatt felállt, és bebújt a sátorba. Kamilla diplomatatáskát vett elő. Csaba nem azon törte a fejét, hogy minek az, hanem hogyan került oda, mert határozottan emlékezett rá: előbb, legalábbis miközben rakodtak, nem látta a sátorban. Miután a lány a diplomatatáskát a gumimatrac közepére helyezte, Csabára szól:

- Ülj le!

Az hanyatt vágta magát.

- Tudod, hogyan érzem most magam?

- Mondd!

- Mint kibic, akinek nem osztottak lapot.

- Csak nem azt hitted, hogy a karjaidba omlok?

- Háá...át. Viszont ez a táska itt?

- Válasz fal... Igaz, nem azt mondtam, hogy feküdj le, de ha már lefeküdtél, aludj! Nemsokára reggel lesz, és megyünk, ki-ki tovább! -

Magával meditáló hangon folytatta: - Mit gondolhat most a vőlegényem: hol vagyok? Ha meglátna bennünket...!

- És az én barátaim? Engem mindenki nőgyűlölőnek tart, most mégis lekéstem miattad, egy ismeretlen, vadidegen nő miatt az összejövetelt, amelyet semmi pénzért sem mulasztottam volna el. Az évfolyam... - kapkodón helyesbített. - Nyolc műtős és egy orvos - valójában, nyolc orvos és egy műtős -, testi-lelki barátságot fogadtunk. Mindegyikük esküvőjén jelen voltam, csak erről az egyről...

- Kint legénybúcsúztatóról regéltél nekem.

- Nem mindegy? - A továbbiakat súgta: - Elhiszed már, hogy szeretlek?

- Ne beszélj hülyeségeket! - intette le a lány, erősen elszíneződött hangon. - Menyasszony vagyok. Miért nem léptél előbb az életembe? Késő!

- Érzem, én is jó vagyok nálad. Zavard el azt az ürgét!

- Azt az orvost akartad mondani?

- Én is vagyok olyan orvos, mint ő.

- Most meg, műtőst akartál mondani, igaz? - Lefeküdt, Csaba vele szemben felült, és tovább áradozott:

- Az első látásra beléd szerettem. Szinte megmerevedtem, annyira megtetszettél nekem. Megbűvöltél, mint kígyók az áldozatukat.

- Szerelmet vallasz, mégis kígyóhoz hasonlítasz engem? Folytasd!

- Nem kapsz szívbajt?

- Te aztán szépen udvarolsz nekem! - kiáltott fel a lány nevetve. - Mondhatod!

- Tudod mi baja van a kocsidnak?

- Mi?

- Semmi.

Kamilla olyan hirtelen ugrott fel, mintha megcsípték volna.

- Akkor... akkor miért nem indult be, indíthatad be?

- Mert kifogyott a tankból a benzin.

- Kifogyott? - vált hörgéssé a lány előbbi csilingelő hangja. Tenyerével a diplomata táskára csapott, majd elkapta a férfi karját, és jól megrázta. - Szóval kifogyott a benzin? - szótagolta.

- Igen.

- Miért nem mondta meg? - szisszent fel a lány. - Maga... maga...

- Mert akkor nem lehetnék most veled egy szűk sátorban. Egyébként tegeződtünk...

- Az az előbb volt. - Dühösen legyintett. - Maga szerencsétlen, ha tudná mit tett velem? - Szemrehányón, idegesen beszélt, majdnem el-sírta magát mérgében. Nem annyira a vőlegénye, inkább a rászédett-sége miatti dühe kínozza. Még a mozdulatai is ordítottak, mialatt folytatta: - Tele kanna benzin van a csomagtartómban.

- Mihelyt megláttalak... Na jó, én is magázlak, azonnal megtetszett nekem.

- Régi lemez, tegyen fel újat!

- Már akkor elhatároztam, hogy mindenképpen feltartom, amikor rájöttem, hogy semmit sem ért az autóhoz. Ne féljen, nem élek vissza a jelenlegi helyzetemmel. Nyugodtan elveheti a bőröndjét!

- Bőrönd? Magának a diplomatatáska, bőrönd? - nyegléskedett.

- Csaba úgy tett, mintha nem hallaná, folytatta:

- Egyetlen ujjal sem érek magához, ha nem akarja. Mindent, amit tettem, azért történt, mert szeretem. Elhiszi?

Kamilla nem válaszolt, csak fújt s sóhajtozott. Csaba egy ideig várt, majd megkopogtatta a diplomatatáskát.

- Tudom, hogy nem szereti. Dobja a palit, járjon velem!

- Mi különböző hullámhosszon hallgatjuk a zenét.

- Kapcsoljon át az én hullámhosszomra. Maga kezében van a kapcsoló.

- Hallgasson! - vágott mérgesen a szavába. Csaba ennek ellenére világosan érezte, hogy előbbi idegessége meglágyult. - Éppen elég bajt csinált nekem, még többet akar? Aludjon! Reggel megy mindenki tovább a maga útjára!

Csaba tényleg úgy tett, mintha aludna, holott csak a lány szuszogását ellenőrizte, majd semmivel sem törődve elvette a diplomatatáskát, a sátor lapjához nyomta, alig fért el és hevesen átkarolta a lányt.

- Ne... ne! - nyöszörgött az egyre inkább elcsendesedőn és érzékiben, mialatt közelebb húzódott a férfihoz. Szíve kalimpált, teste elzsibbadt, csak pihegett. Szemét behunyta, fejét engedelmesen a férfi vállára hajtotta. - Tudtam, hogy ez lesz a vége, mégis arra kérlek, ne

kezdjük el, mert én is beléd szeretek, ami egyikünknek sem lenne jó.
 - Teste tovább remegett, hangja csorgó mézzel telt meg s úgy bugyborékkolt, mint a szerelmes galamb turbékolása.

A férfi, nagy önuralmába került, mégis elengedte. Elhatározta, ráadásul becsületszavát adta, hogy nem erőszakoskodik. A lány kérte, ő teljesítette. Mindig ilyen komoly s ennyire önérzetes volt, most, ebben az érzékeny kiélezett helyzetben sem hazudtolta meg magát. Olyan mereven ült a szűk gumimatracon, mint akit meghipnotizáltak.

- Sosem felejttem el ezt az estét s éjjelt - suttogta közben maga elé mélyedten a lány.

- Én sem.

Kamilla teljesen váratlanul, remegően, szenvedélyesen folytatta:

- Miért nem ismertelek meg előbb?

- Én is tetszem neked?

- Azt hiszed, másként itt kuksolnék veled ebben a szűk sátorban?

Csaba újra megfogta a lány kezét, az egy ideig tűrte, majd elvette, ám néhány pillanattal később váratlanul a férfi kezére rakta a tenyerét, és megsimogatta. Csaba elkapta, és megszorította. Kamilla visszarántotta.

A körülöttük terpeszkedő csendet, csak néha zavarta meg egy-egy titokzatos hang. A mellettük lévő erdőből hallatszott ide. Madár volt-e vagy más, nem tudták. Nem is érdekelte őket, ugyanígy az a kíváncsi csillag sem, amely még az előbb bedugta fényes fejét, és kitarotn bámulta az arcukat: egy szűk sátorban, alig méternyi széles gumimatracon fekszenek, kívánják egymást, és semmi! Van eszük? A fiatal-ság mulandó, úgy elrebben, mint a hajnali szellő, ezek meg csak játszanak? Kik lehetnek? Félbolondok.

A lány szólalt meg előbb.

- Elszalajtottam miattad a vőlegényemet - hangja szemrehányón csengett, keze mégis megbocsátón simult a férfiéhoz.

- Hacsak ezért hagy el, egyetlen pillanatig se sajnáld!

- Rendes férfi s menőfej.

- Meg öreg, és nem szereted.

A lány nem válaszolt, ámde egyre fokozódó szorítása annál többet mondott a férfinak.

- És az én barátaim? Határozottan megígértem nekik, ők ennek ellenére, reggel külön is felhívtak telefonon: okvetlenül menjek el!

- Más nem várt ott? Egy kislány, vagy egy szépasszony?

- Eddig valamennyi nő azt akarta, akiket megismertem, hogy vegyem el őket feleségül. Nem és nem! Most, örömmel megnősülnék, ha - keze szorosan rátapadt a lányéra - te lennél a feleségem.

- Te teljesen becsavarodtál! - Hátat fordított neki.

Tovább hánykolódtak, nem beszélgettek. A szűkös hely miatta a férfi majdnem kinyomta a sátor oldalát. Csak visszafojtott vágyakozásuk nyűszített tovább, meg a szívük dobogott egyre hevesebben és hangosabban, ki tudja meddig. Egy biztos, már pirkadt, mire Csaba hirtelen felült.

- Ne haragudj, én ezt nem bírom tovább! Kimegyek!

- Szűk a hely, nem tudsz elaludni miatta?

- Melletted nem.

- Sokat mocorgok? Nem csoda ezen a szűkös helyen!

- Mert szeretlek, kívánlak, meg egyébként is, én nem tudok ruhástól aludni.

- Vetközz le! - rebegette a lány váratlanul a férfi legnagyobb örömére.

Csaba felállt, levetetette a nadrágját, majd visszadőlt Kamilla mellé. Átölelte, és a fülébe súgta:

- Szeretlek. Ugye te is szeretsz. Szakítsuk le azt, ami csak egyszer érik be egy életben a szerelem rózsabokrán.

- Mondd másként, mert ez így túl giccses! - Mennyire forró volt a lehelete.

Csaba felnevetett.

- Engedd meg, hogy lesmároljalak!

- Ez meg túl közönséges.

- Szeretlek, legyél az enyém! Ne játszunk tovább! Nem alkalmi partnerként akarlak, örökre!

- Így! Most megcsókolhatsz! - lehelte elaléltnan. Teste remegett, agya elzsibbadt, szívét jól ismert forróság járta át, miközben szorosan a férfi nyaka köré fonta a két karját.

- Legyőztem végre a vőlegényedet? - kérdezte a férfi mielőtt összeért volna az ajkuk.

- A szerelemben nem a győzelem a legfontosabb!
- Mindenesetre jobb, mint a második hely, tehát?
- Mind a kettőnket legyőztél: engem is, a vőlegényemet is.

Egymásnak estek. Úgy csókolóztak, mint a galambok, úgy habzsolták a szerelmet, mint a reggeli nap első sugarai az éjjel nyílt rózsára telepedő harmatot...

Kamilla éppen az egyetlen ruhadarabjától szabadult meg, amikor a közelben autó dudált. Előbb egy rövidet utána két hosszút. Kapkodón visszarángatta, és riadtan a kijárat nyílásához ugrott. Alig pirkadt, a férfi mégis teljesen világosan látta, csak most látta igazán, mennyire formásak a combjai, milyen érzékeny kerek a csípője. Valóságos szexbomba.

- A vőlegényem! - hallatszott a lány kiáltása.

Csaba nem mozdult, nem merevedett meg, mindenre elszántan várta a folytatást.

Kamilla visszafordult. Lábai gyökeret eresztettek, moccanni se tudott, nemhogy járni. Tanácstalanul leste felváltva Csabát és a semmiiséget. Olyan váratlanul érte a vőlegénye megjelenése, mint a villámcsapás. Teljesen lebénult.

- Most mi lesz? - riadozott végül is, halálra rémülten a lány.

- Mi lenne? Elzavarjuk, és kész! Ő elmegy a fenébe, mi pedig folytatjuk!

- Menj, gyorsan tűnj el! - fortyogott Kamilla, mintha kicserélték volna. - Kapkodd össze a ruhádat, és menj, mielőtt ideér!

- Nem megyek! Szeretlek, vele pedig ne törődj többé, majd én elintézem helyetted is!

Kamilla melléje ugrott.

- Menj! Nagyon kérlek, menj ki a sátorból. - Összerakta a két kezét.

- Kérlek! Bújjál el a sátor mögé! - Elkapta a karját, felcibálta, és mind a két kezével egyszerre tolta maga előtt, erőteljesen kituszkolva a szűk nyílás felé.

Csaba, látva a lány halálos kétségbeesését, megadta magát, és úgy, amint kérte kimászott a sátor mögé. Kamilla visszarohant, felkapta a férfi ruhadarabjait és gyorsan utána szaladt, mellédobta, a nadrágja azonban ott maradt.

A vőlegény, öregedő, háziasnak induló, félig kopasz férfi, szinte sátor elé robbant. Kamilla éppen öltözködött.

- Mi történt veled, kedves? - kérdezte, miután a beáramló pirkadatban végigböngészte tágrámeredt szemeivel a lányt.

- Bedöglött a kocsim.

- És a Trabant?

- Az... egy... - hebegte kétségbeesetten, teljesen összetörve - egy férfi hagyta itt. Ú...úgy volt, hogy reggel bevontat...

- Trabanttal egy 1200-as Ladát? No, ne viccelj már! És, hol van az a férfi?

- Elment. É...én nem is... - hebegett-habogott, mígnem végleg elakadt. Keze s mindene remegett, mialatt tovább öltözködött. Szemmel láthatóan ideges volt.

A vőlegény lehajolt, és felemelte a földről a nadrágot, amelyet Kamilla véletlenül otthagya nem vitt a férfi után.

- Ez mi?

- Egy... egy, nem is tudom...

- Férfinadrág. Szóval veled együtt hált...?

Kamilla váratlanul a férfi nyakába ugrott, és szenvedélyesen átka-rolta.

- Semmi, semmi sem történt közöttünk. Mindent elmondok - csitította a vőlegényét, azonban, amint az ajtóra pillantott hirtelen torkába rekedt a folytatás.

Dr. Lovas Csaba állt ott, egy ingben s alsónadrágban.

- Majd, én, uram, jó?

A vőlegény odafordult. Annyira megdöbbsent, hogy szemei felakadtak, lábai megdermedtek.

- Az útszélén meszelt... integetett. Megálltam. A segítségemet kérte bedöglött kocsijának megjavításához. Amint megnéztem, azonnal rájöttem, hogy csak a benzin fogyott ki, de nem mondtam meg neki, mert nagyon megtetszett, és azon nyomban beleszerettem. Amint az éjjel kiderült, ő is szeret, feleségül veszem. Öreg vagy hozzá, nem illetek össze. Vedd végre észre magad! - Feléje bökött a mutatóujjával.

- Kopj le, apus! Semmi keresnivalód itt!

Kamilla eddig egyetlen pillanatra sem engedte el a vőlegényét, most hevesen megrázta.

- Nem! Ne hidd el neki! Hazudik! Nem is értünk egymáshoz. Fázott s erőszakoskodott, végül megszántam s beengedtem, ennyi, csak ennyi történt! Nem is értünk egymáshoz...

- Csak csókolóztunk, meg ölelkeztünk, más tényleg nem történt, mert közben megérkezted, öreg! - Megint feléje bökött a mutatóujjával. - Miért nem maradtál ott, ahol eddig voltál?

A vőlegény Csaba iménti mozdulatából rosszat sejtve, rákiáltott:

- Hozzám ne érij! Te... te, szélhámós! - Ráemelte a kezét. Csaba ugyanolyan felborzolt kakastaréjjal verte vissza.

- Üss meg, ha mersz, mert eddig még semmit sem tettél azon kívül, hogy olyan képet vágál, mintha tele lenne a gatyád.

- Te disznó, te strici, tróger, jampec, csövező huligán...

- Moderált magad, apus, ha nehezedre esik is!

A vőlegény pillanatok alatt felmérte a helyzetét. Csabát nemcsak magasabbnak, hanem sokkal fiatalabbnak, meg erősebb testalkatúnak saccolta, azért gyorsan visszakozót fújva a lányhoz fordult:

- Tudod, mi vagy te? - szavai mérgesen izzottak, szemei gyűlölködő fényben úsztak. - Egy büdös nagy kurva!

- Tűnj el! - ordította Csaba, a lány válla fölött, egyenesen a vőlegény képébe. - Ne szórd tovább saját szennyedet másra, mert azonnal kicsavarom a nyakadat! - Még jobban felemelte a hangját. - Elég volt, lódulj!

Csaba, most olyan szerepet játszott el, amelyet nem neki osztottak ki, ezért ez a hozzá nem illő vagányság, amelyet akarata ellenére eljátszott, nagyon torzul festett őszinte felháborodásának hullámverésében. Saját maga csodálkozott rajta a legjobban. Sosem hitte volna, hogy egy hirtelen rászakadó szerelem ennyire kifogatja majd eredeti énjéből.

A vőlegény hirtelen megfordult, és nagy léptekkel visszaindult az autója felé.

- Paraszt kurva - morogta a fogai között jól hallhatón.

Opelje ajtaját nyitva hagyta előbb, ezért könnyedén beleugrott. Mérgesen becsapta az ajtót, és máris elindult. Olyan erős gázt adott hirtelen gyorsuló autójának, hogy az majdnem a földre ült.

Éles guminyikorgás jelezte, hogy kiért a műútra.

Alig tűnt el a kocsija, az előbbi illatos mezei virág vadcsalánná változott.

- Aljas vagy - kiabálta magából kikelten, majd a férfinak esett, a hátát verte az öklével, míg nem az elkapta, és magához szorította.

- Ne hisztizzél! Ha szeret visszajön, ha nem, engedd a fenébe!

- Élni szeretnék, nekem kacsalábon forgó villa kell, mint az övé, meg minden! - Kiélezte a hangját, majdnem ordított. - Minden! Nem érdekel a véleményed! Ha elítélsz, ha megveszek érted, akkor sem fogok időnek előtte megfomnyadni, lógó mellű vén csajjá aszalódní, mint anyám! Értsd meg Csaba: te nem tudod az én igényeimet kielégíteni!

Az szó nélkül elengedte. Bement a sátorba, és felhúzta a nadrágját.

- Menj utána! - kiabálta ki onnét.

- Megyek is, de előbb segíts szétszednem a sátrat!

Egyetlen mukk nélkül dolgoztak, hajtogatták össze a vásznat, vitték vissza az autóig, rakták ott a csomagtartóba.

- Kamilla! - szólalt meg a férfi, miután a tankot is feltöltötték benzinnel. - Neked semmit sem jelentett, benned nem hagyott nyomot ez az éjszaka?

- Sokkal többet, mint az álmoságot. Sosem felejttem el, viszont nagyon kérlek: ne tegyél tönkre! Mondtam: az én igényeim nagyok, amit egy műtöslegény nem tud kielégíteni. - Váratlanul a férfi arcába fúrta égőn búzavirágkék szemét. - Haragszol, megbántottalak? Bocssáss meg! Én nem tudok hazudni neked.

- Az átlagosnál sokkal szebb, különlegesen gyönyörű nő vagy, ő öreg s ronda.

- Viszont rengeteg pénze, óriási vagyona van. Én a szépségemet, a fiatalságomat viszem mindezekért vásárra. Valamiért valamit, ez benne a bót.

Csaba válaszolni akart, de meggondolta magát. A lány beült a kocsijába, begyújtotta a motort, ám, mielőtt elindult volna a férfihoz fordult:

- Kegyetlen az élet, nagyon kegyetlen Csaba! - Visszatolta a férfi feléje nyújtott kezét. - Tudod, hogyan érzem most magam? Mintha töviseken ülnék. Megszerettelek, de... - Nem folytatta, szemében könny csillogott, szája széle sírásra görbült, lemondón a kormányra csapott, és elindult.

Csaba a tetőt fogva futott utána.

- Tényleg szeretlek - suttogta a lány -, nem hazudtam neked. - Ennek ellenére, az előbbi melegség teljesen eltűnt a szeméből. Hideg számításokkal lesett a férfira, aki még mindig mellette futott, és kiabált:

- A címed... - hangja, lihegése egyszerre tört fel a kebléből. - Szeretlek...

- Ne mindig ezt fújd, inkább azt kérdezd meg, hány óra?

- Állj meg, csak egy pillanatra állj meg! - könnyögött a férfi, mielőtt szóhoz jutott. - Legalább a címedet add meg!

Az válasz helyett kényszeredetten ránevetett s rányújtotta a nyelvét, holott valójában ő is szenvedett, csak azért játszotta el ezt a flegma szerepét, jó adag hidegséggel fűszerezve, hogy kiábrándítsa magából a férfit. Azt viszont nem állhatta meg, hogy vissza ne kiáltssa:

- Keress...!

Csaba, mivel nem bírta tovább szusszal, elengedte a kocsit, lehajolt, követ keresett, mivel nem talált földet markolt fel. Utána akarta dobni azonban a keze félúton megállt. Szétnyitotta a tenyerét, és visszacsurgatta a föbe.

- Aranyat markoltam, földdé változott. - Szabad kezével a hajába markolt. - Én hülye, miért engedtem el? - Azt a pici földet, amely a jobb kezében maradt az eltűnt autó után dobta. - Legalább a címét tudnám!

A festő sötét színeket vet a vászonra, hogy kiemelje a fénypontot, ez a fénypont azonban most nem került a vászonra. Eltűnt, csak a felvert por lebegett még utána, meg az a fanyar mosoly, amely a férfi megsavanyodott szájszögletében bujkált.

Hétfő délutánoként általában kevesen keresték fel a Levendula Kozmetikai Szalont, viszont ilyesmi, hogy egyetlen vendég sem tartózkodott ebben a felkapott szalonban, sosem fordult még elő.

Boglár Kamillát lánygyűrű vette körül. Ő beszélt, azok vihogtak.

- A frász megesz, ha rá gondolok. - Ildi, a szőke tündér, Kamilla majdnem csupasz fenekére csapott. - Erdőben, egy szűk sátorban, egy férfival...

- Egyetlen bugyiban... - kapott Ildi szavába Elli. A többit elvihogta.

- Oltári hülye vagy, Kamilla! - kiabált túl Tünde mindenkit. - Én, bizony letejeltem volna neki.

- De közönséges vagy!

- Egyszerűen nő, édes!

- Legalább azt engedted volna meg neki, hogy körülnyaljon!

- Lesmároljon egy fordulóra.

- Hogy utána tolasson kilenc hónapig? - Ilyesmiket beszéltek, eközben úgy viháncoltak, mintha csiklandoznák őket.

- Te - Ildi kéjesen összedörzsölte a combját -, nem forrt fel a vized? Mert én csak nem álltam volna meg, az biztos! Látod, máris felbuzeráltam magam, valóságos extázisba estem.

- Mert neked mindig marhaságon jár az eszed - szólt rá Kékesdiné, egyetlen asszony a lánygyűrűben, a másik asszony távolabb állt tőlük.

Ildi Kékesdiné felé legyintett.

- Te csak hordd a maltert és a téglát, fiam! Azt hiszed, én is olyan vagyok, mint te? Már annak is örülsz vasárnap este, ha a férjed helyett a paplant húzol magadra.

A félig molett, szép, tiszta, fehér arcú asszony elpirult. Rájuk nyújtotta a nyelvét s faképnél hagyta őket. Az asztalát rendezgetve, úgy tett, mintha nem törődne velük, ám titokban erősen fülelt.

- Tudjátok - áradozott Kamilla -, akadt néhány pali, akikkel csókolóztam. Ez...? - Behunyta a szemét, arcát feltartotta, és a levegőbe szimatolt. - Azoknak a csókoknak ott ízük volt, máig érzem, mint anyám főztjét. - Távolba révedezően folytatta: - Marhára feldobott, az a fej!

Elli összecsapta a két kezét.

- Csak nem habarodtál bele? - ájuldozott a combját verve.

Kékesdiné, félretette előbbi sértődöttségét, és visszatért közéjük. Tünde vállára könyökölt, onnét is szólt közbe:

- Meg is mondom az öregednek. - Nem állhatta meg, hogy Kamillába ne csípjen a nyelvével.

- Öreg vagy te, meg a Nagykörút - replikázott vele Kamilla, minden meggyőződés nélkül.

A lányok ilyesmiket kiabáltak vissza:

- Nem a kor számít, hanem a stekszt! A lóvé, a lóvé!

- A mai fiataloknak nincs pénze.

- Igaza van Kamillának. Egy ennyire jól menő bőrgyógyászkozmetikus orvos óriási összegeket vág zsebre.

- Fogd meg, facsard ki, és passzold tovább a tangón, mint egy ócska csukát!

- Buta liba vagy, nem értesz a férfiakhoz.

Kékesdiné csodálkozva csapta össze a két kezét. Az is lehet védekezésből tette.

- Ezek a csajok! Miket beszéltek!

- Én nem is melózok annyit, mint te, az biztos! - támadt rá meglepően hevesen Lilla. - Gürizzen a pali! Ha leteszi a lóvét, letejelek neki, ha nem éhes marad!

- Hogy lehetsz ennyire közönséges? - hörrent fel Kékesdiné, őszintén megbotránkozva.

- Hagyd a békákat. Csak brekegnek - szólt Kékesdinéra Fenyvesiné, a főnöknő, vagy amint ők nevezték: mami. - Nagy a szájuk, amúgy nem harapósak.

A lányok nem törődtek velük, tovább csiviteltek:

- A férfin mi volt? - kérdezte meg felfokozott kíváncsisággal Ildi.

- Egy gatyá. - Kamilla szemei távolba révedtek. - Izmos, arányos vonalak, barnára sült bőr...

- Éjjel, ráadásul bent a sátorban, nem sokat láthattál belőle.

- A csillagok, a beszűrődő holdfény és ne feledjétek el, reggel váltunk el, pirkadt.

- Nem erőszakoskodott. Nem bántotta a kangöröcs?

- Nem. Klassz, udvarias, félszeg, mégis tuti. Úgy bánt velem, mint a... - a szavakat kereste. Szeme az egyik üvegre tévedt s hirtelen felcsillant. - Mint a kölnivel, csak szagolgatott...

- Orrára is húzza neki Szent Péter az ízédet.

Annyira nevettek ezen, hogy egymásra dőltek.

- Te, én bepisilek - kiabálta Lilla mindenkit túlvihogva.

A két asszony is velük együtt nevetett.

- Sohasem felejttem el - ábrándozott tovább Kamilla, miután lecsillapodott kissé felfokozódott jókedvük. - Nem, azt az éjszakát nem lehet elfelejteni!

- Hülye vagy homokos volt az a férfi, nem más - legyintette le nagyívben Elli.

- Miért mondd ezt?

- Rászed. Nem mondja meg, hogy csak a benzin fogyott ki, bekaszlizza magát az egyszemélyes szűk sátradba, oszt semmi. Az is lehet, hogy beteg volt.

- Be...teg? - Kamilla majdnem átszúrta, fénylőn villogó búzavirágkék szemével.

- Ha valaki nem rámenős, nem erőszakos, ha udvarias, ha gyengéd, az szerinted elmebeteg? Szerelmet vallott, és azt mondta, csak akkor ölel meg, ha én is beleegyezem. Ritka, a mai világban, igaz. Dehogy beteg legyen, azt nem írom alá!

- Elvégre egyenlőség van - nyerített közbe Lilla, talán maga sem tudta, miért mondta ezt.

- Amíg te szülsz, nem a férfi, soha! - bölcselkedett Kékesdiné, ám senki sem törődött vele. Még csak oda sem néztek.

- Mit szólt hozzá a dokid? - kíváncsiskodott Ili.

- Majdnem összeverekedtek. Engem lekurvázott, aztán faképnél hagyott.

- De már kibékültetek.

- Még másnap.

- Utánad vitte a kangörcse, mi?

- Nem gondolod, Ili, hogy kissé közönséges vagy? - fedte meg Kamilla, majd visszafordult a többiekhez.

- Mindent elmondtam neki, úgy, amint történt, mit tehetett volna mást, minthogy kibékül velem?

Most mami nem engedte folytatnia:

- Koslat, mint kivénhedt kan, a fiatal szuka körül.

- Jól tudják a férfiak, hogy ki az adakozó - kajánkodott Kékesdiné, mintegy törlesztésként s mami szárnyai alá húzódva az előbbiekért.

- Ha tudni akarod - Kamilla majdnem átszúrta villogón búzavirág-kék szemével, miközben ráfortyant -, én csak azzal fekszem le, aki-vel akarok. Alakom első osztályú, arcom szép, amíg rajtad csak a festék ér valamit, amelyet magadra kentél, aranyos!

Kékesdiné haragosan rakta csípőre a kezét.

- Először is nem festem magam, csak a szemhéjamat húzom ki, másodsor mégis akadt, akinek tetszettem. Nem lettem a kitarottja, feleségül vett.

- Mert nem nőre, kulizó hülyére volt szüksége. Ha másra is használna nem vágnál reggelente olyan kielégületlen pofát, meg nem híznál annyira. Más híján zabálsz, lassan matracnak is vastag leszel.

Az ajtó hirtelen kinyílt. Vendég érkezett, ezért a vérig sértett Kékesdiné nem vághatott vissza. Testes nő lihegett be, ismerős mozdulatokkal az ajtón. Állandó vendég volt, amiért is mindenki ismerte. Kékesdiné előtt állt meg.

- Hallotta a legújabb pesti viccet, aranyos? - kérdezte meg tőle, minden bevezetés nélkül, jó hangosan, hogy mindenki hallja.

- Nem.

- Aki sokat dolgozik, az rengeteg hibát követ el, aki keveset dolgozik az nem követ el hibát. Nos, ki kapja a prémiumot?

Senki sem nevetett, csak ő. Lilla, Ildi fülébe súgta: Ez hülye!

Ha akartak se beszélgethettek tovább, mert az előbbi vendég után többen érkeztek. Néhány percen belül, mindannyian dolgoztak...

Kamillának már csak egy vendége maradt, amikor beállított az öreg orvos. A széplányban még a vér is meghűlt. A többiek felhorkantak. Ibi félhangosan kuncogni kezdett. Lilla a szája szélét vonogatta, Elli a homlokát fogta: - Te Atyaúrsten! Kékesdiné, közvetlenül mami mellett, Kamilla a másik oldalon, valamivel távolabb dolgozott. Szavait mamihoz intézte, ám úgy, hogy a fullánkja Kamillába szúrjon.

- Hat ilyen vén pojáca pénzeszsákért sem adnám a férjemet, aki szerinte csak malter cipelésre használ.

Kamilla nem válaszolhatott, mert közben a vőlegénye melléje ért. Eddig csak fél szemmel figyelte, most élesen szembefordult vele.

- Mit csináltál magadból? - korholta, nyílt lázadással.

Dr. Boch Jusztin erősen öszült. Maradék haját a régebbi barna helyett, kiskaboszerűn tűzvörösre festette, ami nemcsak szokatlan volt a lánynak és a többieknek, hanem sehogyan sem illet erősen kopaszodó, ráncosodó fejéhez.

Az közelebb hajolt a lányhoz.

- Akinek ennyire szép menyasszonya van - súgta -, annak nem szabad megöregednie.

Kamillát nem győzte meg. Akkor is fanyalogva nézte, miközben rászólt:

- Még van egy pofim. Menj ki addig, légy szíves! Tudod, mami nem szereti, ha fiúkat hozunk be. - Valójában azért küldte ki, mivel szégyellte.

Az öreg doktor udvariasan körbe köszöntgetve, kioldalgott a szalonból. Alig ment ki, Kékesdiné nem törődve a benntartózkodó vendégekkel, feltűnően megkérdezte Kamillától:

- Te, hány éves az ürgéd?

Kamilla haragosan hallgatott.

- Szerintem jóval túllépte az ötvenet, ha nem hatvanéves - válaszolta helyette Ildi.

Fenyvesiné, a mami, elgondolkozva csóválta meg a fejét, majd mit sem törődve a vendégekkel Kamillára szólt:

- Vigyázz lányom, mert harmincvalahány év nagyon nagy különbség. Te még virágzol, amikor ő már csak azért lesz férfi, mert nadrágot visel.

- Rengeteg pénz, ékszer, kacsalábon forgó, szépen berendezett kégli a budai hegyekben. Valamiért valamit - védte meg Lilla, Kamilla után a második legszebb lány a szalonban, a maga módján Kamillát.

- Igaza van. A pénz a lényeg, nem a férfi - nyikorgott közbe Ibi is.

- Előkelő, tuti kozmetikai szalont nyitunk - Kamilla csak ennyit mondott nekik.

Mami keze, éppen egy szemhéjat festett, félúton megállt.

- Ott nem hat órát dogozol, édeském! És nehogy azt hidd főnökaszszony leszel! Cseléd, aranyom, vagy finomabban mondva: alkalmazott - mondta ki az igazat mami.

Kamilla nem válaszolhatott, mert a vendége, egyik ismerős, neves építészmérnökné, váratlanul megkérdezte. Ő éppen az arcpakolást szedte le.

- Csak nem a vőlegénye volt?

Kamilla rábólintott.

A mérnökné olyan szemekkel lesett rá, mint egy ritka számarra. Kamilla sóhajtott. Csabára gondolt, egyébként ezekben a napokban rengeteget gondolt arra a férfirra, aki úgy elrepült, mint a nyári golya augusztus végén, az öreg meg olyan biztosan visszajött, mint a hatos villamos. Úgy is nézett ki: öregén, kopottan, a foltok itt-ott lefestve. Nem is válaszolt többé, holott a lányok tovább heccelték.

Miután végzett gyorsan összerámolt az asztalán, befutott az öltözőbe, lezuhanyozott, és máris rohant kifelé.

Rövid futás után, kissé fáradtan és kelleetlen ült be vőlegénye mellé az autóba.

- Hová menjünk? - kérdezte meg az öreg orvos, miután a lány kilihegte magát az erősen dramatizált fáradtságából.

- Fáradt vagyok. Aludni szeretnék! - nyafogott.

- Gyerünk a Toronyba! Onnét egy ugrás hazáig. Felkísérlek.

- Mondtam, nem: pihenni szeretnék! Nem látod, mennyire kivaagyok? Bele a kádba, utána egy jót aludni! Csak ennyi a kívánságom ma éjjelre! Viszont, bármennyire fáradt vagyok is, ma este veled vacsorázom a Toronyban. - Egy első osztályú vendéglőben amely, hatalmas toronyház aljában kapott helyet.

Az öreg orvos heves udvarlásba kezdett. Úgy rúgta a port, mint kakkas falusi udvarokon az éppen kiszemelt tyúk mellett, ám Kamilla hamar lehűtötte:

- Ne haragudj, most nem jöhetsz fel hozzám vacsora után!

- Pedig nagyon számítottam rád.

- Ezentúl csak esküvő után! - Mókásan megpöcögötte az orrát.

- Eddig felengedtél, most hirtelen megmakacsoltad magad?

- Ami eddig történt a múlté, egyébként is fáradt vagyok, korán le akarok feküdni.

A férfi kezére csapott, aztán kiugrott a kocsiból.

- Akkor a Toronyba! - kiabálta vissza.

- A mögötte lévő parkolóban állj meg! Melléd állok.

Az öregedő orvos, elégedetten dobott puszit feléje csupa aranygyűrűs ujjával, amit Kamilla nem viszonozott. A nem messze álló 1200-as Ladájába dobta magát, és elhajtott.

Alig találkoztak autóval, amiért is nagyon hamar és szinte egyszerre a megbeszélthelyre értek. Kiszálltak és a vendéglő felé indultak.

- Becsuktad a kocsidat - kérdezte meg az ajtóban az orvos.

- Persze! - önérzeteskedett a lány, holott egy cseppet sem volt biztos benne, viszont hogy visszamenjen, igaz, közben megeredt az eső is, eszébe sem jutott.

- A múltkor is nyitva hagytad, szívi.

- Ne becézz engem szívinek! - mordult fel váratlanul a lány.

- Miért vagy ma ennyire ingerült? - csodálkozott rá dr. Boch Jusztin.

- Elmondtam néhányszor: fáradt vagyok. Van ez így néha, nem?

Valójában nem a fáradtság kínozza, bosszús volt és haragos. Ezt az utóbbit maga sem értette meg. Percekig meditált, hogy miért haragszik a vőlegényére s mindenkire, köztük saját magára is, mígnem rájött: Csaba az oka.

* * *

Dr. Lovas Csaba végre megkapta az áhított lakást: két és félszobás összkomfortot, a József Attila lakótelep egyik toronyházának kilencedik emeletén. Az anyja, megbeszélésükkel ellentétben, nem költözött át, a régi, belvárosi, öreg és kicsi lakásukban maradt. Azt ígérte, hogy hetente kétszer átjár majd takarítani s rendbe rakni a ruháit... Most is ott tartózkodott. Hidegtálat készített, szépen megterített, de amikor megérkeztek a fia barátai a lakásszentelőre sorban elköszönt tőlük, és hazament.

Csaba barátai, most csak négyen jöttek el: három orvos és egy műtős. A többiek, ki ezzel, ki azzal kimentette magát.

Ették-ittak és beszélgettek. A hangot, szokás szerint most is Mády László, a mütös vitte. Ő is velük járt gimnáziumba, majd az orvostudományi egyetemre, ahonnan valami okból kimaradt.

Csaba hátára vert.

- A lakás megvan, szép, modern s vadonatúj - sokat sejtetően körbeforgatta a fejét -, kalitka, kismadár nélkül, tudod mennyit ér? - Elhallgatott, arra várt, hogy kitalálja-e valaki, ám, miután senki sem válaszolt, rávágta: mint a puszi tudjátok, mi nélkül.

Nevettek. Markovics Iván még mindig a hasát fogta, miközben megkérdezte:

- Te szerinted meddig lesz üres - hangosan röhögve, melyben közrejátszott az elfogyasztott ital is, folytatta: - ez a kalitka?

- Ameddig mi nem fogunk neki s bele egy szép kismadarat.

- Szent igaz! - helyeselt Mille Károly -, hacsak nem tapad rá egy erőszakos csaj, sosem nősz meg.

Pető Zsolt Csaba vállára rakta a kezét.

- Amíg másnak felesége van, addig neked is jut egy lyukacska, akkor meg mi a fenének nősz meg, igaz?

- A nős férfiak tovább élnek, mint az agglégények. Nem vicc, olvastam, nem is akarhol, egyik tudományos lapban.

- Lehet, hogy ez a büntetésük?

Megint nevettek, s megállás nélkül ittak. Amikor valamelyest elült a zaj, Csaba váratlanul bankot robbantott.

- Képzeljétek, majdnem megnősztem. - Olyat csinált, amit ritkán szokott: hangosan nevetett. A többiek annyira csodálkoztak ezen, hogy nemcsak az ivást hagyták abba, hanem egy pillanatra meg is dermedtek.

Mády Laci tért elsőnek magához.

- Ne mondd! - Felugrott. A többiek követték. Pillanatokon belül körbeállták Csabát. - Lány, asszony, vagy egy Rákóczi téri kisszajha? - kérdezték egymás szavába vágva.

- A fene tudja mi történt velem - folytatta Csaba, mit sem adva rájuk -, teljesen elvesztettem a fejemet. Ha igent mond, ha nem is vagyok még nős, vele élek, néhány hét és megnőszölök.

- Te meg a nőszülés! - kiabálták közbe.

- Ugratsz bennünket, igaz?

- Előbb leszek én prof, mint te házas.

- Úgy félsz a nőktől, mint kecske a késtől...

- Csaba, ha nehezen is csak letorkolta őket:

- Ez a nő másabb volt, mint a többiek. Megmozgatott bennem valamit. Sohasem éreztem olyat.

- Elkaptad legalább egy fordulóra? - kiáltott közbe telepofával Mády. - Koitusz, semmi?

- Ne legyetek triviálisak! Ez nem olyan nő volt.

- És mi történt akkor mégis köztetek azzal a csodapípivel? - kérdezett közbe valaki.

- Elrepült. Volt, nincs.

Szinte egyszerre esett le az álluk.

- És most?

- Ha egyszer elrepült, nincs tovább. Vége! Sosem hittem volna, hogy ennyit szenvedek majd egy nő miatt.

- Mert szenvedés nélkül, mit sem ér az élet, mi? - Mády jó erősen hátba vágta Csabát. - Te, hülye, annyi, de annyi nő van Pesten! Ebet szőrével. Csípj fel egy kis kurtizánt, és...

A többiek nem engedték folytatnia, szinte egyszerre kérték Csabát.

- Mondd el részletesen, hogyan történt?

Ő beszélni kezdett. Mády eközben ismét bort töltött az üres poharakba, de annyira figyelt, hogy két ízben is a poharak mellé folyatta az italt. A többiek tovább ettek: húst, szendvicset, süteményt, kinek mi esett a keze ügyébe. Az érdekesebb részeknél, hol a szájukba rekedt az étel, hol a kezük merevedett meg...

Csaba befejezte. Mille Károly éppen ivott. Cigányútra tévedt. Köhögni kezdett. Komarovics Iván jó erősen hátba vágta.

- Ezért nem jöttél el a legénybúcsúztatóra? - kérdezett közbe még mindig fulladozón Mille Károly. - Ha tudják az igazat, talán ők is itt vannak most?

- Szerinted azért mentették ki magukat, mert megharagudtak?

- Én csak azt mondtam, hogy talán.

- Tudjátok - áradozott tovább, rövidke fejtörés után Csaba, mialatt a többiek közbe-közbe kuncogva figyeltek -, ez olyan nő volt, mint

Pirike, ismeritek, a kisdokim, meg Banka nővér, ha összevágánánk őket. Egyiket deréktól le, a másikat deréktól felfelé... Nem, még szebb! Azok az égő, búzavirággék szemek! Szexbomba, csinibaba! - Arca fénylett, szeme égett. - Ha hiszitek, ha nem, beleszerettem. Világéletemben ilyen nőről álmodtam. - Most ő ütött Mády Laci hátára. - Ezért nem nősültem meg eddig.

- Címe?

- Fogalmam sincs.

- Bumm! - mondták egyszerre ketten is.

Mille ivott, utána csendesen megjegyezte:

- Ritka nagy marha vagy!

- Az - hagyta rá Csaba. Mivel a társai közben megitták az italukat, töltött. Ő is ivott, megint töltött, és újra koccintott a többiekkel.

- Tényleg nem volt semmi, vagy csak úri emberhez illőn, hallgatsz?

- Úgy néztem rá, mint egy szentre. Te... - összevonta a szemét, és áradozón folytatta: -, ez a nő, nem kalandra, hanem...

- A szexbomba? - Elöl-hátul mutatta. - Akinek ilyen lökhárítói vannak, s ekkorra popója? Na, ne viccelj már!

- Nem tudom mi történt velem, higgyétek el, így történt!

Arra gondolt, amikor összeölelkezve egymásra borultak... Kéjes mámor futott végig a testén: Mi történt volna, ha nem érkezik meg a vőlegénye? Teste tűzben-lángban égett, szíves sajtott. Innia kellett, hogy kínjában fel ne ordítson. Mády meg is lökte Komorovicsot, aki valami muris bemondásra gyanítva fülig érő szájjal fordult feléje:

- Te, ez berúgik.

- Meglehet, nem szokta meg az ivást - válaszolt csalódottan.

Csaba meghallotta. Nem törődött velük, tovább ivott, mígnem az ital lassan elzsibbasztotta előbbi felhevült érzéseit, csak a bánata maradt a régi, amely újra és újra rávicsorította sárga fogait üres poharának aljáról, mire ő, hogy ne lássa, megint teletöltötte, ám, hogy újra szembenézhesen vele, ismét kiitta mind.

- Tudod, mi az, amit te csinálsz most? - kérdezte meg Mille hoszszabb szemlélődés után, a sok elfogyasztott italtól erősen akadozón.

- Mi lenne, iszom.

- Öngyújtogatás. - Előre röhögött anekdotája csattanóján. Nem kértek, ő mégis elmondta: - Egy amerikai szivargyáros bebiztosította szivarjait tűz ellen. Ezután egymás után szívta el azokat. A biztosító nem tehetett mást, fizetett. Mit lehetne tenni, okoskodtak a fejesek, mígnem egyik ügyvéd kifundálta: Saját maga gyújtotta meg, tehát öngyújtogatás, amiért büntetés jár, nem kártérítés.

A többiek röhögtek, ő felállt, igaz igen nehézkesen a székére. Haja a szemébe lógott, nyakkendője kioldódott.

- Doktor Lovas Csaba öngyújtogatást követett el - szavalta -, ezért két üveg pezsgőre ítélem...

- Úgy van, úgy van! - kiabálták közbe. - Igazad van! - Ők is felálltak a székeikre, és kórusban ordították: - Meg...büntetjük, meg bün...tetjük!

- Hiába - húzta fel Csaba a vállát -, ha nincs itthon pezsgő. Bor még van, tömény szesz is akad...

- A KÖZÉRT-be! - vágott szavába Mády, mire a többiek utána zúgták: A KÖZÉRT-be! - ordították és tapsoltak is hozzá.

- Legyen igazatok - adta meg magát Csaba.

Ő is felállt a székére és meghajolt. Majdnem leesett, mialatt lelépett, hogy elinduljon a közeli KÖZÉRT-be. A másik szobában, az egyik asztalkán, a saját kis autóstáskája mellett, több hasonló táskát talált. Rövidke töprengés után felvett egyet, azt, amelyet sajátjának vélt, a hóna alá szorította és elindult a liftház felé.

Lent az utcán a friss levegő kissé magához térítette. Az eső szermerkélte, ezért sietni akart, de nem tudott. Minduntalan megbotlott, a járda is szűknek bizonyult, hol az egyik, hol a másik oldalon kötött ki. Szerencséjére, az eső miatt senki sem közeledett azon a részen, amelyen ő haladt... A KÖZÉRT-ben két üveg pezsgőt vásárolt, amikor fizetni akart, hirtelen megtorpant: Ma vette fel a fizetését, mégis a táskájában csak egyetlen ötszázast talált...

- Tessék fizetni! - szólt rá a pénztárosnő, mire ő kapkodón, sután eléje rakta az egyetlen ötszázast. Mialatt az blokkolt, visszaadott, nehézkesen összeszedte a visszajáró pénzt s visszarakta a táskájába, tovább törte részegségétől elnehezült fejét: Teljesen olyan a táská, mint az övé, hová lett a többi pénz? Nem gondolkozhatott sokáig,

mert a pénztárosnő megint ráfordult: - Lépjen odébb! Feltartja a sort!

Csaba bocsánatot kérően lesett rá.

- A lakásszentelő miatt..., elnézést! - motyogta, miközben megszegyenülten és a mögötte álló két férfitől is bocsánatot kérve, tovább állt.

Mire kiért a KÖZÉRT-ből, az előbb még csak szemerkélő eső rázendített. Akik nem hoztak magukkal esernyőt, futásnak eredtek. Csaba, amint jelenlegi állapotában tőle telt, jól kilépett. Félútig el is vergődött valahogyan, de annyira esett, hogy ott gyorsan fedél után kellett néznie. Rövid szemlélődés után a közeli autóparkolóban vesztegelő, ám a sűrű esőtől nem jól látható Trabantja felé vette az irányt. Közel volt, hamar odaért. Az autóstáskájába kotort. A kulcsot kereste, ám nem találta. Kínjában a „Trabantja” ajtajához kapott, s legnagyobb csodálkozására nyitva találta, holott világosan emlékezett, hogy bezárta. Részeg is volt, az eső is egyre jobban zuhogott, amiért nem törte tovább a fejét, gyorsan beleült, és kényelmesen végigdőlt az ülésen. A részegség, meg az eső egyhangú, monoton kopogása elálmosította. Álmában a kórházban járt, varratokat távolított el egy nemrégén operált beteg nő testéből. Az felsikoltott, s ő felébredt.

- Valaki a kocsimban fekszik. Nézd csak! - hallotta kintről.

- Valaki? - kérdezett vissza gúnyosan dr. Boch Jusztin. - A pasasod! Már megint itt van, holott azt mondtad...

- Esküszöm, hogy nem hazudtam. Én... én - hebegte zavartan, míg nem dr. Boch közbe nem vágott:

- A hazugság néha arányosan nő a távolsággal, ezért hosszú életű, ám látod sánta, mert a hazug embernek mindig rövid a lába, Kamilla!

- Én semmit, de semmit sem tudtam erről... az alakról.

- Ne...em?

- Nem - erősködött a lány, ám mivel a vőlegénye továbbra is haragosan rázta a fejét, védekezően megismételte. - Igenis, nem tudtam róla semmit. Tudtom nélkül ült be a kocsimba!

- Összebeszéltek. Ezért voltál egész este morcos - gunyorosan tette hozzá - és fáradt.

Kamilla semmivel sem törődve kinyitotta az ajtót, és jó erősen megrázta Csabát.

- Hé...é! Hogyan került ide? Szálljon ki a kocsimból!

Csaba bambán lesett körbe. Sokára jött rá, hogy ez a kocsi tényleg nem az ő Trabantja. Újra és újra a szemét törölgette s a lányt nézte.

- Hallja, szálljon ki! - kiáltott rá eközben újra Kamilla.

Csaba végérvényesen felébredt.

- Ne haragudj, Kamilla - ismerte fel, legnagyobb ámulatára a lányt, szíve hangosan dobogott, levegő a mellébe szorult, testét forróság öntötte el -, összetévesztettem az enyémmel. Esett az eső...

- Trabantot egy Zsigulival? Na... ne! - gúnyolódott megfogható élccel dr. Boch.

- Neked nem osztottam lapot! Nem a tiéd, vagy az?

- A menyasszonyomé, ha tudni akarod.

- Aki sosem lesz a feleséged, mert elkanalazom előled.

- Te... te, egy műtőslegény? - Belekapaszzkodott a zakójába, és ráncigálni kezdte kifelé a kocsimból. - Kihúzlak!

- Te, éppen te, te palacsintaképű! Vagyok én olyan orvos, mint te! Idenézz! - előhúzta táskájából a kórházi igazolványát, és a szeme elé tartotta. - Kukkerold meg azzal a tíz dioptriás pápaszemmeddel, vagy felolvassam neked?

Dr. Boch alig pillantott bele, máris felnevetett.

- Orvosnak adja ki magát - jegyezte meg Kamilla felé fordulva, aki földbegyökerezett lábakkal állt mellette -, holott közönséges műtőslegény. Orvos, menne, mi? Engem nem szedhetsz rá, nem verhetsz át, mint a menyasszonyomat. Kamilla! - kiáltott hirtelen a lányra. - Te csaltad ide, zavard is el innét! Kö-ve-te-lem!

Az Csaba mellé térdelt az ülésre.

- Kö-ve-te-lem - szajkózta a vőlegénye szavait kínjában, mert más nem jött a nyelvére.

- Legőszintébb elismerés az utánzás, csakhogy te nem ezért teszed, félsz. Nem szégyelled magad?

- Elég volt ebből a cirkusból - szólt rá a lány félszegen -, olyam részeg vagy, hogy alig állsz a lábadon.

- Azért ülök, nem?

Kamilla, majdnem elnevette magát. Csaba, látva a lány lassú feloldódását, titokban várt színeváltozását, a vőlegényére mutatott.

- Miért félsz tőle? Mondd meg neki bátran, hogy engem szeretsz!

Dr. Boch Jusztin újra elkapta vetélytársa zakóját, és rángatni kezdte.

- Gyere ki, azonnal gyere ki, te hazug, részeg disznó!

- Miért óbégatsz, te kirittyantott, paradicsomszöke fejű tetű! Szívódj fel gyorsan! - Mivel a vőlegény tovább rángatta, Csaba elkapta a csuklóját, és ellökte magától. - Ha még egyszer hozzám érsz, akkor a pofont kapsz, hogy feldobod a talpadat!

- Én meg összetörlek, megeszlek...

Összekapaszkodtak. Ott ütötték, csépeltek egymást, ahol érték. Eközben hangosan szitkozódtak is. Csaba sokat ivott, mégis ő bizonyult gyorsabbnak és erősebbnek. Lekapta dr. Boch kalapját, rátaposott, az ingéről pedig az utolsó darabig letépte a gombokat... Dr. Boch végül is megfutamodott., és rendőrért kiabált.

- Ha nem mész el azonnal - kapta el Kamilla Csaba kezét -, tényleg rendőrt hívok!

- Nem elég, hogy egyiketek kiabál? Zendíts rá te is, így hátha hatásosabb lesz. - Visszaült a kocsiba. Kamilla gyengéden vonszolni kezdte.

- Gyere ki a kocsimból! Légy szíves!

- Így mindjárt másként hangzik, viszont előtte mondd meg annak a kikent fejű kakasnak, hogy ne kukorékoljon!

- Menj el, Csaba! - súgta nyílt könnyölgésre fogva a szavait. - Két kezét összerakta: - Nagyon kérek! Az ő menyasszonya vagyok, értsél meg végre!

- Add vissza neki azt a gyűrűt, én különbet veszek neked, olyat, amilyent akarsz.

- Ne... ne! Értsél meg végre! Kérlek!

Minél tovább maradt, minél jobban megnézte a férfit, annál inkább megennyhült. Tekintete megmelegedett.

- Hát jó - rántotta fel Csaba a vállát -, elvégre tiéd a kocsi.

Ki akart szállni, Kamilla azonban hirtelen visszanyomta.

- Én is megkedveltelek. - Beült melléje. - Nagyon sokat gondoltam rád, sosem felejttem el azt a bizonyos éjjelt. Azóta is hiányzol nekem,

de elköteleztem magamat, nem visszakozhatom. Nem az orvos érdekel. A nyomort unom. Elegem van a filléreskedésből! Nem kínlódom tovább! Ő vagyonos ember, és rengeteget keres. Te nem adhatod meg azt nekem, amit tőle kapok majd! - Majdnem sírt.

- Persze, mert a pénzért mindent meg lehet venni, téged is! Igaz?

- Még az egészséget is, Csaba!

- A boldogságot, a szerelmet, vagy a szeretetet is? - Megszorította az egyre jobban remegő nő kezét. - Jelenleg sem vagy, sohasem leszel mellette boldog. Ne habozz, zavarod el!

- Honnét tudod, hogy nem vagyok boldog?

- Az arcodra van írva. Tele vagy feszültséggel, nyugtalansággal...

- Nyugtalanságunk gyökere saját magunkban van... - motyogta, majd hirtelen felkiáltott. - Csakhogy nekem nincs saját énem!

- Van - vágta rá eszelősen a férfi. - Te nem vagy romlott nő. Tudod, ki vagy te valójában? - Elhallgatott. Mélyen a lány szemébe fúrta a tekintetét, aki nem kérdezett vissza, éles pislogással s érdeklődéssel révedezett a férfira. - Régi csicsókás hímzés mai ruhán. Vagyonért csak régebben mentek szegény, de szép lányok gazdag pasasokhoz. Ma mindenki jó körülmények között élhet, aki ügyes s dolgos. Te is!

Nem folytathatták, mert dr. Boch Jusztin visszasompolygott a kocsinhoz s belesett az ablakon.

- Mindig tudtam, hogy piszok, nagy kurva vagy - szólt be lebecsmérlően, maró gúnnyal - dehoggy ennyire az legyél, azt nem gondoltam!

Csaba ki akart ugrani, Kamilla visszatartotta.

- Ne csináljatok botrányt, örülj, hogy eddig nem járt erre rendőr! Úgy viselkedtek, mint a szeneslegények!

Dr. Boch Jusztin tehetetlenségében az ablak üvegére köpött, majd hátat fordítva átsietett a saját kocsijához. Beült, és elhajtott.

Kamilla, majdnem a kormányra hanyatlott.

- Hallani sem akarok többé orvosról! - motyogta elkeseredetten, valahogyan mégis felengedetten.

Csaba gyengéden magához húzta a vonagló lányt, és a fülébe súgta:

- Szeretlek.

- Én is, de mit érünk vele, te szerencsétlen! Árok partján pacsirta fészekben lakunk, üres kamrát tartunk, hogy a patkányok ne tegyenek kárt az élelmünkben. Igaz?

- Szólam, mert neked is, a mai naptól, nekem is van lakásom. Most tartjuk a lakásszentelőjét, azért ittam a kelleténél többet, jöttem le pezsgőt vásárolni... Kocsink is van, ha az enyém Trabant is.

Kamilla Csaba mellére hajtotta a fejét. Sokáig s hevesen csókolóztak...

- Hogyan kerültél a kocsimba? - kérdezte meg végül is a lány.

- Amint mondtam, lakást kaptam. Most tartjuk a barátaimmal a lakásszentelőjét, aki két üveg pezsgőre büntettek, persze csak a móka kedvéért. Lejöttem a közértbe. Elkapott az eső, és idemenekültem. Szentül azt hittem, hogy az én Trabantomban ülök. Csak a nyitott ajtaján csodálkoztam, ugyanis én sohasem hagyom nyitva.

- Nem úgy, mint én, viszont Trabantot összetéveszteni egy Zsigával?

- Sosem iszom, hidd el, így igaz, most becsíptem. - Megsimogatta a lány haját. - Egész este rád gondoltam, meséltem rólad a barátaimnak. Gyere fel hozzám! Öten vagyunk összesen, mindannyian nagyon rendes alakok.

- Fáradt vagyok, főleg levert. Nincsen kedvem az iváshoz. Jó lenne együtt lennem veled... Majd máskor, jó?

- Add meg a címedet!

Kamilla egy ideig nézte. Égőn búzavirágkék szemeiben a szerelem rózsaszínű, titokzatos fényei ragyogtak, de benne izzott annak a lámpának visszaverődő csillogása is, amely a parkoló szélén égett.

- Itt lakom én is a József Attila Lakótelepen. Keress meg, így titokzatosabb, romantikusabb lesz.

Csaba tovább bámulta a gyönyörű lányt, akit reggelig is elnézett volna, ha Kamilla végül is meg nem érinti a karját, hosszú, finoman vékony ujjaival.

- Menj! - kérte, teljesen kicserélődött hangon, mint előbb.

- Alig csókolóztunk.

- Várnak a barátaid! Kérlek szépen...! A többit bízzuk a véletlenre!

Csaba szót fogadott. Kiszállt, és anélkül, hogy visszanézett volna elindult a házuk felé. Ám, alig tett meg néhány lépést, Kamilla váratlanul utánaeredt. Átölelte, és forrón szájon csókolta: - Szeretlek - súgta, majd, amilyen váratlanul támadt, éppen úgy tűnt el is. Visszafutott az autójához, belevetette magát és elhajtott.

Csaba azután indult tovább, miután a lány autójának helyzetjelző fényei eltűntek a szemei elől: - Már nemcsak az egyik s a másik lábam, a derekam is bent van - gondolta meglepődötten, arra a mesére célozva, amely azon a bizonyos furcsa éjjelen jutott eszébe. Eközben ma másodszor csinált olyat, amit azelőtt sosem. Dudorászva folytatta az útját.

Egyik üveg pezsgőjét a táskával együtt a lány autójában felejtette.

Mire felért, a barátai teljesen lerészegedtek. Megállt az ajtóban, és a boldog emberek meglepődöttségével végignézett rajtuk: - Szép, kis társaság! - Nem érzett undort, sőt mély hálát tanúsított irántuk, amiért lezavarták pezsgőért. Nem sok ideje maradt a nézelődésre, mert Pető máris a nyakába borult.

- Édes, kedves cimborám! Azt hittük elvesztél. - Nyelve botladozott, nyálas csókot nyomott az arcára.

Komarovics kivette kezéből a pezsgőt. Hogy a „megítelt” kettő helyett csak egy volt, senki sem törődött vele.

- Nézzük meg, durran-e? - Felállt, de azon nyomban visszazuttyant a székébe.

Mille Károly úgy nézett ki, mint akit megtéptek. Haja a szemébe lógott. Az asztalon könyökölt.

- Azt hittem felcsíptél egy kis... - Nyelve megbotlott, akadozott, beszéd helyett csak a nyála fröcsögött. - Nő kellene - erőlködött tovább Mille. Jobban sikerült, mint előbb, amin ő csodálkozott el a legjobban. - Napközben a klinikát bújod, este a könyveiden rágódsz...

- Első az évfolyamról, aki máris tanársegéd - szólta bele Pető erősen széttöredezetten. - Mi annak is örülhetünk, ha kineveznek alorvossá.

Mády közbekiabált:

- Még nem szenteltük fel a lakást! - Kikapta a társa kezéből a pezsgőt. Úgy fogta, mint a pisztolyt, amelyet el akar sütni. A dugó nagyot pukkant, a hab folyni kezdett. Miért...miért nem, a fejére rakta. A hab

a hajára, onnan le az arcára folyt. A nyelvével lenyalta a szája körül, közben megindult. A hab tovább folyt, nem törődött vele.

- Gyertek utánam! - buzdította a társait menetközben.

Sorba álltak, majd mint a ballagó diákok, kezüket egymás vállaira rakták, és elindultak a másik szoba felé.

- Ez lesz a nászszoba - röhögött tovább Mády, mint a szopós malac.

A társai igazi részeges ki-ki más és más hanglejtéssel közberöhögtek.

- Milyen szépen mondta: ná-ná-nászszoba. - Annyira röhögtek, hogy el kellett engedniük egymást. Mády két marokra fogta az üveget, körülloccsolta vele a szobát. A többiek egymásra dőlve nevettek.

Mády megint sorba állította őket, és tovább vezette a menetet. Ő ivott közöttük a legtöbbet, mégis ő tűnt a legjózanabbnak.

- Ez lesz a gyereké - találta ki a következő, az alig szobányi nagyságú helyiségnél.

- Hány gyereket csinálsz, Csaba? - kiabálták közbe a többiek. - A nászszobában.

- Micsoda szó az egy úriember szájából, hogy csinálsz, nemzel! - jegyezte meg valamelyikük, amin annyira röhögtek, hogy a sor megint szétbomlott.

- Egy tyúkaljnyira valót - ordították ketten is, miközben ezt a kis helyiséget is körülloccsolta pezsgővel Mády.

Miután befejezte táncra perdültek. Pető kikapta Mády kezéből a pezsgős üveget s a magasba emelte.

- Az új lakás tulajdonosára!

Beleivott, majd tovább adta.

- Maradt még benne? - kérdezte meg Mády utolsóként.

- Mind kilocsolhatod! - kiáltott rá Mille habzó szájjal röhögve.

- Éljen...éljen! - ordították a többiek. Mády eközben a lába közé szorította az üveget, és a sarokba futott, ahol, mint a kutya, ha a kisdolgát végzi a fatövében, egyik lábát felemelte s rázogatni kezdte, eközben az utolsó csöppig kifolyatta a pezsgőjét.

A többiek felfokozott hangon nevettek, végül a csupasz padlóra telepedtek, és tovább viháncoltak. Mire felocsúdtak, Mády Laci eltűnt.

- Hol van ez a gyerek? - kérdezte meg Pető, Csabától.

- Szerintem a WC-én.
- Gyerünk utána! - röhögte inkább, mint mondta, teleszájal.
- Adjunk neki szerenádót! - javasolta valaki.
- Rajta, gyerünk! - biztatták egymást.

Felkószálódtak, és elindultak a fürdőszoba felé. Ott, egymásba kapaszkodtak, az ajtóhoz lopóztak, és énekelni kezdtek: - János bácsi a csatában, János bácsi a csatában, elesett egy fűszálban...

- Ne ordítsatok, ti marhák! - korholta őket Mády. - Átjönnek a szomszédok.

Kinyitotta a WC ajtaját, és öltözködés közben, minden összefüggés nélkül -, részegek voltak, ki törődött itt a logikával -, mesélni kezdte:

- Bekopognak hozzájuk: adják kölcsön a muzsikájukat! Táncolni akarnak maguk is? Nem, csak aludni.

Ám, a társai, mit sem törődve vele, összefogóztak, és tovább énekeltek: - János bácsi a csatában...

Mády tapsolni kezdett. A nadrágja lecsúszott, mire az énekkar felbomlott. Egymásra dőltek s nevettek...

* * *

Boglár Kamilla másnap találta meg a kocsijában a pezsgőt, meg a kis cipzáros autóstáskát. Nemcsak a keze, a lábai is meg-megremegtek, miközben kivette belőle a személyi igazolványt: - Mády László... műtős... Kíspeszt, Gábor Andor utca 360 - betűzte.

Nem fanyalodott el, sőt örült, hogy csak a nevét tagadta le. Nem lapozott tovább a személyi igazolványban, noha az is eszébe jutott, hogy - amint mondta - a József Attila Lakótelepen lakik. Na és! - rántott egyet a vállán. - Új lakást kapott s még nem jelentkezett át a régi lakhelyéről!

Máris utána viszi a táskát és a pezsgőt!! Biztosan nem találja otthon, hiszen elköltözött. Mindegy: megkérdezi az új címét, és itt a lakótelepen is felkeresi!

Hirtelen fogant mosoly futott át szép arcán, keblét jóleső melegség öntötte el, miközben újra és újra rádöbbsent, hogy végérvényesen beleszeretett abba a csinos, jóvágású, sportos felépítésű férfiba.

A volán mögé ült, és a személyi igazolványból megtudott címre hajtott.

- Mády Lászlót keresem. Itt lakik még? - kérdezte az elébe siető kisfiútól.

- Apu nincs itthon, csak anyu. Szólok neki!

- Ne-ne-ne! - rebegte megdöbbenően, szinte fulladozón.

A kisfiú azonban csak elszaladt szólni az anyjának.

Kamillát annyira váratlanul érte az a szó, hogy apu, meg anyu, mint felhőtlen égből a villámcsapás. Némán, földbe gyökerezett lábakkal meredt a kisfiú után. Pillanatról pillanatra jobban érezte, hogy miként szalad ki arcából a vér. Idegességében a szája szélét harapdálta. Szemét az ég felé emelte és mélyeket lélegzett: Hú de rászedett! Előbb azt gondolta, hogy a táskát és a pezsgőt egyszerűen lerakja a kapu elé, ő meg elhajt. Közben szüntelenül önmagát szidta, amiért nem lapozott tovább a személyi igazolványban, mert akkor már ott rájön, hogy az ő szerelmes férfija alaposan becsapta. Maga sem tudta miért, talán, hogy el ne lopják, a biztonság kedvéért: nem a kapu elé, be a kapun túlra helyezi el a táskát és a pezsgőt, döntötte el végül is. Vesztére, mert alig nyitott be, máris, magas és igen vékony, fiatalasszony termett előtte.

- Mádyné vagyok. Mit akar? - esett neki barátságtalanul. Nézése és az a mozdulat, amiként megállt előtte, egy pofonnal felért.

- Egy...egy táskát hoztam - hebegte, miközben feléje nyújtotta. - A férje összes iratai benne vannak.

A fiatalasszony egyetlen pillantásával lesöpörte magáról Kamilla megátalkodott tekintetét.

- Hogy került magához? - csattant fel rövidke szemlélődése után, harcias pózt felvéve. Szemei lángot vetettek. Égető sugarait a szép nő arcába lövellte, amitől az hátrább lépve, zavartan vonogatta a vállát. Legyűrhetetlen zavarában, kezeivel, a táskával és az üveggel játszott, miközben nemcsak a keze, a szája is remegett. Időbe telt, mire annyira összeszedte magát, hogy válaszolhatott:

- Azt is mondhatnám, találtam, én azonban nem hazudok. Bedögölt a kocsim, ő segített. Ránk esteledett. Sátort vertünk... Tegnap este újra összeakadtunk. Részegen beült a kocsimba.

- Szóval az urammal háltál egy sátorban? Te kis ringyó, te kis, ócska cafka! - mart bele hirtelen Mádyné, mire a lány akaratlanul elhallgatott.

Némelyik asszonynak olyan éles a nyelve, hogy jobban tud vele harapni, mint a fogával. Mádyné is ezek közé tartozott. Szeme, miközben vészjósln hadonászott a lány arca előtt, szikrát hányt.

Kamilla tovább hátrált a harcias amazon elől.

- Nem feküdtem le vele. A József Attila Lakótelepen találtam a kocsimban - rebegte közben halálra rémulten, de néhány pillanattal később, maga sem értette miért, akaratlanul elmosolyodott.

A szemmel látható erkölcsi fölénye, még jobban felbőszítette az amúgy is igen harcias amazont.

- Szóval te vagy az, aki miatt kimaradozik a férjem? Aki miatt néha hetekig nem látom? Legalább most megismertelek, te szép ringyó! Te vagy az, aki feljár hozzá a barátja lakására? A József Attila Lakótelepen bujkáltok, mi...í?

- Semmi közöm nincs a maga férjéhez.

- Akkor, miért háltál vele egy sátorban? - Feléje bökött a mutatójával. - Te mondtad előbb! - A lány kezében lévő táskára csapott. - Ha nem igaz, ez mikor, hogyan került hozzád? A férjem táskája, nem?

- Mondtam, az autómban maradt.

- Magától repült be oda, igaz?

- Esett az eső. A kocsim a parkolóban állt, véletlenül nyitva hagytam az ajtaját, ő az eső elől menekülve beleült. Részeg volt...

- Előbb a sátradba, most az autódba? Pont a te autódba! A te szépen kimázolt pofikád miatt ült be. Mert te ráérsz magaddal foglalkozni, neked nem kell szaros pelenkákat mosnod, főznöd, takarítanod, két gyereket nevelned, mellette napi nyolc órán át dolgoznod a hivatalban. A szépségedből is megélsz. Minek is dolgoznál, amikor eltartanak a férfiak, mi...í? - Jobb tenyerével a saját mellére ütött. - Én nem riszálom a fenekemet, nem is kerülgetnek a férfiak, mert én nem olyan nő vagyok, mint te!

Persze, hogy nem. Gebeteremtés vagy és ronda is! - ugrott a nyelvére, ám szerencséjére sikerült türtőztetnie magát, amiért is csak bosszúsan nyeldesett.

A fiatalasszony eközben tovább ordított. Szemei kidülledtek, szája széle elszederjesedett, úgy fröcskölt a nyála, mint a permetszóró.

- Kitartott, bárcás kurva vagy! Takarodj innét, mert megtéplek! Volt pofád idejönni, felkeresni az általad megcsalt feleséget?

Kamilla tovább hátrált, mígnem a kapu előtti járda közepére ért.

- Semmi közöm a férjéhez. Tessék a táskája! - mentegetőzött.

- Azt hitted nem találsz itthon? Vidd vissza, és mondd meg neki, hogy mielőbb fizesse ki a gyerektartást, mert feljelentem!

- Velem ne üzengessen!

- Mintha nem találkoznál a férjemmel! Itthon nem sikerült, a József Attila Lakótelepen több szerencséd lesz, ott nyugodtan átadhatod neki!

- Mondtam már: semmi közöm a férjéhez.

- Nincsen? Na jó! - Megfordult és kiabálni kezdett. - Gáborka, gyere ide! - A kisfiú, aki eddig tisztos távolból leste őket, meghallva az anyja fenyegető hanglejtését, nemhogy odament volna, inkább elbújt a legközelebbi bokor tövében. - Vidd el, azonnal hozom a kisebbiket is, hadd nevelje őket tovább a férjem cafkája! Hadd tudja meg, ez a szép kis kurva, hogy mi az a két kisgyerek!

Kamilla egyre jobban és jobban összeszedte magát.

- Hogy lehet ennyire közönséges? Nem érti meg - szótagolta -, semmi, de semmi közöm nincs a maga férjéhez. Letagadta, hogy nős, másként azt hiszi idejövök? Egyébként menyasszony vagyok. Jól menő orvos leendő felesége.

Mádyné hisztériásan felordított.

- Te menyasszony? Kitartott. Mondd, mennyit fizet a férjem egy-egy éjszakáért.

- Nem volt dolgom velem! - vágta rá élccel a lány.

- Hazudsz! - Összevonta a szemöldökét. További szavait a fogai közül préselte ki, szinte sziszegett. - Letépek a ruhád, és pucéran zavarlak végig az utcánkon!

Neki is rontott volna, ha Kamilla idejében be nem menekül a közelben álló autójába. A táskát és az üveget egyszerűen a földre ejtette, és otthagya. Miközben beindította a kocsiját, az asszony egyik

kezével az autó ablakába kapaszkodott, a másikkal benyúlt, és csapkodni kezdte Kamilla fejét.

- Nesze... nesze, te kis szajha! Ringyó... ringyó! Leverem rajtad a pénzt, amit elzsebeltél a gyerekeim elől!

Kamilla könnyedén kiszabadította magát a feldühödött amazon kezei közül. Kissé odébb lökte, majd teljes gázt adva a kocsijának, elhajtott. Idejében, mert közben a szomszédok, meg a járókelők, egész hada fogta őket körül...

Azt még látta, hogy a feldühödött asszony felkapta a pezsgős üveget, és utána dobta, de a durranást már nem hallotta meg, mert közben kikanyarodott az igen közeli Vörös Hadsereg utcára.

Megállt, fejét a kormánykerékére hajtotta, és elsírta magát.

Lehazudta a nevét. Nőtlennek adta ki magát, holott két gyereke is van. Minden hazugság volt, az is, hogy szereti. Egyszerűen meg akarta kapni. Csak a teste kellett volna neki, És, ez a botrány!

Egy rendőr kopogtatta meg az ablaküvegét.

- Rosszul van?

- Ah! Egy nő felidegesített, megálltam, hogy kifújjam magamat kissé.

A rendőr nem értette meg jól.

- Mit csinált magával az a nő?

- Tulajdonképpen semmit. Én vagyok a bűnös.

- Tilosban parkíroz. Álljon egy kicsit odébb!

Kamilla nem hallgatta végig. Elköszönt, és odébb hajtott.

* * *

Doktor Lovas Csaba az utóbbi napokban egyre többet dúdolt. Most is ezt tette, eközben mosolygott: - Ha látnának a kollégáim vagy a betegeim, biztosan elcsodálkoznának!

Éppen egy éve nevezték ki tanársegédnek. Tanulmányai közben, de főleg az egyetem elvégzése után, rengeteg tudományos munkát végzett, több önálló sebészeti eljárást is kidolgozott, amelyeket a kísérletek, utána a gyakorlatok ékesen igazoltak. Európa-szerte ismert sebész professzora, olyan műtéteket is rábízott, amelyeket eredetileg

saját maga akart elvégezni. Gyorsan lépegetett tehát, fokról fokra a hírnév és a tudományos ranglista dicsőségeikkel kicövekelt létráján.

Abbahagyta a dúdolást s maga elé csodálkozott: Lehetséges, hogy ő, aki csak akkor nézett nőre, ha azok kikezdtek vele, most szerelmes, dudorászik, mint egy kamasz? Rózsaszínbe látja az egész világot? Ő a meglett, a komoly, csak a hivatásának élő gépember, a nőkerülő, annyira beleszeretett egy lányba, hogy nemcsak a fejét vesztette el, hanem a józan ítélőképességét is, másként miért futna olyan nő után, aki másnak a menyasszonya? Miért akarja letépni azt a szép virágot, amelyet más, jóval előtte már megmarkolt? Miért cserélődik ki, ha meglátja? És az a botrányos, verekedéssé fajult veszekedés a vőlegényével? Mintha nem is vele esett volna meg! Mintha két ember lakna benne: ő, saját maga és egy idegen. Felszabadul a gátlásai-ból, szárnyakat kap. Olyan, mint a repülő: a földön nehéz, de fent a fellegekben lebeg. Most, már azt is tudja - lám, milyen a véletlen -, hogy itt lakik ő is a telepen. De hol? Mindennap figyeli. Azelőtt legtöbbször éjjelenként járt haza, valamennyi idejét a kórházban töltötte el, mostanában alig várja a munkaidő végét. Itthon mást sem csinál, csak a parkokban, a tereken s az utcákon csatangol, hátha összeakad vele valahol? Érdeklődött a KÖZÉRT-ben, a vendéglőkben, a cukrászdákban... Egyik helyen majdnem baja származott belőle. Nyomozónak vélték, és segítségét kérték az egyik verekedés megfékezésére. Sehol sem ismerték Kamillát. Biztosan ő is mostanában költözött ide. De megtalálja, addig nem nyugszik, amíg a nyomára nem bukkan!

Elővette a villanyborotváját, és gyorsan megborotválkozott. Utána kidőlt a nyitott ablakon.

Gyönyörű vasárnap délelőtt volt. Szinte szikrázott a napfény, amint összecsókolózott az aszfalttal. Végignézte a közeli parkot, majd nagyot nyújtózkodva beleásított a kilencemeletnyi mélységbe. Csend és nyugalom.

Ha madár lenne, erkélyről erkélyre szállna, bekukucskálna az ablakokon. Ha megtalálná, besurranna, körülrepkedné, megcsipkedné, összevissza ölelgetné! Bebújna a paplanja alá, megcsiklandozná, s elégne vele a szerelem mindent elemészto kohójában...

Majdnem felnevetett: Micsoda költői lélek lakik bennem!

Kapkodón felöltözködött, és lesietett a parkba. Alig lépett ki a házuk főbejáratán, amikor az útszélén ismerős autót fedezett fel. Mellette Kamilla állt, kirobbanón csinosan, lengén öltözöten.

Szíve nagyot dobant.

- Kamilla! - kiáltott feléje, ám a lány, ahelyett, hogy megvárta volna, vagy beülne az autójába, mindent otthagya, futni kezdett előle, be a parkba.

Csaba a kis tér másik sarkánál érte utol.

- Hetek óta leslek, kereslek - kezdte néhány lépésnyire a lánytól. -, olyan hevesen, mint egy taknyos gimnazista. Miért futottál el?

Kamilla élesen szembefordult vele.

- Idefigyeljen, maga nőcsábász! - vágta a képébe hidegen. A folytatást az egyre jobban eluralkodó mérgéből adódón csak sziszegte: - Ha azt akarja, hogy ne hívjak rendőrt gyorsan, de nagyon gyorsan tűnjön el!

Égőn búzavirágkék szemei szikrákat szórtak, szép ívelésű ajkai a dühtől remegtek, melle annyira megfeszült a felindulástól, hogy majdnem szétfeszítette az amúgy is igen testre szabott blúzáját. A férfi lábai az aszfaltba ragadtak, olyan képpel állt előtte, mint egy nyakon csípett tolvaj.

- Nem értelek. Mi történt? - rebegte lelombozódottan.

- Kiszépezt..., két gyerek... Ezek nem mondanak neked semmit? - válaszolta a lány ridegen, némi iróniával. Azt is hozzá akarta tenni: meg egy gyűrött képű hárpia, ám ezt sikerült még idejében lenyelnie.

- Ne...em - felelte a férfi megátalkodottan. - Nekem se gyerekem, se lakásom nincs Kiszépesten. - A szomszédos toronyházra mutatott. - A Napsugár utcában lakom.

- Laksz? Bujkálsz a feleséged elől. A barátodnál laksz. - Felemelte a hangját. - A hamu rendszerint annak az arcába hullik vissza, aki azt feldobta. Lám, te máris mocskos vagy.

Sarkon fordult, és visszaviharzott a kocsijárához.

Csaba olyan szemekkel bámult utána, mint akit jól elvertek, ám nem tudja miért kapta ezt a sok verést. Semmi sem jutott eszébe. Félreértés történt, sejtette, ámde hiába kapdosta sorban elő lezárt emlé-

keinek lakatjait, a kulcs egyikbe sem illett bele. Holott ennek a talánynak létezik nyitja valahol, de hol? Amilyen szépen alakult olyan ferde vágányon jár most a vonat. Valaki elállította a váltót, de ki?

Mire feleszmélt gondolatainak zürzavarából a lány már az autója előtt állt. Egyetlen pillanatig sem törte tovább a fejét, azonnal utána futott.

- Kamilla - kezdte el már messziről -, várj meg, mindent megmagyarázok! Valami..., fatális félreértés történt.

A szép lány lenézően vágta a képébe.

- A hazug embernek mindig rövid a lába -, jól kihangsúlyozta -, Laci!

- Miért nevezel engem Lacinak? - rökönyödött meg Csaba.

A lány nem felelt. Kinyitotta a kocsiját, és beugrott az első ülésre. Elindult, viszont a sebesség nem ugrott be, idegességében összevisz-sza rángatta a sebességváltó karját. Csaba ezért kényelmesen beírte. Az ablak le volt eresztve. Benyúlt, és elkapta a lány karját.

- Ne menj el! Félreértés történt, megmagyarázom!

- Ne magyarázzon maga semmit! - vágta rá magázón, dühösen. - Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy még egyszer átver. - Nyelt egy nagyot. - Bár sosem találkoztam volna magával!

- Kamilla! - torkolta le kétségbeesetten, ám az nem adott rá, tovább jajongott:

- Nem bántott volna, ha megmondja, hogy nős, viszont, amiért letagadta, és ahogyan letagadta, nem tudok többé magára nézni!

A kormányra ütött. Szemét mérgesen összehúzta és magából kikelve ráordított a férfitra:

- Aljas vagy, hazug disznó vagy! - Amúgy is égőn búzavirágkék szemei lángot vetettek. - Ne félj, kapok helyetted mást. Minden ujjamra tizedet, és ott van Jusztin is.

- Visszámész a palacsintaképuhöz? - csúszott ki akaratlanul a száján.

- Vissza, most már csak azért is visszamegyek hozzá!

- Azt mondtad: nem kell többé orvos.

- Szentül megfogadtam, ám, miután ennyire csúnyán átvertél, dafke! Minden meglesz: kozmetika szalon, villa... minden!

Szemei tovább hányták a szikrákat, olyannyira, hogy Csaba önkéntelenül hátrahúzta a fejét. A lány ismét a sebességváltó karhoz kapott, és az autó végre elindult.

- Órűtség! - kiabálta, miközben belekapaszkodott az ablakba. - Honnét veszed, hogy nős vagyok? Nem igaz! Ez nem igaz!

A kocsni mellett futott, ám mivel az egyre jobban felgyorsult, kifuldott, annyira szuszogott, hogy futni még csak...csak, ám beszélni alig tudott.

- Magával a feleségével beszéltem Kispesten.

- Nem igaz! Nem vagyok nős! Miért nem hiszel nekem? Azt mondtad szeretsz...

- Minden a múlté, mint az előbbi perc. - Ismét a férfi felé fordult, és rányújtotta a nyelvét.

- Nem igaz..., nem igaz! - szuszogta tovább Csaba. Akkor is ezt ismételte magában, miután elengedte az igen felgyorsult kocsit.

Letörtén leste a távolodó autót, benne a lányt, mígnem eszébe jutott valami. Megfordult, a közelben, tőle jobbra taxiállomás volt. Odaszaladt.

Ám, mielőtt még odaért volna rádudáltak.

- Taxiért fut, uram? - kérdezte az a most beállni akaró taxis, aki rádudált. Melléje ért s megállt.

- Igen - lihegte. - Szabad a kocsija?

A gépkocsivezető jobban megnézte. Látva feldúlt arcát, végig kigombolódott s a nadrágjából kicsúszott ingét, kissé elbizonytalanodott.

- Hová akar menni? - húzta az időt, miután tetőtől talpig végigmustrálta, olyan hangon, mint akinek teljesen mindegy, hogy mit válaszol, mert látva, amit lát, úgysem engedi beülni a kocsijába.

- Látja..., ott a bokornál azt a Zsigulit? Amelyik éppen most fordul be..., nem ki az Üllői útra? - Még mindig fulladt, el-elakadt a hangja is.

- Feltűnően csinos nő ül benne, arra gondol?

- Ó... ő az, vigyen gyorsan utána!

A taxis még egyszer végignézte.

- Steksz, mert drága lesz? - a zsebe felé intett a szemével, erősen le-rázón.

Csaba három darab ötszázast húzott elő a zsebéből, lobogtatta meg a taxis szemei előtt.

- Ha utoléri egyik a magáé!

- Rendben van! - váltott hagszínt a taxis. - Üljön be, és ne izguljon, az Üllői úton ilyentájt állandó a forgalmi dugó, játszva utolérjük!

Alig ült be a taxi máris megrándult s a gépkocsivezető jóslatától eltérően, már az Üllői út előtt utolérték a lány kocsiját. Két autó állt előttük.

- Nem ugrik ki? Nyugodtan átszállhat!

- Kövesse! Nagyon vigyázzon, nehogy leszakadjunk!

- Vagyok én olyan rutinos vezető, mint az a hölgy ott - fölényeskedett.

Csaba hátradőlt, a gondolatait rendezgette. Közben az előttük vesztegelő autósor meglódult. A lány kocsija Kispest felé fordult, ők egyenesen utána. A Kossuth térnél a taxis, néhány ügyes manőverezés után, közvetlenül a nyomába szegődött.

- Jó lesz így, vagy engedjek egy-két kocsit magam elé?

- Amint akarja.

- Nagyon csinos nő s fiatal. Udvarol neki?

Csaba nem válaszolt, mire az szó nélkül hajtott tovább.

A Pestlőrinci „Május 1” Strandfürdőig követték, ahol Kamilla váratlanul, rutinosan a fürdő parkolója felé fordult, és állt be oda. Kiszállt, gondosan bezárta az ajtót, s bebillegett a strand épületébe. Nemhiába manöken, lenyűgözőn mozgott. Többen is utána fordultak. Vagy nem vette észre őket, vagy nem akarta.

Csaba átadta az egyik ötszázast, és kiszállt a taxiból, ahonnan egyenesen a bejárathoz sietett, ám Kamilla teljesen eltűnt a szemei elől. Hiába kereste a pénztárnál, másutt, nem találta. Lázasan vetkőzött, húzta magára az imént bérelt fürdőnadrágját s futott tovább be a strandra.

A majom, amikor emberré vált felöltözködött. Levágta a haját, legalábbis megfésülte, megborotválkozott... Most visszafejlődött újra majommá: a haját megnövesztette, nem gondozza, elfelejt borotválkozni, és azon töri a fejét, hogy miként viselhet egyre kevesebb ruhát... Ez jutott eszébe, miközben egyik csoporttól a másikig rohan-

gált, s mint a kan kutya a szukákat, egyenként körülszaglászta szemével a szebb nőket. Sokan félreértették, egyszerűen átnéztek rajta, ám akadt aki felkínálkozóan feléje mosolygott...

Kamillát, végül is, hátul az SZTK-rendelő melletti gyepes részen találta meg. Hanyatt fekve napozott.

Melléje ült, a lány közömbösen rápillantott, majd újra hanyatt vágta magát, szemét lehunyta, és tovább napozott.

- Hetekig leselkedtem utánad, összevissza kerestelek - súgta Csaba, miután közelebb húzódott hozzá. - S miket vertél előbb a fejemhez? - Fület szakított, és idegesen tépdetni kezdte.

- Unalmas lemez, tegyen fel másikat, vagy tudja mit? Ne strapálja magát!

- Tényleg nem akarsz meghallgatni?

A lány felült, és élesen szembefordult vele.

- Mondja, magának egyáltalán nincs bőr a képén? Maga... maga egyáltalán nem szégyelli magát? Hogyan lehet valaki ennyire pofátlan s nőcsábász?

- Én... én? - kapkodta a szavakat, mint, játékos kiskutya a körülötte röpködő legyeket. - Engem mindenki nőgyűlölőnek, legalábbis nőkerülőnek tart. Én, mindig kerültem a kalandot, sohasem szólítottam le nőt..., nőcsábász?

- Igen - vágta rá hévvel a lány.

- Kamilla, te meg vagy húzatva?

- Meglehet, de nem vagyok olyan, mint a föld. - Jobb kezével hátranyúlt a bal füle mögé. - Engem nem lehet megkerülni, kedves!

- Mindig igazat mondtam neked, egy kivételével.

- Nem a József Attila Lakótelepen lakik, nem nőtlen, két gyermeke van... Ez magának egy?

- Most nevessek, vagy mérgelődjek? - Közelebb hajolt. - Honnét szeded ezeket?

- A saját feleségével beszéltem. - Jelentőségteljesen nézett a férfi szemébe. További szavait a fogai közül préselte ki. - Gábor Andor utca háromszázhatvan.

A férfi szemébe nézett. A hatást várta. Az hirtelen elkapta a kezét.

- Ott nem én lakom, hanem a barátom Mády Laci.

Kamilla úgy tett, mintha nem hallaná tovább szájalt:

- Kivittem a táskáját, és a pezsgőjét, amelyeket a kocsimban felejtett, és ki állt elém ott? A kedves felesége. Képzelteri, mennyire le-lombozódtam.

Csaba merőn leste a lányt.

- Mit vittél te oda?

- Na, ne szövegeljen annyit! Engem nem etet meg azzal, hogy az időt húzza, legyen ideje valami újabb mesét kieszelni. - Gúnyosan a szeme közé nevetett. - A valóság elveszhet a sok blablában, de az igazság mindig felülkerekedik, még ha elnyomják is felülkeveredik. A víz alá nyomják, az feljön a víz felszínére, mint az olaj. Ismeri azt a közmondást? Addig jár a korsó a kútra...

- Amíg meg nem telik vízzel - vágott közbe Csaba felszabadultan nevetve, mert végre megértette a helyzetet. - Aki korán kel, álmos - hadarta. - Aki másnak vermet ás, sírásó. Kicsi a bors, de ha megtörik por lesz belőle. Az kiabál legjobban, aki a főnök. Addig verd a vasat, amíg hallják, látják...

Nem folytathatta, mert a hangszóró váratlanul felharsant.

- Baleset történt. Sürgősen orvost kérünk! Fáradjon az irodába! Köszönjük!

Dr. Lovas Csaba beidegzett mozdulatokkal ugrott fel a helyéről, fordult a lányhoz.

- Elnézést, elmegyek.

- Nem mütöst, orvost kérnek! - rivallt rá a lány.

- Visszajövök! - szolt rá, mit se törődve a megjegyzésével. - Várj meg itt! Mindent megmagyarázok. Nagyon egyszerű az ügy... - S el-sietett.

Nem sokáig maradt távol, mert közben megérkeztek a mentők, és elvitték a lábtörött és fejsérült kisfiút.

- Mire odaértem elvitte a mentő - jegyezte meg, mialatt a visszaült a lány mellé.

Kamilla felháborodottan támadt rá.

Ennyire, ennyire szélhámos! Mütös létére orvosnak adja ki magát?

- Miért? Olykor egy jó mütös többet tud, mint egy rossz orvos - vágta rá kifejezetten élvezve a kialakult helyzetet. A végén mégis

megtorpant: - Mondja-e vagy sem? Nem sokáig meditált, úgy döntött, hogy azért sem mondja meg most s itt az igazat. Egyrészt, mert úgysem hinné el, másrészt játszik egy kicsit ezzel a gyönyörű macskával. Azt már tudta, hogy Mády Lászlóval, a mütös barátjával téveszti össze: ő lakik Kispesten a Gábor Andor utca 360-ban. Nős, két gyereke van, azonban, hogy milyen táskát vitt oda s miért, ki akarta előbb puhatolni, és egyébként is, sosem érzett játékos kedv lepte meg, miközben teljesen átváltozott, mint rulettjátékos nyereség közben.

Am amire nem számított megtörtént. Kamilla váratlanul felugrott, és faképnél hagyva futásnak eredt. Csaba egyetlen pillanatig sem habozott, utána vetette magát és hamarosan beérte. A lány megállt és élesen szembefordult vele. Egy ideig nem szólt, csak olyan szemekkel nézte, hogy az egy késdöféssel felért.

- Miért nem hagy végre békén? - dobbantott mérgesen, megelégedve a hallgatását. - Nem érti meg, hogy - szótagolta - nős emberekkel nem állok szóba? Vagyok annyira szép, hogy megengedhetem ezt magamnak.

Szemei, ami nagyon meglepte a férfit, most egész idő alatt először, végigsimogatták az arcát.

- Én nem hazudtam magának - folytatta. - Igenis tetszett nekem, ámde úgy látszik nemcsak az orvosok az egészségügyiek, csakpakk mind nőcsábászok! - Égőn búzavirággé szemei újra lángot vetettek. - Jól jegyezze meg, hiába szerettem magába, én nem holmi utcalány vagyok! Tudok uralkodni az érzéseimen.

Csaba egész idő alatt csak most nézte meg jobban: Olyan szép volt, annyira szabályos, majdnem meztelen női test állt előtte, mint a legszebb női akt, festmény, mert ha a bikini a leglányegesebbet el is rejthette, sok mindent meghagyott, ami több mint tetszett, fáj. Lélegzete felgyorsult, pupillái kitértek, elragadottan, teljesen belehabarodottan bámulta azt a gyönyörű teremtést, akibe legszívesebben beleharapott volna.

- Kamilla! - kapta el a kezét, állította meg erőszakkal a tovább iramodni akaró nőt.

- Félreértés történt. Nem én lakom a Gábor Andor utcában. Higgye el nekem!

A legközelebbi padhoz húzta, ugyanis a lány annyira szép s karcsú volt, hogy mindenki őket bámulta.

- Na jó! - adta meg magát Kamilla. Leültek.

- Mutassa meg a személyi igazolványát!

- Rendben van - egyezett bele Csaba, némi bizonytalankodás után. - Így legalább minden kiderül. Nem kell tovább magyarázkodnom.

- Hozza ki az öltözőből ide, megvárom!

Az felugrott, ám két-három gyors lépés után hirtelen megtorpant.

- Otthon felejtettem. Megpillantottam, mindent otthagya rohantam...

Még tovább magyarázkodik, ha a lány gúnyos kacagása szájába nem fojtja a szót.

- Előre tudtam.

Pocakos férfi lépett Csaba mellé, és bizalmasan a hátára vert.

- Szevasz, doki! Te itt? - Közelebb hajolt, kissé lehalkította a hangját.

- Micsoda jó nőt csíptél fel! Észbontó ütközők, piskóták! - Kajánul rákacsintott.

Csaba nem ismerte fel a férfit. Hiába pergette vissza agya képmagnóját, de fellapozta a telefonkönyvet is: ki lehet, honnét ismeri, és miért ennyire bántón bizalmaskodó? Végül a fenébe kívánva ellesett mellette, mire a férfi tovább ment. A fia hívta maga után a medence irányába.

- Sosem láttam még ennyire nagy szélhámost - címezte Kamilla a szavait Csabának.

- Orvosnak adja ki magát, holott csak mütös! Második ember képzelet doktornak. Elvégre a fehér köpeny az fehér, bárkin van is, nem igaz - gúnyosan ejtette ki -, Mády László!

Felugrott, és futásnak eredt. Csaba ismét utána vetette magát.

- Ha tízszer szerelmesebb lennék is magába, ezek után akkor sem kellene! - kiáltott vissza elkeseredetten a lány.

- Mert mütös vagyok?

- Mert szélhámos s hazug!

A helyzet kínozóvá vált, mindenki őket leste. Mi lenne, ha beleavatkoznának, mert ezek után a lány védelmében lovagiasan, bárki bele-

avatkozhatott volna. Csaba megállt, és a lány után legyintett. Nem mondott le róla, sőt szilárdan elhatározta, hogy mindenképpen megszerzi, mert szereti. Most nem sikerült, majd máskor. Sokáig nézte, ezután elvegyült a fürdőzők között.

- Te - mondta mellette valaki a nőjének -, olyan ismerős nekem a bikinid.

- Hogyne lenne az - nevette ki a lány -, amikor a te nyakkendődből van.

Csaba, annyira elmélázott, hogy később maga sem tudta már: tényleg hallotta, vagy csak olvasta valahol, és most eszébe jutott...

Hanyatt vágta magát a fűvön, és elsavanyodott mosollyal bámulta az eget. Kesergett, mert a jó ember boldogulásának legnagyobb akadály a barátai, mint neki most Máty Laci!

* * *

Fenyvesiné, mami, a Levendula Kozmetikai Szalon vezetője, nagyhangon méltatlankodott:

- A frász kitör kínomban, ti meg csak néztek! Segítsen már valamelyiketek kicserélni ezt a neonsövet!!

Kárpitozott széken állt, ám hiába nyújtózkodott, nem érte fel a tűkör feletti, kiégett neonsövet.

Kamilla melléje lépett és a farára vert.

- Ha egyszer ennyire kicsi vagy.

Mami tudálékosan lesett le a lányra.

- Az alacsony ember is lehet nagyember, és a hosszú ember is kisember. - Nevetve folytatta: - Én még a régi világban jártam elemibe, ahol a tanítóm mindig ezt hajtogatta: Ha esik az eső, álljatok az eresz alá! Mindig jó tanuló és szófogadó voltam. Meg is látszik az eredménye, igaz?

- Gyere le, majd én kicserélem!

Mami lelépett a padlóra, ő fel utána a székre. Miközben nyújtózkodott, az amúgy is rövid köpenye magasan felcsúszott.

- De jó kis üleped van! - csodálkozott rá őszintén mami, s a popsi-jába csípett.

Kamilla csiklandósan felsikített, majd, miután mami másodszor is belecsípett, vonaglani kezdett. A szék váratlanul megbillent, ő egyensúlyát veszítve a padlóra zuhant. Úgy elterült ott, mint a béka.

Nem jajgatott, nem sírt, csak fájdalmasan sziszegett. Miután a többiek is ott termettek, felült, két kezét hátra feszítette, hogy megtámassza magát. Arca elfehéredett, szemét behunyta, szája szélét fájdalmasan összeszorította.

- Mi történt veled? - ugrott elsőként hozzá mami, utána a többiek is köréje hajoltak.

- A lábam... és a fejem is sajog!

- Hol... hol? - kérdezték, nézegették.

- Bokában... - Gyerekek - kiáltott fel Ibi rémulten, aki megfogta a bokáját, és gyengéden megtapogatta -, hívjatok mentőt! Teljesen eldeformálódott. Eltörött vagy kificamodott...

Arra a székre rogyott, Tünde állította fel, amelyről Kamilla leesett.

- Mit csináltam, mit csináltam! - hajtogatta, jajgatva mami eközben. Kékesdiné lehajolt és megfogta Kamilla kezét.

- Kapaszkodj a nyakamba, felemellek!

- Ne... ne, ne nyúlj hozzám, nagyon fáj és a fejem is sajog, szédülök.

- Nem maradhatsz a földön! Felemelünk, és a fotelba ültetünk! - Tette hozzá Ibi gyengéden megsimogatva az arcát.

Óvatosan megfogták, felemelték... Tünde közben telefonált. Mire beültették a legközelebbi fotelba már le is rakta a kagylót.

- Azonnal itt lesznek - újságolta visszafelé jövet. - Bemegyek veled. Rendben van, mami?

Az rábólintott. Tünde az ajtóhoz futott, és félig lehúzta a rolót.

- Ne telefonáljak az öregednek? - kérdezte meg visszafelé jövet, teljesen ártalmatlanul.

Kamillának nagyon fáj a lába, szédült is, mégsem állhatta meg, hogy szemrehányón Tündére ne nézzen.

- Jól van, no! - föléje hajolt és, vigasztalásnak szánva-e, vagy maga sem tudta miért, a fülébe súgta: - Nem is olyan öreg, csak az idő járt el fölötte. Bemegyek veled, jó?

Választ sem várva futott átöltözködni.

A mentők tíz percen belül megérkeztek.

- Ezt jól megcsinálta - jegyezte meg az egyik mentős, miután alaposan megvizsgálta. - Elesett?

Mami mondani akart valamit, Kamilla azonban gyorsan letorkolta:

- A szőnyegen csúsztam el. - Így is üzemi baleset, úgy is, akkor meg miért mártsa be mamit?

- Sínbe tegyük? - kérdezte meg a másik mentős az előbbi társától.

- Gyorsan beérünk, ott majd elintézik!

- Hová viszik? - kérdezte meg Kékesdiné.

- A Koltói Baleseti Klinikára.

- Vele mehetek? - állt melléjük átöltözve Tünde.

Az egyik mentős végignézte a csinos, fiatal nőt: akár velem is eljöhethetnél valahová, mondták a szemei, mialatt rábólintott.

A lányok, mamival az élén, egészen a mentőig kikísérték a hordágyra fektetett lányt. Mami sírt...

Nagyon gyorsan beértek a klinikára, ahol Kamillát egyenesen a műtőbe vitték. Az előkészítőben Mády László útjukat állta:

- Hagyjátok itt, műtenek! Majd én betolom.

A mentősök aláírtak vele valamit, aztán eltűntek. Tünde belesett az ajtón, Mády azonban visszatessékelte:

- A folyosón várjon! - majd a feltűnően szép beteghez fordult, és mint az öregedő orvosok, akik feltolják a szemüvegüket, hogy, hol közelebből, hol távolabbról is szemügyre vegyék a betegüket, nagy-képűen megkérdezte: - Mi a baja, szépségem?

- A lábam...

Megnézte. Olyat cuppantott rá, miután megnézte a szép nő bokáját mint éhes ember, ha felemeli a fedőt, és rámereszti szemét a kedvére való ételre.

- Szép eset. - Biztatón a szép betegre kacsintott. - Most váltottunk. Szerencséje van, az intézet legkiválóbb operatőrének a keze alá kerül.

- Jóval vigasztal. - Nemcsak a karja, a háta is lúdbőrözött. Egész idő alatt először összeborzadt.

Mády a folytatást éppen olyan titokzatosan súgta, mintha itt és ebben a helyzetben, kétségbeesésén kívül más is érdekelte volna a gyönyörű lányt.

- Nagyon csinos férfi. Nőtlen. - Készakarva-e, vagy önkéntelenül kihúzta magát. - A barátom. Ma is nálunk ebédelt Kispesten.

- Ha már Kispest... - Kamilla szájából magától buggyant ki a hang, szavai akaratlanul gúnyossá váltak, azóta is, ha Kispestről hallott, mindig összeborzadt. - Csak Gábor Andor utca lehet.

- Nyert.

- Háromszázhatvan.

- Honnét tudja? - csodálkozott rá elképedten a férfi.

- Magát Mády Lászlónak hívják, igaz?

- I...gen - széttárta a két kezét, és a lányra csodálkozott. - A fene!

- Én vittem ki a táskáját, az irataival - jelentette ki sokat sejtetően, miközben agyában az eddigi derengés, lassan teljesen kivilágosodott.

- Maga? - kérdezte növekvő csodálkozással. Olyan tekintettel mérte végig, mintha nem hinne a szemének. Még egyszer megkérdezte: - Maga?

- Igen - vágta rá Kamilla. Mivel a lába megmozdult felszisszent. - Az autóban találtam rá - préselte ki fájdalomtól eltorzult szájából a további hangokat. A feje is egyre jobban fáj s újra szédült.

- Azért dőlt ki nálunk a só! - Megcsóválta a fejét. - Maga miatt hallgattam annyit.

- Kikapott.

- Egy álló hétig murizott az asszony. Lakásszentelőn jártam a barátomnál. - Az ajtó felé bökött a szemével - Nála! - Jól beszívtunk. Csabát - megint az ajtó felé intett -, lezavartuk pezsgőért. Véletlenül az én autóstáskámat vitte magával. Már azt hittem elveszett... De milyen cirkuszt csapott! Ha nem lép közbe Csaba, talán el is válunk. Mert a nő házasság előtt kérdőjel, utána felkiáltójel. Hajaj, de menynyire nagy felkiáltójel!

Volt ott más is a rováson - gondolta közben a lány, azonban nem szólt, elvégre műtő-előkészítőben tartózkodnak, nem presszóban s egyre jobban fáj a lába is. Ránézett, teljesen bedagadt.

Mády összezsapta a kezét, és jólesően dörzsölgetni kezdte.

- Szóval maga az? Kamilla. Látja, milyen a véletlen!

Nem válaszolt. Behunyta a szemét. Szívét jóleső melegség járta át. Végleg leesett az érme, amely eddig is a perselyben csörgött, csak nem a helyén. Minden jel Csaba ellen szólt, ő ha a legutolsó találkozásukon, látszólag nyeglén, sőt durván viselkedett is, valahogyan bízott benne. Mády László, ez itt, akivel összekeverte Csabát, viszont akkor az a bizonyos Csaba, bent a műtőben orvos. Ő is orvos!

Az ajtó nyitódása mentette meg gondolatainak további nyüzsgésétől.

- Laci - szólt ki doktor Lovas Csaba tanársegéd, mert Kamilla azonnal megismerte a hangjáról - told be a következőt!

Mády László jelentőségteljesen a széplányra kacsintott, az akaratlanul összerezett. Belekapaszkodott a tolokocsi szélébe: hol tolhatták ki azt, akit megműtöttek? - erre gondolt, pedig de sok minden megfordult a fejében. Akkor sem nézett fel, amikor valaki megtapogatta a bokáját.

- Luxalio - jegyezte meg Mády László tudálékosan, közben kaján mosolyával az arcán, hol Csabára, hol a lányra lesett.

- Nem biztos a ficam. Lehet tok-, esetleg Achilles ín-szakadás. Vidd fel, és röntgeneztesd meg!

- Szívjak fel koffeint, tanársegéd úr? - kérdezte távolabbról az asz-szisztensnő, aki előzőleg alaposan végignézte a feltűnően szép lányt.

- Igen, és szívjon bele, egy kis... - most nézett először a betegére, hangja hirtelen elakadt.

Kamilla felemelte a fejét. Égőn búzavirágkék szemét a férfi arcába fúrta.

Megátalkodottan lesték egymást.

- Kamilla! - rebegte végül is a férfi.

A széplány feje hirtelen hátraesett. Azt még hallotta, hogy az előbbi nő megjegyezte: - Ez elájult, aztán végleg elválták emlékezetének hosszúra nyúló szárait. A végtelen erdő, szellőzúgásának egyhangú nyugalma vette körül, meg az esős éjjelek, elálmosító, monoton ablakpogása, mígnem a kép után lassan elment hang is...

Kamilla, amint később kimutatta a röntgenfelvétel is, esése közben a fejét is megütötte, amely következtében enyhe agyrázkódást szen-

vedett, amit Csaba sem vett volna észre, ha akkor, ott a műtőben el nem ájul. Szerencséjére nem bizonyult veszélyesnek. Még röntgenezés előtt magához tért. Elsőnek Tünde könnyes szemeit látta meg.

- Hol vagyok? - nyögte fakón.

Tünde nem válaszolhatott, mert Mády gyorsan odébb toltta.

- Siessünk, súlyos! - kiabálta, majd súgott valamit a röntgenes nőnek is, aki azonnal előrevette, amely közben úgy megnézte a széplányt, mint egy most felfedezett, különös csonttörést.

Dr. Lovas Csaba, amint megint betolták hozzá Kamillát, egyetlen szót sem szólt. Csak néha pillantott rá, hogy nem szisszen-e fel fájdalomában. Miután végzett megfogta végre a kezét, és közelebb hajolt hozzá.

- Bokaficam és zúzódás - súgta -, meg enyhe agyrázkódás. Ez az utóbbi, szerencsére teljesen veszélytelen. Mi történt veled?

Kamilla nem válaszolt. Elfordította a fejét, és csendesen sírni kezdett.

Csaba megsimogatta a fejét, majd visszaszólt Mádynak.

- Siess vissza, Laci! - S a következő műtetre készülődött.

* * *

Dr. Lovas Csaba jó két óra múlva kereste fel kórtermében a lányt.

- Hogy vagy? Fájdalom...? - kérdezte meg tőle, miután leült az ágya szélére. Hangja kissé fáradtnak tűnt, arca enyhén gyűröttnek látszott.

Kamilla nem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze:

- Fáradt vagy? - tegezte le rövidke fejtörés után.

- Két súlyos eset futott egybe. Egyiknek össze kellett szegecselnem a sípcsonkját... Szerencse, hogy csak egyszer vagyok, egy hónapban ügyeletes műtős a traumatológiaián.

Megfogta a lány kezét. Kamilla visszahúzta, és bedugta a takarója alá.

- Menyasszony vagyok - súgta, ám a hangja hirtelen elakadt. Néhány pillanatnyi habozás után folytatta: - Úgy teszel, mintha nem tudnád.

- Még mindig nem rúgtad ki azt a...

- Nehogy palacsintaképzűt mondj!

- Ha egyszer te kimondtad, minek ismétljem! - válaszolta, majd csak azért is kitakarta a lány kezét, és megfogta. Most nem húzta vissza. - Ne játszunk tovább, Kamilla! Most már mindent tudsz rólam. Tisztázódott az összes félreértés. Szeretlek, te is szeretsz...

- Honnét tudod?

- A szerelmet, a fűstöt, a köhögést nem lehet véka alá rejteni. Nem én találtam ki, régi mondás.

A különösen megtörtén, fehéren, betegen is szép lány nem válaszolt. Elengedte magát. A férfi úgy érezte, mintha egy most befogott, remegő, forró testű madárkát tartana a tenyerében. Mélységes gyönyörűség járta át felcsigázódott idegrendszerét. Kamilla égőn búzavirágkék, nagy szemei nemcsak lenyűgözték, hanem megbabonázták. Tennie kellett valamit, másként ráborul, és összevissza harapdálja, holott sem a lány állapota, sem a hely nem alkalmas erre most.

- Nem zavarlak, pihenj!

Fel akart állni, ám a lány nem engedte el a kezét. Behunyta a hosszú, felkunkorodó, szempillájú szemét, és átadta magát azoknak az édes érzéseknek, amelyet csak a szerelmesek éreznek, ha szerelmük viszonzásra talál. Mellei apró pihegéssel repdestek a férfi szemeinek szűkre szabott búvkörében. Sápadt arca ragyogott. Égőn búzavirágkék szemei, amikor ismét kinyitotta, lángot vetettek s belekaptak a férfi testébe.

- Bocsáss meg! - kérte alig hallgatóan.

Csaba csókot pöttyintett a homlokára.

- Csak orvos ne lennél! - tréfálkozott váratlanul a lány. Ő nem csókolta vissza. Szép tiszta arcát, azok a lángok, amelyek előbb megperzselték a férfit, most merő pírrel vonták be.

- Pedig az vagyok - súgta vissza a férfi.

- Mégpedig tanársegéd. - Hangosan nevetett.

- Mit nevensz ezen?

- Az egészet. Mindent, amely velünk történt meg. - Magához húzta a férfi kezét, és tovább nevetett. Hosszú időbe telt, mire lecsendese-

dett. - Mi lesz a vőlegényemmel? - súgta. Hatalmas, gyönyörű szeméit a férfira meresztette.

- Mi lenne? Lapátra teszed, s olaj...!

- Egy tanársegéd ne beszéljen ennyire közönségesen! Az legyen komoly - gügyögte játékosan.

- Az a baj, hogy nagyon is komoly vagyok, de melletted mindig megváltozom. Feloldódom, szárnyakat kapok, az leszek, aki valójában sosem voltam. Ugye, ez a szerelem?

- Úgy beszélsz, mintha sosem lettél volna szerelmes?

- Voltam, de az mind te voltál!

- Most azt hiszed, hogy én is szeretlek?

- Azt.

- Nem vagy egy kicsit elbizakodott? - Tréfásan megfenyegette. - Vigyázz, mert a kudarc férgé mindig az elbizakodás petéiből kel ki!

- Csakhogy annak a kudarcnak vége! Most jön... - elhallgatott. A lányt nézte.

- Mi jön most? - sürgette az.

- A poén.

- Az mi lesz?

- A házasság.

Elhallgattak. Egymás kezét szorongatták. A hallgatás néhány pillanatnyi csendjét ismét a férfi törte meg.

- Megsérültél. Beteg vagy. Pihenjél. Majd szólok, hogy adjanak al-tatót!

Kamilla behunyta a szemét. Mozdulatlanul feküdt az ágyában. Csaba egy ideig gyönyörködőn nézte, majd csendesesen lehajolt, arcon csókolta és kiment. Kamilla továbbra sem mozdult meg. Talán a múló pillanatot akarta megőrizni ezzel? Kár, mert az máris továszállt, mint a méh a virággal, hogy nektárt készítsen belőle holnapra.

* * *

Dr. Boch Jusztin nagy leffel állított be a kórterembe. Kamillán kívül egyetlen beteg sem feküdt a szobában. A virágot előrenyújtotta, mintha messziről mutogatná: - Érzed, mennyire jó illata van? Neked

hoztam. Na milyen vagyok? - Eddig rohant, csak közvetlenül a lány ágya előtt stoppolt le. Részteljesen kutatta az arcát, majd az ágya szélére vetette magát, és elkapta a menyasszonya kezét.

- Mi történt veled, Kamillám?

- Elcsúsztam a szőnyegen.

- És?

- Kificamodott a bokám s egy kicsit bevertem a fejemet is, de teljesen jól vagyok. A bokám már nem dagadt, s rá is tudok lépni a lábamra. Egy-két nap megfigyelés, utána hazamegyek!

Dr. Boch Jusztin feljebb emelte eddig végig a kezében szorongatott virágcsokrot, és lány felé nyújtotta.

- Neked hoztam. - Olyan mozdulatokkal adta át, mint egy ékszeres dobozt.

- Köszönöm! Tedd az éjjeliszekrényemre!

Közben folyton az ajtót leste. Csabát várta, ugyanis most, saját kérésére, megint ő volt az ügyeletes. Minden fél órában benézett hozzá. Előbb ment el, azt mondta: nemsokára visszajön. A vőlegényét látni sem kívánta, mióta tisztázódott a félreértés, állandóan Csabára gondolt.

Dr. Boch Jusztin közelebb hajolt, s mint a lódarázs a virág körül, édes zümmögésbe kezdett. Pedig ez a virág már nem neki nyílt, másra várt, hogy leszakítsa!

- Ha kiengednek azonnal házasodjunk össze! - Felemelte a kezét és magyarázón hozzátette: - Jó... jó, sem a hely, sem az alkalom nem illő, mégis elmondtam. Mi a véleményed?

- Há...át - húzta cseppet sem repesőn a lány. Először arra gondolt, hogy megmondja neki az igazat. Most, és itt, elvégre előbb-utóbb át kell esnie ezen is. Mégsem szólt semmit, csak nyeldesett, s a szája szélét harapdálta.

- Mi van veled, édes? - vontá össze a férfi aggódón a szemét.

- Többször kértelek: ne szólíts édesnek! Nem szeretem, és öreges is! - háborgott műfelháborodással, holott valójában örült, hogy a vőlegénye megsejtett valamit. Ettől függetlenül még mindig félt megmondani az igazat, hogy mást szeret, amiért is szakítani akar.

Dr. Boch felugrott.

- Hozok vizet a virágnak. - Kezébe kapta az éjjeliszekrényen heverő üres befőttesüveget és a csaphoz szaladt vele. Nem ért oda, mert az ajtónál váratlanul összeütközött dr. Lovas Csabával. - Már megint ez a műtöslegény! - fakadt ki felháborodottan. A fejéhez kapott. - Műtöslegény itt, műtöslegény ott, műtöslegény mindenütt, mint Figaró házasságában a borbély! - Megfordult és az üres üveggel visszasietett a lányhoz. - Úgyis meg akartam keresni az ügyeletes orvost, most mindenképpen felkutatom, és elintézem, hogy vigyenek át egy másik kórházba, vagy engedjenek az én felelősségemre haza! - haddarta izgatottan.

Csaba melléje lépett.

- Én vagyok az ügyeletes orvos, egyben ennek az osztálynak a tanársegédje: doktor Lovas Csaba. Rendelkezésre állok, ha beszélni óhajt velem!

- Az igazolványában, ott a Kamilla kocsjában, amikor...

- Az új lakásomat szenteltük fel a barátaimmal. Ittunk... véletlenül elcseréltem a kis autóstáskámat.

Dr. Boch Jusztin a lányhoz fordult:

- Azt mondtad... - hebegte, úgy kapkodta a levegőt, mint kacska májusban a cserebogarat -, soha... soha többé! - Széttárta a két kezét, és apró értetlenkedő mozdulatokkal rázogatni kezdte.

- Most mégis?

Kamilla nem válaszolt. Csabát nézte. Valósággal könyörgött neki: Zavard el, vagy, legalább te mondd meg neki az igazat!

Dr. Boch Jusztin megint megszólalt:

- Nem hiszem, még mindig nem hiszem el, összejátszás...

- Járjon utána! - vágott közbe Csaba.

- Azonnal intézkedem - pattogott ugyanúgy, mint előbb az ajtónál -, Kamilla a menyasszonyom. Követelem... - Nagyon ideges volt, anynyira felizgatta magát, hogy majd megfulladt. Szája széle remegett, arca elkékült, hangja elakadt, csak a kezei jártak tovább.

- Nézze kolléga! - kezdte Csaba halálosan komolyan.

- Kamilla se nem kutya, nem is a háztartási alkalmazottja, ezért nem rendelkezhet vele szabadon. Áthelyezéséhez az ő beleegyezése is kell. Egyébként, ha tudni akarja, tíz perce megkértem a kezét. Ő

igent mondott. Azóta szeretjük egymást, amióta legegyszerűbben összeakadtunk. Kamilla tehát az én feleségem lesz. - A lányhoz fordult:

- Magatokra hagylak néhány percre. Addig intézzétek el egymással a többit, mert ez kizárólag rátok tartozik!

A lányra mosolygott, megfordult, és kiment a kórteremből.

Alig csukódott be mögötte az ajtó, Kamilla az ujjához nyúlt, lehúzta a gyűrűket és a férfi felé nyújtotta.

- Minden úgy igaz, amint Csaba mondta. Tudom, hogy az igazság néha jobban fáj, mint a késszúrás, viszont néha a szívből fakadó őszinteség többet ér, mint a színlelt simogatás. Nem hazudok, nem átlatlak többé!

Dr. Boch kikapta Kamilla kezéből a két gyűrűt.

- Ez... ez nem igaz - apró mozdulatokkal rázogatta a fejét -, nem, egyszerűen nem hiszek a fülemnek! Ugye, csak viccelsz, ugratsz?

- Beszéljünk nyíltan és őszintén, mert ismerd el, eddig kerültük az igazságot. Tudod, hány év korkülönbség van köztünk? Huszonöt. Tudod, te mi leszel akkor, amikor én még javabeli nő? Vén trotyli. Megbocsáss, de ez az igazság! Mit adhatsz te nekem akkor? Kalapot, vagy üres nadrágot. Azonban nem ez a lényeg, mert ezt már akkor tudtam, mielőtt a menyasszonyod lettem: a pénzedért, a vagyonedért lettem a menyasszonyod. Szégyellem, de ez az igazság! Sosem szerettelek, viszont Csabát, tényleg már a megismerkedésünkkel megszerettem. Becsületből maradtam továbbra is melletted, meg egy fatális félreértés miatt. Aljas voltam, bocsáss meg!

Felemelte a fejét és egy megszokott mozdulattal hátracsapta kibomlott, hosszú, szőke hajzuhatagát.

- Most teszem meg, amit régen meg kellett volna tennem. A szemembe mondom: nem szeretlek, Juszti! Te is tudod, régen tudod ezt. Így van vagy nem?

A férfi olyan hevesen csapott le a lány kezére, mint macska az egérre.

- A szerelem nagyon fontos, de modern emberek..., a mi esetünkben ez másodrendű kérdés. Első a szalon. Az önálló kozmetikai szalon, amelyet nyitunk. Te vezeted.

- Te mindig leereszkedtél hozzám. Szolgálatot, szívességet tettél nekem, mint most is: mindent te adnál, mert nekem, se tőkém, se felszerelésem nincs.

- Én adom a tőkét, a helyiséget, a felszerelést, te a munkaerődet, szakképzettségedet, ügyességedet, fiatalos bájodat...

- És a testemet, mint eddig - hűtötte le a szép nő. - Soha többé, érted, Jusztin: soha többé! Régen tudom, az sem szerelem, amit te érzel irántam, önzés. Lám előbb is, szinte kikaptad a kezemből a gyűrűket, utána meg könnyörögsz. Nem fordítva kellett volna?

A férfi a lány felé nyújtotta a gyűrűket.

- Nem dugtam zsebre. Látod, a markomban szorongatom. A nagy ijedség, a modortalanság...

Kamilla finoman de erős elszánással visszanyomta a kezét.

- Tövisből akarsz ágyat vetni, csalámból párnát készíteni, a fejem alá rakni?

Dr. Boch jobb kezében a gyűrűket szorongatta, balját a homlokához nyomta.

- Mi lesz velem, mihez kezdek nélküled?

- Annyi, de annyi széplány futkosik Pesten, biztosan találsz közöttük magadhoz valót, még kozmetikust is a szalonodba.

- Az egyik sem te vagy. Ilyen ragyogón szép nő, mint te, és én, majdnem azt mondtam: az öreg!

Az ágy szélére ült s a hihetetlenül széplány kezére hajtotta a fejét, és sírni kezdett, ami nagyon váratlanul érte Kamillát. Valóságos lelkiismeret-furdalást érzett, és néma lázongást. Mert a lelkiismeret olyan, mint a házőrző kutya: veszély esetén azonnal ugatni kezd, hogy felébressze, figyelmeztesse a gazdáját. Megsajnálta, lehajolt, és egy búcsúcsókot pötytyintett a feje búbjára.

Csaba épen ebben a pillanatban lépett be, ám, amint megpillantotta őket, anélkül, hogy egyetlen mukkot szólt volna, sietve visszafordult.

- Elbúcsúztunk, Jusztin. Menj! - súgta a lány. Nem vette észre Csabát, a vőlegényét nézte.

Az felegyenesedett.

- Legalább ezeket tartsd meg! - a két gyűrű közül mégis csak az egyiket, a kíséregyűrűt nyújtotta a lány felé.

- Nem fogadom el! - nyomta vissza a kezét élénk fejcsóválás közben a lány.

Nem kellemes emberek azok, akik mindenhová magukkal viszik az ecetesüveget, ám ebből az üvegből, amelyet dr. Boch Jusztin kiöntött, nem ecet folyt most, hanem mérég. Váratlanul felugrott az ágy-széléről, és a lány nagy megdöbbenésére álarcot váltott. Szemöldökét összehúzta, arca eltorzult, szája széle habzott.

- Mindig kurva voltál, nem is akármilyen, bárcás! - hörögte.

- A két kezemen is megszámlolhatom, hányszor feküdtem le veled, holott te mindennap akartál. Nekem az a néhány szeretkezés sem esett jól veled, mindannyiszor a fenébe kívántalak. Ah! - Legyintett egy nagyot. - Menj a francba! Vége!

Dr. Boch Jusztin megfordult, felkapta a virágot az éjjeliszekrényről, és kiviharzott a kórteremből.

Kamilla hanyatt vágta magát, és utána ordított:

- Pizok alak!

Dr. Lovas Csabát hiába várta. Sem aznap a vizitnél, sem másnap nem látta. Mégsem keseredett el. Saját felelősségére kiíratta magát, és mielőtt beült az odarendelt taxiba, még egyszer visszanezett a klinikára. Két kezét a melléhez szorította, és elmosolyodott: - Nem olyan kalitka ez, mint az ott, amelyből olyan könnyedén megszökhet a madárka...

* * *

Dr. Lovas Csaba, szokása ellenére jól becsapta maga után az ajtót.

- Mindig így szoktad? - korholta váratlanul egy kellemes, ismerős női hang, Boglár Kamilláé.

A férfi lábai a földbe gyökereztek, még a lélegzete is elállt egy pillanatra, mihelyt meglátta a széplányt.

- Te...te? - hápogott, mint liba, ha mellé nyel. Hangja elakadt, szája tátva maradt, olyan szemekkel leste Kamillát, mint egy csodát.

- Baj, hogy betörtem hozzád? - gügyögte a gyönyörű lány, miközben belekarolt a még mindig megátalkodott, szédelő férfibá, aki azt

sem tudta alszik-e, vagy ébren van. Belekarolt, és maga után húzta a szobába.

- Nem értem - hebegte eközben Csaba. - Hogyan jöttél be? Az ajtót bezártam, netán az ablakon át repültél be? Honnét tudtad meg a címemet?

- Te mutattad meg egyszer, hogy itt laksz. Én egy ugyanilyen házban lakom. Majd leültem a lépcsőházban, amikor kiböngésztem az ott elhelyezett táblán a nevedet, az emelet s az ajtó számát. Ugyanaz, ami az enyém. Kilencedik emelet, harmadik ajtó. Feljöttem, a zárba illesztettem a kulcsomat, egy csavarás és az ajtó kinyílt. Haragszol, amiért csakúgy betörtem hozzád? - gügyögte tovább kedvesen. - Eleget futottál utánam, egyszer én is felkereshettek, nem?

- Már..., már, hogy haragudnék, csak úgy ért, mint... mint...

- Jaj! - emelte fel a két kezét elhárítón. - Nehogy megint valamilyen hülye hasonlatot mondjál?

Ám a férfi szavai olyan nagy sebességgel rohantak eszének kismult lejtőjén lefelé, hogy hiába húzta be a féket, a kocsí mégis tovább csúszott egy darabon. Az is meglehet, a lány váratlan megjelenésének zavara miatt történt.

- ...mint szamarat a harangszó.

- Ho...ogy?

A férfi válasz helyett át akarta ölelni, ám a lány nagyon könnyedén kicsúszott a kezei közül.

- Ne légy türelmetlen - lefogta a férfi kezét -, mert a türelmetlen ember szerényen öntözi szomorúságát, kikapálja vigaszát... mindenáron el akarja olvasni jövője könyvének felvágatlan lapjait. - Pajkosan megcsípte az arcát s elhallgatott.

- Ezt kitől hallottad?

Kamilla felnevetett. Apró fogai, mint piros zacskóból a fehér cukorszemek, egymáshoz ragadva kandikáltak elő, szép ívelésű ajkai közül. Égőn búzavirárgék szemei, szívdobogtatón ragyogtak.

- Nagymamámtól. Nem szép?

- Kissé bugyros, mint..., mint...

- Ne ijesztgess!

- Mint miniruhás lányon a hosszú bugyi.

- Te!

Csaba a kezét nyújtotta, mire a lány engedelmesen hozzásimult. Csókolóztak.

Minden meghalt körülöttük, csak a szerelmük, meg a testi, erotikus kielégülés után repeső vágyakozásuk élt tovább remegő, egyre inkább átforrósodó ölekezésükben. Miután feleszméltek bor nélküli mámorukból, a férfi tenyerébe szorította a lány arcát, és merőn a szemébe nézett.

- Miért csókoltad meg azt a... - húzta a szót.

- Palacsintaképűt akartál mondani, igaz?

- Éppen akkor nyitottam be.

- Ahá, azért tűntél el - kiáltott fel a lány -, mivel megcsókoltam a feje búbját?

- Nagyon rosszul esett, alig hevertem ki.

- Búcsúcsók volt. Sírt, én megsajnáltam. Úgy éreztem, ennyivel még tartoztam neki.

A heverőn ültek. Kamilla a férfi vállára hajtotta a fejét, két karjával szorosán átölelte.

- Meggyónjak neked? - súgta őszinte hangvétellel.

- Engem nem érdekel a múltad, csak ami ezután történik.

- Akkor a jövőnkről beszélek neked.

- Beszélj!

- Nálad maradhatok?

- Ez éjjelre se menj haza! Soha, de soha többé!

- Jó. Aztán, ha akarod egyszer összeházasodunk.

- Holnap, jó lesz?

- Nem mütét ez, kedves tanársegéd úr! Elő a szikét és neki! Arra legalább egy hónapot várunk kell.

- Ami rengeteg idő.

- Mától nálad leszek, veled élek, a többi csak formáság.

- Hozzám jössz feleségül?

- Orvoshoz soha, viszont egy tanársegédhez igen - vágta rá.

- Akkor ezennel megkérem a kezéd.

- Egyszer már megkérted, most rajtam a sor. - Ünnepeles mosoly kíséretében feléje nyújtotta a kezét. - Tessék!

Megint csókolóztak.

- Kérsz italt? - kérdezte a férfi, két csókolózás szünetében.

- Úgy beszélsz, mintha lenne itthon.

- Nincsen?

- Volt bőven időm körülnézni. Ennivaló is csak annyi, amennyi vacsorára elég. A többit majd holnap veszem meg.

- Leszaladjak italért?

- Hogy megint beülj a kocsimba! - Kint ugyanis ismét esett az eső, és esteledett. - Holnap hozok azt is!

- Szabadságon leszel?

- Amint te is azon vagy.

- Honnét tudod?

- Mády Lacitól.

- Te, hogy én mennyit magyarázkodtam a feleségének, mire tisztába tettük a gyereket!

Mind a ketten nevettek, amely közben Kamilla csókot cuppantott a férfi arcára. Ő átölte és az ölébe húzta.

- Úgy léptél az életembe, mint a...

- Legalább ez egyszer mondj nekem valami szépet! - Kamilla egészen közel hajolt hozzá, orruk összeért.

- Mint égből a mennykű.

- Mondhatom, te szépen udvarolsz nekem!

- Előbb egy nagy fényesség, azután egy gyönyörű lány. Rám nézett, én megégttem. Az égés után visszamaradt hamuból egy másik ember született. Az eredeti a tudománynak élt, ez a tiéd lesz.

- Szeretsz?

- Ez nem kifejezés arra, amit irántad érzek. Tényleg itt maradsz nálam?

- Mit tanácsolsz?

- Azt, hogy maradj itt.

- Egy asszony elég okos ahhoz, hogy egy férfitől tanácsot kérjen, de ritkán olyan buta, hogy a tanácsát kövesse is. Látod, mennyire szeretlek: én engedelmeskedem neked! - fennhangon kacagott.

- Tehát, mit válaszolsz?

- Azt, hogy hiába küzdenék, úgysem bírnék két emberrel: veled és magammal, tehát maradok.

Heves csókolózásuk közepette végigdőltek a heverőn...

1981 tele.

Nógrádi Kovács György megjelent könyvei:

1. A seriff és bandája. Ifjúsági regény. 1987
2. A dinnyecsöszök. Ifjúsági regény. 1987
3. Egy fiú, aki kétszer szökött meg. Ifjúsági regény. 1991
4. Pisztoly és kereszt. /Vadgalamb csőrében zöldág/ Regény. 1991
5. Végzetes nászút a kastélyban. Regény. 1992
6. A halóri ház rejtélye. Regény. 1998
7. Az aktmodell. Elbeszélések. 2000
8. A legyek pókhálóban halnak meg. /Gyötrelmek, szerelmek, tragédiák/ Regény. 2001
9. Színe s visszája. Egy viharos szerelem története. Regény. 2006
10. Vadonc, az árva gyerek. Ifjúsági regény. 2006
11. Anekdoták, aforizmák, hihetetlen történetek. 2006
12. Kutyasétáltatás. Kisregény és elbeszélések. 2006
13. Kuláklistán. Regény. 2007
14. Megtisztulás. Regény. 2007
15. Négy holttest egy kriptában. Regény. 2007
16. Az ördög szorításában. Regény. 2009
17. Miként a csillagok, fényletek. Regény. 2010
18. Gáspár abbé, a szamaras pap. Regény. 2010
19. Megrendítő történetek. Elbeszélések. 2011
20. Csup-csup történetek, és mások. Rövid történetek és mások. 2011
21. Számkivetettek. Regény. 2011
22. Néhány perces krimik, rövid történetek, aforizmák, humor. 2012
23. A negyedik áldozat. Regény. 2013
24. Színe s visszája. Egy viharos szerelem története. Regény. 2016. Második, bővített kiadás.
25. Gyuri bácsi mesél. Mesekönyv. 2016
26. Gyuri bácsi mesél. Csak mesélek, mesélek. Mesekönyv. 2016
27. Szelíd ember veszett tánca. Krimi. 2016
28. Hajsza a fekete diplomatauskáért. /Kaddis Tóni bácsiért./ Krimi. 2016
29. A hullarabló. Bűnügyi történet. 2016

Nyomdakész kéziratok, 2017.

30. Asszonysírató - Autóskaland és sok véletlen. Két elbeszélés
31. Újjáélesztés. Regény
32. Dízsírhely. Regény
33. Visszavont átok. Regény
34. Menekülés a hegyekbe. Regény
35. Hat kisregény
36. Égő ház az erdőben. Regény

Nógrádi Kovács György

/1930.2.7. Nógrádszakál – 2017.6.14. Szécsény/

Író, újságíró, lapszerkesztő, magyar-történelem szakos tanár.

Kovács György néven született Nógrádszakálban. Gyerekéveit jórészt Halászában /Ludányhalászi/ tölti szeretett nagyszüleinél, ezért ezt a falut vallja igazi szülőfalujának. /Ács Gyuri gyermekkor. Kézirat/

Másodéves orvostanhallgató, mikor kulák származása miatt kirúgják. /Kirúgatásom története. Kézirat/ Két évet jár jogi egyetemre, mikor kísértetiesen hasonló körülmények között újra kirúgják. Édes-keserű szülőfalujából, Nógrádszakálból ismét ment a párt levele, hogy kulák ment egyetemre! Minden „bűne”, hogy szüleinek volt 40 hold, jórészt csak birkalegelőnek alkalmas földje, melyet akkorra már régen „önként” leadtak... /Kuláklistán. Regény, 2007./

Nagy Imre kuláklista eltörlése után változik a helyzete, pedagógiai főiskolát végez magyar-történelem szakon.

1963-1972 között vb. titkár /tanácselnök/ az akkor tizenhatszáz fős lélekszámú Pest megyei Üllön. Tanácselnökségét az állandó újítás és reformok bevezetése jellemzi, többek között engedélyezi az első maszek pékséget, zöldségest, húsboltot... Ezért a veterán kommunisták /az igazi háttérhatalom/ állandó támadásait kell elviselnie, végül betegségére /három szívinfarktus/ hivatkozva lemond tisztségéről. Elnökségének éveit dolgozza fel három kötetes írásában: Tövises és rózsák 1-3. /Kézirat/

1972-1975 között a Pest Megyei Hírlap riportere, majd a Monor és Vidéke rovat főszerkesztője. Erőssége lesz a riportírás, itt veszi fel a Nógrádi Kovács György nevet, de publikál Ács Gyuri, Ács György, Ács Gy., Á.Gy. név, szignó alatt is.

1975-1979 között Vecsés Nagyközségi Tanács főelőadója.

1979-től nyugdíjba vonulásáig a vecsési 4-es számú Általános Iskola tanára. Ez volt élete legszebb időszaka, szívből szerette a gyerekeket, számtalan ifjúsági regényét ihlették az itt látott rendkívüli gyermekorsók... /pl. Hat kisregény. Nyomda-kész kézirat/

1994-ben pezsztentimrei otthonából Szécsénybe költözik a feleségével, hogy unokái közelében lehessen.

Szécsényi irodalmi tevékenységéről így vall:

„Több mint 10 évig voltam a Nógrád Megyei Hírlap külsős munkatársa: riportere, tudósítója. Ebben az újságban jelent meg egy regényem is, folytatásokban: Végzetes nászút a kastélyban címmel.

A Frisch Oszkár által szerkesztett Szécsényi Újság szinte valamennyi számában jelent meg írásom.

A Sümegei Gábor szerkesztette Kisvárosi Krónika minden számában jelent meg írásom.

A Lant szécsényi irodalmi újság alapítója, később szerkesztője voltam.

Szenográdi Ferenc valamennyi Kalendáriumában, később Almanachjában jelent meg 1-2 írásom.

Eddig 28 könyvem jelent meg /regény, elbeszélés, ifjúsági regény, krimi, mese-könyv, bűnügyi történet/.”

Az írásról a következőképpen vall szintén 2016-ban:

„Amint látható, 28 regényem jelent meg. Legalább 12 regényvázlatom vár megírásra.

Sosem tartottam magamat nagy írónak. Gyönyörű örültség szállt meg, és csak írtam, írtam, írok tovább, pontosabban most már többnyire diktálok. Majdnem egy évtizedig voltam újságíró, valamivel kevesebb ideig külsős munkatárs. Szécsényben valamennyi megjelent, Szécsényről szóló kiadványban jelent meg cikkem...”

Kórházba kerülése előtti estén még írást diktált a Facebookra.

Mindössze három hét betegeskedés után otthonában érte a halál...

Végakarátának megfelelően a halászi temetőben nyugszik.

Szécsény, 2017. novembere

Kovács Péter Zoltán